

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Thắng bằng mọi giá !!!

Một trong những nguyên tắc luân lý bị cả nhân loại văn minh lên án và phỉ nhổ, đó chính là “cứu cánh biện minh cho phương tiện”! Nghĩa là mọi cách thế (dù đây là bạo lực, dối trá) đều tốt nếu dùng để đạt một mục đích cao đẹp. Thế nhưng, đó lại là nguyên tắc luân lý của các chế độ độc tài, đặc biệt của cái gọi là “đạo đức cách mạng” Cộng sản. Đưa ra một cứu cánh hay một mục tiêu cao đẹp (như độc lập tự do, hạnh phúc no ấm, công lý hòa bình, phát triển thịnh vượng... hay giữ gìn tổ quốc, thoát ách nô lệ, chiến thắng quân thù, bảo vệ chế độ...) nhằm động viên và mê hoặc cả khối quần chúng, các lãnh tụ độc tài tiếp đó sử dụng cả một bộ máy tuyên truyền dối trá, một lực lượng đàn áp nhân dân, một chủ trương thanh lọc giống nòi, một đường lối kỳ thị chủng tộc, một kế hoạch tàn phá môi sinh, một chiến thuật thí mạng binh sĩ... để gọi là sớm đạt tới các mục tiêu đó. Nhưng rất cụ thể chỉ là tạo những cơ hội bằng vàng cho những kẻ hoạt đầu chính trị lợi dụng nhảy lên thành những bạo chúa, gây những tai họa cực lớn cho quốc gia lẫn nhân loại.

Điều này đã được chứng thực trong lịch sử hiện đại với Hitler, kẻ từng tuyên bố: “Khi người ta đã phát động một cuộc chiến [nhằm khôi phục danh dự và thanh thế cho dân Nhật Nhĩ Man] thì chỉ có một luật duy nhất là luật chiến thắng!” để rồi giết gần 6 triệu người Do Thái và đốt cháy cả châu Âu trong Thế chiến thứ hai. Tiếp đó với Stalin, kẻ vì muốn thực hiện chính sách tập thể hóa nông nghiệp mà đã bỏ đói cho chết hơn 6 triệu người Ukraina, vì muốn Hồng Quân luôn chiến thắng mà đã lập những binh đội đặc biệt, đi sau các đoàn quân, để bắn chết ngay những binh sĩ nào tiền lên chậm hay đi thụt lùi. Tiếp nữa với Mao Trạch Đông, kẻ vì muốn “bảo vệ chế độ” mà đã phát động cuộc Cách mạng Văn hóa tàn sát hơn 30 triệu đồng bào Trung Hoa của mình, vì muốn đem “ánh sáng văn minh” cho lân bang mà tiêu diệt cả văn hóa lẫn chủng tộc Tây Tạng. Sang Việt Nam thì đó là với Hồ Chí Minh, kẻ vì muốn cải cách ruộng đất, thiết lập công bằng xã hội mà đã gây nên cái chết trực tiếp lẫn gián tiếp cho hơn nửa triệu đồng bào; kẻ vì “thương nhớ” “miền Nam trong trái tim tôi” mà đã tiến hành cái gọi là “cuộc giải phóng” gây tử vong cho hơn 4 triệu dân Việt, đa số là thanh niên miền Bắc; hoặc với Võ Nguyên Giáp, kẻ trong chiến tranh Đông Dương lần nhất và lần hai, đã luôn chủ trương dùng chiến thuật biên người thí quân một cách bừa bãi nhằm chiến thắng, khiến cho tướng Bigeard của Pháp và Westmoreland của Mỹ phải phê phán là rất vô trách nhiệm với mạng sống quân mình (chết gấp nhiều chục lần so với quân địch).

Cái nguyên tắc luân lý ghê gớm “Cứu cánh biện minh cho phương tiện” hay nói nôm na là “thắng bằng mọi giá” ấy nay vẫn còn nơi tâm não người Cộng sản, nhất là những đảng viên cán bộ đang ở trong guồng máy cai trị. Với 2 mục tiêu: giữ vững quyền lực và thâu tóm quyền lợi, được phục vụ bằng hai tính cách: gian trá và tàn ác, hầu như họ chỉ có hai hành động khi ứng xử trong xã hội: cướp bóc và đàn áp. Với hiện tình phải đương đầu với nhân dân trong nước (đối nội) và đương đầu với thế giới xa gần (đối ngoại), các lãnh đạo Cộng sản lớn nhỏ (và tay chân) đều tiếp tục và thân nhiên dùng mọi phương tiện dù bất nhân bất chính, dù thô bỉ đê tiện, dù gây công phẫn tạo khinh thường trong dư luận và trước quốc tế, để nắm chắc túi bạc và ngai vàng.

Đối nội thì họ (1) giữ vững quyền lực bằng cách tiếp tục công cụ hóa, nô bộc hóa hành pháp, lập pháp, tư pháp, công an, quân đội, báo chí, tôn giáo, muốn tất cả phải hành động kiểu gian trá và bạo hành, vì sợ hãi và vì lợi lộc; (2) thâu tóm quyền lợi bằng cách tiếp tục nắm trong tay các đại tập đoàn, tổng công ty, cướp đất lẫn nhà của nông dân và thị dân, xuất khẩu công nhân đủ mọi hạng ra nước ngoài, bắt nhân dân trả nợ cho các đại tập đoàn, tổng công ty nhà nước làm ăn thua lỗ.

Nào cả một Quốc hội tiếp tục im re trước nạn Trung cộng xâm lấn biển đảo, không dám đòi hỏi phê chuẩn ngay Luật biển chính mình với ban ra, bắt quan tâm tới số phận bị đày đoạ bóc lột của các cử tri địa phương mình (như tại Tiên Lãng, Văn Giang, Thủ Thiêm, Vụ Bản...). Nào cả một hệ thống tòa án tiếp tục gây khó khăn cho các luật sư nhân quyền trong việc bênh vực thân chủ (như thẩm phán Vũ Phi Long trong vụ án các blogger câu lạc bộ Nhà báo Tự do), tiếp tục xử nhanh, xử ấu, xử đều, xử nặng những công dân yêu nước dám chân thành góp ý, đòi hỏi công bằng, yêu sách tự do, khôi phục dân chủ (trường hợp nhà giáo Đinh Đăng Định và chiến sĩ Lê Thanh Tùng mới đây)... Cả một quân đội tiếp tục xung tưng và căm ờn những lực lượng Trung cộng từng giết dân Việt, cướp đất Việt, tiếp tục bóc lột đồng bào ngư dân điều đứng trong tay “tàu lạ, nước lạ”, tiếp tục hỗ trợ công an dân phòng đánh dân, cướp đất (như tại Tiên Lãng, Vụ Bản, Con Cuông...), để chỉ lo kiếm lợi nhuận qua một tập đoàn kinh tế, 16 tổng công ty, 7 công ty mẹ, 61 công ty con và 52 công ty cổ phần... Cả một lực lượng công an dày đặc có mặt trong mọi khu vực, trước mọi tư gia, trên mọi nẻo đường, dưới dạng an ninh sắc phục, mặt vụ thường phục, đầu giấu côn đồ để “làm luật” với tài xế xe khách xe tải, để canh giữ các nhân vật “nằm sở đen”, để ngăn chặn các công dân yêu nước xuống đường, để lừa các biểu tình viên về “trại phục hồi nhân phẩm”, để đập vỡ kính xe chở các nhà dân báo đi mừng sinh nhật, để vứt mắm tôm chất bẩn vào nhà chiến sĩ biểu tình tại gia, để ngăn cản, quấy rối, cướp giật vòng hoa tại đám tang của một bà già tự thiêu phản đối bất công và sách nhiễu, để chặn đường đánh sừng mặt Mục sư vì đã quay phim chụp ảnh, để xông vào chùa ngăn cản Hòa thượng cứu trợ thương binh dân nghèo, để đột nhập thánh đường hành hung Linh mục và giáo dân vì “tội” hành đạo không xin phép... Cả một hệ thống hành chính dùng đủ mọi kiểu lường gạt và cưỡng bức để cướp đất nông dân và thị dân bán cho các tay tài phiệt, để làm nản lòng từng đoàn dân oan khiếu kiện kêu cứu, để xử phạt những nạn nhân đến bước đường cùng phải phản đối bằng khẩu thần, để vu khống thóa mạ trên báo đài tất cả những ai bênh vực họ, để lên án kết tội những công dân yêu nước xuống đường biểu tình phản đối quân xâm lược (như bộ sậu lãnh đạo các tỉnh Thái Bình, Hưng Yên, Nam Định, Sài Gòn, Hà Nội)... Cả một dàn báo chí công cụ với những tên tuổi lừng danh như đài phát thanh truyền hình Hà Nội, báo Hà Nội Mới, báo An ninh Thủ đô, báo Nghệ An... nói dối một thô bỉ, vu khống cách trắng

**GIẢI NHẬN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ►► **Bằng mọi giá !!**
- Trg 03 ►► **Thông cáo chung.**
- Đại hội Liên kết Đấu tranh Dân chủ NQ cho Việt Nam.
- Trg 04 ►► **Bản lên tiếng về cái chết nhiều uẩn khúc của bà Đặng...**
- Nhiều công dân Việt Nam.
- Trg 05 ►► **Lời kêu gọi lên tiếng và hành động cho các thanh niên CG...**
- Thanh niên Công giáo.
- Trg 06 ►► **Thông bạch Vu Lan của Hòa thượng Thích Viên Định...**
- Phòng Thông tin Phật giáo QT.
- Trg 07 ►► **Các Mục sư Tin lành tiếp tục bị Cộng sản đàn áp dữ dội.**
- Thanh Trúc+Tr. Minh Đức.
- Trg 08 ►► **Chiến tranh Biển Đông.**
- Lý Thái Hùng.
- Trg 10 ►► **Trung Quốc không xứng là một cường quốc có trách nhiệm**
- Trần Hiếu Chân.
- Trg 11 ►► **Lý do Trung Quốc đoạt nhiều huy chương Thế Vận Hội.**
- Trần Trung Đạo.
- Trg 13 ►► **Nhưng chống Trung Quốc bằng cách nào?**
- Ngô Nhân Dũng.
- Trg 15 ►► **40 ngày: Ba bước gây hấn và ba bước thụt lùi.**
- Đào Tiến Thi.
- Trg 16 ►► **Giải Cộng nhi thoát (Bỏ Cộng sản thì thoát).**
- Hà Sĩ Phu.
- Trg 20 ►► **Dân dã thức sao đang vẫn ngủ?**
- Phạm Trần.
- Trg 24 ►► **Thật không sao hiểu nổi!**
- Song Chi.
- Trg 25 ►► **Người Việt Nam hèn hạ!**
- Blog Hanwonders.
- Trg 27 ►► **Những chìa sẻ nhỏ nhỏ: Hãy sống như những công dân...**
- Huỳnh Thực Vy.
- Trg 29 ►► **Giặc dã đến trước nhà, ta đốt biển+Tuyên ngôn của... (thơ).**
- Trần Mạnh Hảo+B. Chí Vinh.
- Trg 30 ►► **Thân phận công nhân Việt tại Nga.**
- Mạng Lưới NQVN+CAMSA.
- Trg 31 ►► **Thủ Thiêm-Máu và nước mắt**
- Truyền thông Chúa Cứu Thế.
- Trg 32 ►► **Việt Nam thừa mức võ nợ quốc gia nhiều lắm.**
- Blog Dự Báo Kinh Tế VN.

trợn, tổ ngược một cách trắng tráo (như “đi biểu tình chỉ vì tiền bạc”) đối với tất cả những trí thức, thanh niên, tín đồ mạnh dạn đòi hỏi những quyền tự nhiên của con người, quyền tự do của công dân và quyền tự quyết của dân tộc.

Nào cả một hệ thống tài chính tiếp tục in tiền cách chùng lén và vô tội vạ để tung ra thị trường cứu giúp các ngân hàng, công ty, tổng công ty nhà nước đang nợ ngập đầu lút cổ. Khó biết chính xác số tiền này là bao nhiêu. Theo nhiều nguồn tin rò rỉ, trong 6 tháng đầu năm, bộ sậu Nguyễn Tấn Dũng+Nguyễn Văn Bình đã tung ra ít nhất 300 ngàn tỉ đồng Việt, tức 14,29 tỉ đô Mỹ, để mua vào 9 tỉ đô cho các mục đích trên. Trong 6 tháng cuối năm, ước lượng sẽ tung ra 70 ngàn tỉ đồng/tháng, tức là 420 ngàn tỉ đồng cả thảy, tương đương thêm 20 tỉ đô Mỹ. Như vậy, chỉ tính các nguồn trên, thì nợ quốc gia tăng thêm 34,29 tỉ đô trong năm nay bằng tiền mặt mới in ra, và cộng thêm số trái phiếu bán ra trong 6 tháng qua thì nợ quốc gia trong năm nay đã tăng 38,45 tỉ đô Mỹ. Tóm lại thì thì nợ công VN hiện đang ít nhất là 288.02 tỉ đô Mỹ = 272% GDP. Xin lưu ý tiền mặt là một loại nợ quốc gia. In tiền mặt tung ra không khác gì in trái phiếu. Nhà cầm quyền Hà Nội in tiền ra vô số kể nhưng gian trá không tính vào nợ quốc gia. Đó là một sự lừa bịp vĩ đại (Theo blog Dự đoán Kinh tế Việt Nam). Tất cả chỉ nhằm cứu vãn và duy trì chế độ bằng mọi giá.

Đối ngoại thì đảng CS (1) giữ vững quyền lực bằng cách tiếp tục cậy dựa vào Trung Cộng, kẻ đang ôm mộng thôn tính VN qua nhiều hình thức hết sức ô nhục (nhưng luôn được tô vẽ trước mặt nhân dân): nào ve vãn (tổ chức đại hội Hội hữu nghị Việt Trung lần thứ 5 để Nguyễn Thiện Nhân bày tỏ lòng biết ơn đối với các cá nhân và tổ chức Tàu; tổ chức lễ mừng kỷ niệm 85 năm thành lập Giải phóng quân Trung Quốc để Phùng Quang Thanh khắc ghi tấm lòng “nhường cơm sẻ áo” của quân đội Tàu...); nào quy lụy (đưa một kẻ gốc Tàu với thành tích buôn lậu thuốc phiện lên chức phó thủ tướng: Hoàng Trung Hải; không dám triệu tập mà chỉ đến xin gặp đại sứ Tàu để khiếu nại về các hành vi ngang ngược của Bắc phương trên biển; chỉ cho các viên chức cấp thấp: Ủy ban biên giới, Tập đoàn dầu khí, Hội luật gia, Hội nghề cá lên tiếng khi Trung Cộng thiết lập thành phố Tam Sa hay đem hàng chục ngàn tàu cá vào Trường Sa lãnh hải); nào đàn áp thẳng tay: ngăn chặn, hành hung, bắt bớ, vu khống những công dân lên tiếng cảnh báo họa mất nước hay xuống đường phản đối quân xâm lược -ngay cả Việt kiều phẫn nộ trước hành vi đàn áp này tại Hà Nội cũng bị coi như tội phạm; nào tạo chính danh trước quốc tế bằng cách xin vào Hội đồng nhân quyền LHQ dù thành tích vi phạm nhân quyền khôn xiết kể, bằng cách ngoại giao con thoi với các nước dân chủ Tây phương và với Tòa thánh Vatican dù tiếp tục kỳ thị tôn giáo, bằng cách mua chuộc các cộng đồng người Việt hải ngoại với hứa hẹn cho ghế đại diện trong Quốc hội. (2) Đảng tiếp tục thâu tóm quyền lợi bằng bang giao kinh tế, ngoại thương, văn hóa với Hoa Kỳ và các nước tư bản giàu có, dù vẫn coi thường các quy định của WTO, chiêu dụ Việt kiều về nước đầu tư dù vẫn chơi trò vỗ béo rồi làm thối những Việt kiều ngây thơ về làm ăn tại quốc nội (ví dụ mới nhất là ông Phan Kim Giới, chủ trại nuôi chuột ở An Giang), cho các công ty quốc doanh (của cán bộ đảng viên cao cấp) ra nước ngoài kinh doanh, buôn lậu hoặc bóc lột công nhân Việt (vụ cty Vinastar bên Nga mới đây chẳng hạn).

Nói tóm lại, được giáo dục từ thuở nhỏ, bị nhồi sọ suốt cả đời bởi quan niệm duy vật (con người chỉ thuần vật chất, cuộc sống chỉ nhằm tìm kiếm tiền tài), vô thần (không có Thượng Đế để phán xét, không có lương tâm để nhắc nhở), đấu tranh sinh tồn (ai mạnh thì hơn, ai gian thì được, chiến thắng bằng mọi phương tiện), người Cộng sản quả đã gây vô vàn tai hại cho xã hội và đất nước, đồng bào và dân tộc, và dĩ nhiên một ngày nào đó bản thân và gia đình họ cũng sẽ lãnh đủ. Như thế thì có nên tiếp tục chấp nhận cho chủ nghĩa và chế độ quái đản này tồn tại trên quê hương chúng ta chăng?

BAN BIÊN TẬP

Đâu còn nước mà biểu tình?(Babui-Danchinviet.info)

ĐẠI HỘI LIÊN KẾT ĐẤU TRANH DÂN CHỦ NHÂN QUYỀN CHO VIỆT NAM BẢN CÔNG BỐ

.....*San Jose, Hoa Kỳ 12-08-2012*.....

Trước quốc nạn Hán hóa của tập đoàn bành trướng Cộng sản Bắc Kinh với sự đồng lõa của tập đoàn tay sai Cộng sản Hà Nội, Khối 8406 Hoa Kỳ và một số đoàn thể quốc gia đã cùng tổ chức một đại hội với danh xưng “Đại Hội Liên Kết Đấu Tranh Dân Chủ & Nhân Quyền cho Việt Nam”.

- Tại hội trường Unify Event Center, 765 Story Rd, San Jose, California, USA.

- Từ 9:00 sáng đến 5:30 chiều, ngày 11 tháng 8 năm 2012

Đại hội gồm hai phần: 1. Hội Thảo Chính Trị (ban sáng), và 2. Đại Hội Thành Lập Ủy Ban Liên Kết Đấu Tranh Yểm Trợ Quốc Nội (ban chiều).

Đại hội đã thu hút 62 đoàn thể yêu nước khắp hải ngoại (Hoa Kỳ, Pháp và Canada) hưởng ứng thư mời về tham dự.

Sau hai buổi sinh hoạt tích cực và sôi nổi của các phái đoàn đại biểu và sự đóng góp ý kiến quý báu của các đại biểu quan khách, quý vị nhân sĩ và đồng hương, Đại Hội đã đồng thuận đi đến những kết quả:

I- Quyết định thành lập Ủy Ban Liên Kết Đấu Tranh Dân Chủ & Nhân Quyền Yểm Trợ Quốc Nội với tuyệt đối đa số biểu quyết đồng thuận.

II- Quyết định bầu ra một Ủy Ban Vận Động gồm 11 (mười một) vị từ các đoàn thể tham dự. Ủy Ban Vận Động này có trách nhiệm mời bổ sung thành phần nhân sự có uy tín và năng lực để hình thành Ủy Ban Liên Kết Đấu Tranh Dân Chủ & Nhân Quyền Yểm Trợ Quốc Nội với các cơ cấu: Ban Quốc Tế Vận, Ban Nhân Quyền, Ban Nghiên Cứu Sách Lược, Ban Liên Lạc Quốc Nội, Ban Liên Lạc các Đoàn Thể Hải Ngoại, Ban Truyền Thông & Tuyên Vận, Ban Thanh Niên, Ban Tài Chánh, Ban Soạn

Thảo Bản Điều Lệ, v.v...

III- Các vị được bầu ra gồm 17 vị, trong đó có 6 vị vì công tác đặc biệt của tổ chức mình xin được rút tên, mà chỉ nhận vai trò yểm trợ. 11 vị còn lại sẵn sàng nhận lãnh trách nhiệm gồm:

01. Ông Thái Văn Hòa (Hoa Kỳ)
02. Ông Nguyễn Trung Cao (Hoa Kỳ).
03. Ông Cao Gia (Hoa Kỳ).
04. Ông Lạc Việt (Canada).
05. Ông Nguyễn Chính Kết (Hoa Kỳ).
06. Ông Nguyễn Văn Tàn (Hoa Kỳ).
07. Ông Nguyễn Phương Đông (Pháp Quốc).
08. Ông Lương Văn Ngọ (Hoa Kỳ).
09. Bà Hạ Uyên (Hoa Kỳ).
10. Ông Nguyễn Phúc Bảo Quốc (Hoa Kỳ).
11. Ông Hồ Vũ (Hoa Kỳ)

IV- Sau khi Ủy Ban Vận Động kiện toàn các cơ cấu tổ chức được đại hội trao phó, các thành viên sẽ trình diện đồng hương người Việt quốc gia tại hải ngoại trong một buổi Lễ Ra Mắt được tổ chức sau đó.

V- Trong thời gian Ban Thường Vụ chưa được bầu, Ban Tổ Chức và Ban Điều Hợp Đại Hội sẽ tạm thời nhận nhiệm vụ triệu tập phiên họp đầu tiên.

Bản Công Bố này được đúc kết theo tinh thần Đại Hội Liên Kết Đấu Tranh Dân Chủ & Nhân Quyền Yểm Trợ Quốc Nội vừa qua.

Làm tại San Jose, ngày 12 tháng 8 năm 2012.

- Thay mặt Ban Tổ Chức: **Nguyễn Trung Cao**

- Thay mặt Ban Điều Hợp: **Thái Văn Hòa**

- Đại diện Khối 8406 Hải ngoại: **Nguyễn Chính Kết**

**Địa chỉ liên lạc: 1990 Uphall Ct.,
San Jose, CA 95121**

Email: daihoi8406@yahoo.com

Vài hàng tin tức: Đại Hội Liên Kết Đấu Tranh Dân Chủ Nhân

Quyền Cho Việt Nam được tổ chức tại Unify Event Center, Thành phố San Jose, ngày 11/8/2012.

Đại Hội gồm hai phần:

Phần 1 vào buổi sáng quy tụ đại diện 62 đoàn thể, tổ chức và đăng phái khắp nơi trên thế giới (đa số tại Hoa Kỳ). Các đại biểu tham dự đã thảo luận đường lối cũng như những công tác cụ thể để yểm trợ cho cao trào đấu tranh cho tự do, dân chủ, nhân quyền tại quốc nội. Đại Hội đã bầu 11 nhân sĩ đại diện cho các đoàn thể hiện diện trong Đại Hội vào Ban Vận Động Thành Lập Ủy Ban Liên Kết Đấu Tranh Dân Chủ Nhân Quyền Cho Việt Nam. Ban Vận động này được trao nhiệm vụ soạn Nghị Quyết cho Đại Hội theo những gì Đại Hội đã quyết định.

Ủy Ban Vận Động này đã chấp nhận thời hạn 60 ngày để hoàn thành nhiệm vụ là mời gọi các nhân sĩ trên thế giới tham gia vào Ủy ban Liên Kết Đấu Tranh Dân Chủ Nhân Quyền Cho Việt Nam, hầu yểm trợ hữu hiệu cho cao trào đấu tranh quốc nội, đặc biệt trong công cuộc cứu nguy đất nước thoát khỏi tình trạng Trung cộng thôn tính đất nước được CSVN tiếp tay đồng lõa.

Phần 2 được diễn ra sau buổi cơm trưa. Phần này mở rộng cho toàn thể đồng hương. Vì thế, số người tham dự lên đến khoảng 500-550 đồng hương cùng với đại diện các đoàn thể, tổ chức đấu tranh.

Đồng hương tham dự Đại Hội buổi chiều được nghe 3 diễn giả thuyết trình: Ns Trúc Hồ trình bày về công tác vận động quần chúng, Ts Hà Văn Hải trình bày về việc vận động quốc tế, Lm Nguyễn Văn Khải trình bày về hiện tình đất nước và nhu cầu cấp thiết phải liên kết trong cuộc đấu tranh hiện nay. Xen giữa các mục là những màn văn nghệ đặc sắc của Đoàn Văn Nghệ Lam Sơn.

Trước khi kết thúc, 11 thành viên của Ban Vận Động Thành Lập Ủy ban Liên Kết Đấu tranh đã ra mắt đồng hương cùng với Nghị Quyết của Đại Hội mà Ban Vận động vừa soạn thảo theo những quyết định đã được đồng thuận bởi các đại biểu trong Đại Hội.

BẢN LÊN TIẾNG

về cái chết nhiều ẩn khúc của bà Đặng Thị Kim Liêng thân mẫu blogger Tạ Phong Tần đang bị bắt giam trái pháp luật

.....Việt Nam-Hải ngoại 08-08-2012.....

Kính gửi: Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

Đồng kính gửi: Các chính phủ, các cơ quan ngoại giao, các tổ chức nhân quyền và nhân dân tiến bộ trên toàn thế giới.

Chúng tôi hết sức đau buồn nhưng buộc phải lên tiếng về cái chết quá thê thảm nhưng đầy ẩn khúc của bà Đặng Thị Kim Liêng, 64 tuổi vào ngày 30-7-2012 tại Bạc Liêu, Việt Nam. Lễ tổng táng đã diễn ra vội vàng ngày 2-8-2012, dưới sự không chắc hoàn toàn của công an Việt Nam.

Kính thưa Đồng bào và Quý vị,

Sáng ngày 30-7-2012, gia đình bà Đặng Thị Kim Liêng được công an Bạc Liêu thông báo: “*Bà Liêng đã tự thiêu ngay trước cửa trụ sở UBND tỉnh Bạc Liêu, hiện trong tình trạng sức khỏe rất nguy kịch và đang được cấp cứu tại Bệnh viện tỉnh Bạc Liêu*”. Gia đình bà Liêng vội vào ngay bệnh viện nhưng không được phép gặp bà. Buổi trưa cùng ngày, bà Liêng được chuyển lên bệnh viện Chợ Rẫy, Sài Gòn bằng xe cứu thương, nhưng trên đường đi thì bà đã mất. Trở về, hai người con ruột của bà Liêng, đi cùng trên xe, là anh Tạ Hòa Phú và chị Tạ Khôi Phụng yêu cầu người lái xe hãy chở thi hài bà Liêng về thẳng nhà, nhưng không được chấp nhận. Quá bức xúc, chị Phụng đã gào to: “*Anh không được chờ vô nhà thương nữa, tại vì mẹ tôi đã chết rồi!*”, thậm chí chị Phụng đã phải nhào lên khoang lái bẻ vô-lăng, cắn vào tay lái xe, nhưng anh ta vẫn cứ quyết chạy thẳng về bệnh viện Bạc Liêu. Tại đây, anh Phú và chị Phụng không được ở bên thi hài mẹ mình mà bị nhốt trong xe cứu thương. Mãi tới tối, gia đình mới đưa được xác bà Liêng về nhà, sau khi bị ép buộc phải ký vào một bản cam kết có nội dung: “*Bà Liêng tự nhiên thiêu và gia đình sẽ không khiếu nại*”. Xác bà bị bó chặt lại toàn bộ, chỉ để lộ phần đầu và mặt bị cháy đen. Trong đám tang của bà Liêng, hàng trăm công an mặc thường phục và sắc phục đã có mặt vòng trong, vòng ngoài để liên tục hăm dọa, sách nhiễu gia đình bà và những người đến phúng viếng, đưa tang bà.

Bà Đặng Thị Kim Liêng trong những năm qua đã rất nhiều lần đi khiếu kiện về nhà cửa và đất đai của

gia đình bà nhưng nhà cầm quyền địa phương đã không giải quyết thỏa đáng, đúng pháp luật cho bà.

Đến tháng 9 năm 2011, con gái đầu của bà là Tạ Phong Tần – chủ nhân trang blog Công lý và Sự thật được nhiều người biết đến – lại bị nhà cầm quyền VN bắt giam tại Sài Gòn.

Cùng với việc bắt giam chị Tần, công an Việt Nam cũng liên tục sách nhiễu bà Liêng và gia đình bà bằng nhiều cách khác nhau rất độc ác và hèn hạ. Bà không được gặp mặt chị Tần kể từ khi chị bị bắt cho đến ngày bà mất. Lý lẽ mà công an đưa ra là: “*Vụ án đang trong giai đoạn điều tra*”. Với một người già, chân què, hiền lành, chất phác và kiên thức có hạn như bà thì đây quả là một áp lực quá lớn, dồn bà vào bước đường cùng không thể chịu đựng nổi cả về tinh thần lẫn thể xác. Đó có thể là những nguyên nhân chính dẫn đến cái chết đau thương của bà.

Sau khi tin bà chết thảm được loan truyền, đồng bào Việt Nam tại khắp nơi trên thế giới đã vô cùng xúc động. Nhiều người đã gọi điện thoại, gửi thư, gửi hoa hoặc trực tiếp đến tận nơi để chia buồn với gia đình bà Liêng. Trong khi đó, toàn bộ các cơ quan truyền thông của nhà nước VN bưng bít tin này; thì rất may các hãng thông tin Việt ngữ hải ngoại và các trang mạng xã hội như: VN Sydney Radio, Radio Đáp Lời Sông Núi, Báo Calitoday, VRNs, Đàn Chim Việt, Người Việt, Việt Báo, Đối Thoại, Dân Làm Báo, Hãng truyền hình SBTN..., cùng các cơ quan truyền thông quốc tế như: BBC, VOA, RFA, RFI... đều đã đưa tin kịp thời và khá đầy đủ.

Ủy ban Bảo vệ Ký giả (Committee to Protect Journalists), Tổ chức Phóng viên Không Biên giới (Reporters Without Borders), Liên đoàn Quốc tế về Nhân quyền (FIDH), Tổ chức chống Tra tấn Thế giới (OMCT), bà Loretta Sanchez - Dân biểu Hạ viện Hoa Kỳ,... đều đã bày tỏ sự đau buồn và tiếc thương trước thảm kịch tự thiêu của bà Liêng. Đồng thời, kêu gọi quốc tế hãy quan tâm đến phiên tòa sắp tới xử các blogger là Tạ Phong Tần, Nguyễn Văn Hải và Phan Thanh Hải.

Trong thông cáo báo chí của Tòa Đại sứ Hoa Kỳ tại Hà Nội, ngày 1-8-

2012 có đoạn: “*Chúng tôi kêu gọi chính phủ Việt Nam thả tất cả ba người này ngay lập tức và như Tổng thống Barack Obama đã nói nhân Ngày Tự do Báo chí Thế giới: Hãy tiến hành những bước đi cần thiết để tạo ra một xã hội mà ở đó các nhà báo độc lập có thể tự do hoạt động và không bị sợ hãi*”.

Văn phòng Cao ủy Nhân quyền Liên Hiệp Quốc (OHCHR) tại Geneva, Thụy Sĩ cũng đã bày tỏ trong Thông cáo báo chí: “*Chúng tôi lo ngại về không gian để tự do bày tỏ chính kiến ngày càng bị hạn chế ở VN... Phiên tòa xử các blogger dự kiến vào ngày 7-8-2012 vừa bị đình hoãn vô thời hạn, nghe nói sẽ xử kín và nhân chứng không được triệu tập đã gây ra mối lo ngại về tiến trình xét xử sẽ không bảo đảm nguyên tắc công bằng*”...

Trước cái chết quá ư bi thảm của bà Đặng Thị Kim Liêng, chúng tôi công bố Bản Lên Tiếng này kêu gọi Đồng bào và Quý vị hãy quan tâm sâu sắc hơn nữa đến tình trạng vi phạm các quyền con người ngày càng nghiêm trọng ở Việt Nam và đòi Nhà cầm quyền Việt Nam phải:

1) Điều tra và trả lời trước công luận rằng đây có phải là một vụ tự thiêu thực sự không? Nếu không chứng minh được rõ ràng, công luận có quyền nghi ngờ bà Liêng đã bị chết một cách nào đó khác, rồi nhà cầm quyền dàn dựng như là bà đã tự thiêu để đánh lừa dư luận. Nhà cầm quyền phải trừng trị thích đáng những viên công an đã trực tiếp chỉ đạo và sách nhiễu bà Liêng; Tội ác phải bị trừng phạt! Mọi che giấu sự thật và bao che tội phạm sẽ bị công luận nghiêm khắc bác bỏ và lên án.

2) Trả tự do ngay tức khắc và vô điều kiện cho chị Tạ Phong Tần, các anh Nguyễn Văn Hải, Phan Thanh Hải và những tù nhân lương tâm khác đang bị giam cầm trái phép.

3) Tôn trọng những giá trị phổ quát về nhân quyền và dân chủ mà Việt Nam đã ký với thế giới, để dân tộc Việt Nam có đủ sức mạnh làm chủ vận mệnh của mình nhằm chống lại được lũ giặc nội xâm tham nhũng và lũ giặc ngoại xâm phương Bắc!

Làm tại Việt Nam 8-8-2012.

Những người ký tên đầu tiên:

A- Trọng nước: 1- Bác sỹ Nguyễn Đan Quế, Sài Gòn, Việt Nam. 2- Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Sài Gòn, Việt Nam. 3- Chị Dương Thị Tân, Sài Gòn, Việt Nam. 4- Chị Lưu Thị Thu Trang, Sài Gòn, Việt Nam. 5- Nhà văn Hoàng Tiến, Hà Nội, Việt Nam. 6- Linh mục Phan Văn Lợi, Huế, Việt Nam. 7- Linh mục Nguyễn Hữu Giải,

Huế, Việt Nam. 8- Kỹ sư Phạm Bá Hải, Sài Gòn, Việt Nam. 9- Hòa thượng Thích Không Tánh, Sài Gòn, Việt Nam. 10- Linh mục Chân Tín, Sài Gòn, Việt Nam. 11- Linh mục Đinh Hữu Thoại, Sài Gòn, Việt Nam. 12- Linh mục Lê Ngọc Thanh, Sài Gòn, Việt Nam. 13- Thương gia Nguyễn Bắc Truyền, Sài Gòn, Việt Nam. 14- Thượng toạ Thích Thiện Minh, Sài Gòn, Việt Nam. 15- Nhà văn Huỳnh Ngọc Tuấn, Quảng Nam, Việt Nam. 16- Luật sư Nguyễn Văn Đài, Hà Nội, Việt Nam. 17- Luật sư Trần Quốc Hiền, Sài Gòn, Việt Nam. 18- Chị Bùi Thị Minh Hằng, Vũng Tàu, Việt Nam. 19- Kỹ giả Trương Minh Đức, Bình Dương, Việt Nam. 20- Mục sư Nguyễn Hồng Quang, Bình Dương, Việt Nam.

B - Ngoài nước: 1- Nhà báo tự do Nguyễn Minh Cần, Mátxcơva, CHLB Nga. 2- Chị Lư Thị Duyên, Boston, Hoa Kỳ. 3- Giáo sư Nguyễn Chính Kết, Houston, Hoa Kỳ. 4- Bác sĩ Nguyễn Quốc Quân, Virginia, HK.

Cập nhật đến 15-08: 86 người ở quốc nội, 191 người tại hải ngoại.

Tham gia ký tên xin gửi về địa chỉ email: thatuluongtam@gmail.com. (ghi họ, tên - tỉnh, thành phố hoặc bang, tiểu bang - quốc gia đang cư trú.)

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1

và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,

xin mời ghé:

<http://8406vn.com>

<http://www.tdngonluan.com>

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, và thứ 4 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

Xin vui lòng giúp phổ biến rộng rãi bán nguyệt san này cho Đồng bào Quốc nội

LỜI KÊU GỌI LÊN TIẾNG VÀ HÀNH ĐỘNG

V/v yêu cầu nhà cầm quyền CSVN thả ngay tức khắc và vô điều kiện các thanh niên Công giáo, Tin lành đang bị giam giữ

—————**Thanh Niên Công giáo, Nghệ An 11-08-2012**—————

Kính gửi:

Các cá nhân, Đoàn thể, Tổ chức, các Chính phủ yêu chuộng Công lý và Sự thật trên toàn thế giới.

Đã một năm trôi qua kể từ khi nhà cầm quyền cs Việt Nam thực hiện một cuộc bắt bớ trái pháp luật đối với 17 thanh niên Công giáo và Tin lành. Với hành động bắt giam tùy tiện cho đến ngày hôm nay, nhà cầm quyền cs Việt Nam đã vi phạm Tuyên ngôn Quốc tế về Nhân quyền, Công ước Quốc tế về Quyền Dân sự và Chính trị, và nghiêm trọng hơn cả là chà đạp lên chính luật pháp mà họ đã tạo nên.

Đã hơn một năm qua kể từ khi các thanh niên này bị bắt cóc và giam giữ, nhà cầm quyền đã không cho họ được tiếp xúc với luật sư, không được hỗ trợ về tư pháp như luật pháp Việt Nam đã quy định. Điều đáng chú ý là đến nay, nhà cầm quyền vẫn chưa đưa ra được bất cứ một bằng chứng nào để buộc tội. Đáng quan tâm hơn là 2 trong số 17 người mẹ của các thanh niên này đã chết trong nỗi buồn phiền, uất ức, sợ hãi và quẫn bách vì bị chính quyền khủng bố tinh thần. Như bà Đỗ Thị Tân, mẹ của blogger Lê Văn Sơn và bà Đặng Thị Kim Liêng, mẹ của nhà báo tự do, blogger Tạ Phong Tần.

Tệ hại hơn, trong một năm qua, nhà cầm quyền vẫn không cho thân nhân của một số thanh niên này thăm gặp. Hơn nữa, nhà cầm quyền đã tước đoạt quyền tự do tôn giáo của các thanh niên này bằng cách ngăn cấm không cho linh mục đến cử hành bí tích Hoà giải và chịu Mình thánh trong mùa Phục sinh theo nguyện vọng của họ và sự đòi buộc của tôn giáo mà họ đang theo.

Mười bảy thanh niên Công giáo và Tin Lành này là: **anh Đặng Xuân Diệu, anh Hồ Đức Hòa, anh Nguyễn Văn Oai, anh Chu Mạnh Sơn, anh Đậu Văn Dương, anh Trần Hữu Đức, anh Lê Văn Sơn,**

anh Nông Hùng Anh, anh Nguyễn Văn Duyệt, anh Nguyễn Xuân Anh, anh Hồ Văn Oanh, anh Thái Văn Dung, anh Trần Minh Nhật, chị Tạ Phong Tần, anh Trần Vũ Anh Bình, anh Nguyễn Đình Cường, anh Hoàng Phong.

Trước hiện tình này, là những thanh niên Công giáo, chúng tôi kêu gọi:

1- Các cá nhân, Tổ chức chính trị, Đoàn thể xã hội, các Chính phủ yêu chuộng công lý và sự thật tiếp tục lên tiếng và bằng những hành động cụ thể để đòi buộc nhà cầm quyền cs VN thả ngay tức khắc và vô điều kiện đối với 17 thanh niên Công giáo và Tin Lành này.

2- Các tổ chức các tôn giáo người Việt trong nước cũng như ở nước ngoài yêu mến công lý và sự thật tiếp tục tổ chức cầu nguyện và lên tiếng bênh vực cũng như truyền đạt cho những anh chị em chưa có thông tin về việc bắt bớ và giam cầm trái pháp luật này.

3- Chúng tôi cũng kêu gọi nhà cầm quyền phải tôn trọng Bản Tuyên ngôn Quốc tế về Nhân quyền và Công ước Quốc tế về Quyền Dân sự và Chính trị mà Việt Nam đã ký kết. Đồng thời chấm dứt ngay những hành động bắt bớ và giam cầm trái pháp luật như đã đối xử với 17 Thanh niên Công giáo và Tin lành này.

4- Chúng tôi rất hoan nghênh và vui mừng vì trong hơn một năm qua kể từ khi các thanh niên Công giáo và Tin lành bị bắt giam trái phép, có rất nhiều cá nhân, tổ chức đã lên tiếng cũng như hành động để bênh vực cho sự thật và công lý. Gần đây nhất là việc Giáo sư Allen Weiner yêu cầu UNWGAD đòi Việt Nam thả ngay 17 thanh niên bị bắt giam tùy tiện và Viện Truyền thông Chúa Cứu Thế Việt Nam đã ra thông cáo báo chí để yêu cầu nhà cầm quyền Việt Nam trả tự do cho các thanh niên này. Và mới đây nhất là bức

thư ngỏ gửi Quốc hội, Chủ tịch nước và Chính phủ nước CHXHCN Việt Nam, Bộ Chính trị Ban Chấp hành Trung ương ĐCS VN của 71 nhân sĩ trí thức, các giới chức Công giáo trong và ngoài nước.

Chúng ta cần phải nỗ lực đấu tranh nhiều hơn nữa cho tự do vô điều kiện của 17 anh chị em thanh niên Công giáo và Tin lành.

Trân trọng kính chào toàn thể quý vị.

*Nghệ An, ngày 11-08-2012
Thanh Niên Công Giáo*

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Thông bạch Vu Lan của Hòa thượng Thích Viên Định, Viện trưởng Viện Hóa đạo Giáo hội Phật giáo VNTN

❖❖❖❖ *Paris 06-08-2012* ❖❖❖❖

Thi hào Nguyễn Du đã viết “Vân tế thập loại chúng sinh” cực kỳ thống thiết nhưng diễm lệ về Ngày Rằm tháng Bảy, Ngày Xá tội Vong nhân, mà cũng là ngày đại lễ Vu Lan. Vu Lan là mùa báo hiếu ông bà, tổ tiên cha mẹ nhiều đời, tức cứu huyền thất tổ, theo truyền thống Phật giáo, và được tổ chức thường năm từ hàng chục thế kỷ qua vào dịp Rằm tháng Bảy âm lịch, nhân dịp Tự tứ. Tự tứ là ngày chư Tăng Ni xuất hạ sau 3 tháng an cư. Dịp này chư Tăng các chùa lập đàn tràng cứu độ hương linh cứu huyền thất tổ của quần chúng theo đạo Phật, cũng như những vong hồn không người thân thuộc cúng bái hay những cô hồn, nạ quỷ đang thét la đói rách nơi địa ngục.

Phòng TTPGQT xin đăng tải sau đây Thông điệp Vu Lan năm nay Phật trưởng Viện Hóa đạo, GHPGVNTN :

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VNTN VIỆN HÓA ĐẠO

Chùa Giác Hoa, Q. Bình Thạnh, SG
Phật lịch 2556 Số: 08/VHĐ/TB/VT

THÔNG BẠCH VU LAN

Nam mô Bổn sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Kính bạch chư Tôn đức Giáo phẩm Tăng Ni. Kính thưa chư Thiện tín Cư sỹ Phật tử,

Một lần nữa mùa Vu Lan lại về trong hoàn cảnh đất nước đang ngập chìm trong đêm dài của hiểm họa mất nước; lòng người bất an, phân hóa,

thiếu chủ động. Vu Lan về nhắc nhở người con Phật sứ mệnh “thượng cầu hạ hóa” mà trước mắt là chuyển hóa những vô minh nội tại để phát huy dụng lực vi diệu thù thắng của đại bi tâm.

Đức Phật dạy: vô minh chỉ có thể được chuyển hóa khi người muốn chuyển hóa có Chánh tri kiến. Nhờ chánh tri kiến, chúng ta mới thấy rõ đã gây ác nhân nào dẫn đến ác quả hiện tại, mà cố gắng tránh xa những ác nghiệp, và nỗ lực vun bồi những thiện nghiệp; nhờ Chánh tri kiến chúng ta nhìn ra được công đức giáo hóa sâu dày của chư Phật và nhiều thế hệ Thầy tổ để tinh cần xiển

dương chánh pháp, cứu độ quần sanh; nhờ Chánh tri kiến chúng ta ý thức rõ ân đức của các đấng cha mẹ nhiều đời hầu gia tâm tu học để đáp đền công ơn sanh dưỡng; nhờ Chánh tri kiến mới thấy rõ mối tương tác tương sinh mà phát lòng Bồ đề hầu cứu vớt nỗi thống khổ của muôn loài.

Chánh tri kiến giúp ta thông hiểu được pháp Hòa kính mà không bị đồng hóa, tha hóa hoặc tự kỷ, để từ đó nỗ lực phát triển Tăng đoàn, trang nghiêm GH. Chánh tri kiến giúp ta hiểu rõ bản chất huyền hóa của mọi hiện tượng, vượt lên trên mọi sợ hãi và thiết lập mối tương giao trong tinh thần dân chủ, bình đẳng để phát huy sức mạnh tổng hợp quốc dân trong mục đích bảo vệ quốc gia, giữ vững nền tự chủ dân tộc, độc lập tổ quốc.

Chánh tri kiến chỉ thực sự hiện rõ khi chúng ta phát tâm phụng trì giới luật, vì giới luật là nền tảng của định và tuệ. Phật pháp chỉ có thể tồn tại lâu dài khi giới luật được nghiêm trì, đó chính là lý do tại sao Đức Phật dạy: “Giới luật là thọ mạng của Phật pháp”.

Giữa bối cảnh các giá trị truyền thống bị chối bỏ, phẩm giá bị khinh rẻ, quyền con người không được tôn trọng, với đầy dẫy hoài nghi, phân hóa làm xoi mòn đức tin và suy giảm tiềm năng phục vụ, Giới luật và Lục hòa kính là chìa khóa cho vấn nạn thời đại, đồng thời cũng chính là giải pháp đáp ứng cho nhu cầu tổng hợp của thất chúng Phật tử hiện nay. Mỗi

người tự sống bằng giới luật, bản thể thanh tịnh của Tăng già sẽ tỏa sáng, Thiện tín sẽ an hòa, các xu hướng chính trị sẽ không thể chi phối, lũng đoạn, Phật pháp nhờ thế mà xương long, Giáo hội nhờ vậy mà hưng phục, sứ mệnh hoàng hóa cũng nhờ đó mà thành tựu.

Nhân mùa Vu Lan báo hiếu, thay mặt Hội đồng Lưỡng viện, chúng tôi thiết tha kêu gọi sự thể hiện tinh thần Hòa kính và phụng trì giới luật của mọi người con Phật để phát huy năng lực thanh tịnh nhằm siêu độ cứu huyền thất tổ, đa sanh phụ mẫu, thân oán nhiều đời, đồng thời bảo vệ mạng mạch chánh pháp và góp phần phục hoạt Giáo hội.

Giáo hội cũng kêu gọi tinh thần tỉnh giác kịp thời, trước khi quá muộn, của các giới lãnh đạo nhà nước trước “nguy cơ ngàn năm Bắc thuộc tái hiện” mà Đức Phật Đệ ngũ Tăng thống, Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ đã cảnh báo.

Bạo lực, độc tài, đàn áp, khủng bố không hợp lòng người, không mang lại an bình, thịnh vượng cho đất nước, lại tạo thêm bất ổn, thù hận. Chỉ có cuộc cách mạng tâm linh mới có đủ khả năng dung hóa, ổn định và phát triển xã hội. Vũ trụ vạn hữu luôn vận hành theo lẽ vô thường biến dịch, nhưng luật tắc nhân quả thì muôn đời không thay đổi.

Nỗi lo ngại chánh yếu là đánh mất niềm tin về tính năng giác ngộ chứ không là những thế lực ngoại tại. Sự đe dọa nghiêm trọng hiện nay là bạo hành, thiếu khoan dung, cực đoan và thủ chấp, vì vậy hãy tự mình thấp sáng ngọn đuốc Từ bi, Trí tuệ, Hùng lực và truyền thừa ánh sáng ấy cho các thế hệ tương lai như một hành động tỉnh thức cần thiết để cứu nguy dân tộc.

Rất mong vì sự trường tồn của chánh pháp và để biểu tỏ tình thương cứu giúp muôn loài, mỗi người con Phật chúng ta hãy luôn nghiêm trì Giới đức, gìn giữ Chánh tri kiến để có đủ năng lực hộ trì chánh pháp, bảo vệ sự toàn vẹn lãnh thổ lãnh hải quốc gia, và bảo vệ môi sinh cũng như nền hòa bình chung của thế giới nhân loại. Cầu nguyện nghĩa đồng bào, tình nhân loại luôn thăng hoa. Con người cảm thông sâu xa nỗi đau khổ của người để không còn đầy đọa và gây tạo khổ họa cho nhau.

Nam Mô Đại Hiếu Mục Kiền Liên Bồ Tát tác đại chứng minh.

Chùa Giác Hoa, ngày 05-8-2012

**Viện trưởng Viện Hóa đạo
GHPGVNTN**

Tỳ kheo Thích Viên Định

❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖

CÁC MỤC SƯ TIN LÀNH tiếp tục bị Cộng sản đàn áp dữ dội

Thanh Trúc và Trương Minh Đức tháng 07-08/2012

**TÒA PHÚC THẨM Y ÁN TÙ MS
NGUYỄN CÔNG CHÍNH**

Thanh Trúc, RFA, 31-07-2012

Tòa phúc thẩm tỉnh Gia Lai hôm nay đã tuyên y án 11 năm tù đối với Mục sư bất đồng chính kiến Nguyễn Công Chính.

Phiên tòa phúc thẩm hôm nay, 31-07-2012, xét lại phán quyết mười một năm tù của tòa dưới đối với mục sư Nguyễn Công Chính, khởi sự lúc 7g30 sáng và kết thúc lúc 09g40 sáng. Từ thành phố Pleiku, tỉnh Gia Lai, vợ mục sư Nguyễn Công Chính, bà Trần Thị Hồng, cho đài Á Châu Tự Do biết:

"Khoảng 8 giờ họ đưa mục sư Chính đến, gia đình tôi gồm năm mẹ con với mẹ mục sư Chính và người em trai mục sư Chính nữa.

Trong phiên tòa thì họ không đưa ra chứng cứ, chỉ bắt Ms Chính nhận tội. Sau đó thì họ tuyên án 11 năm như cũ không có gì thay đổi với nguyên án. Có luật sư Hà Huy Sơn bào chữa, tuy nhiên họ vẫn bác bỏ những lời của Ms Chính đưa ra giống như trong phiên tòa sơ thẩm.

Sau khi phiên tòa xong thì có mấy người an ninh đến để hù dọa người em trai của mục sư Chính tên là Nguyễn Thanh Sơn. Họ nói họ sẽ nắm gáy người em trai đó và họ sẽ đưa vào tù nếu như có những lời phồng vắn trên đài mà họ nghe được. Người em trai cũng rất là hoang mang."

Trong khi đó, nhận định về phiên tòa chỉ diễn ra không đầy ba tiếng đồng hồ ngày hôm nay, luật sư Hà Huy Sơn nói:

"Địa điểm thì xử ở tòa Gia Lai, còn hội đồng xét xử là tòa phúc thẩm Tòa Tối cao khu vực miền Trung, Đà Nẵng. Nói chung tôi đưa ra luận cứ là không đồng ý với Viện Kiểm sát về việc truy tố hay là cáo buộc tội thân chủ tôi là ông Nguyễn Công Chính theo điều 87, nhưng mà phiên tòa kết thúc rất nhanh chóng và hầu như là hội đồng xét xử cũng không để ý gì nhiều đến quan điểm

hay lời bào chữa của tôi đưa ra.

Tôi thấy đáng tiếc trong vai trò luật sư của mình là vì tôi không bảo vệ được thân chủ của tôi và cũng không làm được gì hơn so với hy vọng của mình. Phía gia đình thì tôi cũng chưa biết có ý định gì sau phiên tòa này cả."

Mục sư Nguyễn Công Chính thuộc giáo phái Tin lành Lutheran mà nhà nước Việt Nam không công nhận, bị bắt tháng 04-2011 và bị tòa sơ thẩm ngày 20-03-2012 kết án mười một năm tù về tội vi phạm điều luật 87 qua những việc như phát tán thông tin trên mạng, sinh hoạt tôn giáo bất hợp pháp, phá hoại chính sách đoàn kết dân tộc.

Được hỏi sắc diện mục sư Nguyễn Công Chính như thế nào trong phiên tòa phúc thẩm hôm nay, bà Trần Thị Hồng trả lời: "Theo tôi nhìn thì ông mục sư Chính không khỏe tí nào cả. Thứ nhất là ông già đi rất nhiều, thứ hai nữa là ông ốm nhiều. Trong phiên tòa thì ông trả lời Viện Kiểm sát rằng những điều ông làm và đấu tranh cho vấn đề tôn giáo ở tại Việt Nam là đúng và ông cần phải nói, ông không công nhận là ông làm sai cho nên bây giờ tòa tuyên án như thế nào ông vẫn chấp nhận."

Trước đó, khi chưa bị bắt và bị giam giữ cho đến khi ra tòa, bản thân mục sư Nguyễn Công Chính nhiều lần đã bị bắt và bị đánh đập: "Trước đó ông bị chính quyền Gia Lai bắt rất nhiều lần, lúc thì hai mươi mấy ngày lúc thì một tháng, rồi họ hành hung đáng ông mục sư Chính cũng như gia đình tôi bị ném đá, phá nhà rất nhiều lần không thể nhớ hết được. Suốt bao năm qua gia đình tôi sống trong cảnh phải nói rất là khó khăn về mặt chính quyền đối xử với gia đình tôi một cách rất khốc liệt."

Hiện Ms Ng. Công Chính vẫn đang bị giữ nhà tạm giam của công an thành phố Pleiku tỉnh Gia Lai.

**TỰ XƯƠNG "CON BỘ TRƯỞNG
CA" HÀNH HUNG MS PHẠM
NGỌC THẠCH GIỮA TRỤ SỞ
Trương Minh Đức
(Danlambao) 08-08-2012**

CA tấn công, cố ý gây tai nạn đối với gia đình mục sư Phạm Ngọc Thạch

Lúc 19 giờ tối ngày 7-8-2102, mục sư Phạm Ngọc Thạch cùng vợ con vừa thoát khỏi nhiều CA mặc thường phục đuổi bám từ quận 2 Sài Gòn đến Vũng Tàu, rồi trở về huyện Bến Cát tỉnh Bình Dương.

Sáng ngày 6-8-2012, MS Thạch cùng vợ và con đến chùa Liên Trì dự lễ phát quà cho Thương phế binh, cựu Tù nhân Chính trị và trẻ em nghèo bệnh ung bướu.

Khi gần đến nơi, mục sư Thạch bị CA chặn xe rồi bắt cả gia đình gồm có: mục sư Thạch cùng vợ đang mang thai 8 tháng và đứa con nhỏ 3 tuổi. Tất cả bị giam tại trụ sở CA phường An Khánh quận 2. Tại đây mục sư Thạch bị CA đánh đập sưng mặt và mí mắt.

Trong lúc hành hung mục sư Thạch tại trụ sở CA phường An Khánh, những viên CA này còn có những lời lẽ xúc phạm đến tôn giáo, đồng thời tự xưng "tao là con của bộ trưởng CA" (!?)

Đến 17 giờ cùng ngày, MS cùng vợ con đã ra khỏi đồn CA, trên đường chờ vợ con ra Vũng Tàu vẫn bị nhiều CA đeo bám. Khi xe MS Thạch chạy đến khỏi ngã ba Long Thành thì bị 2 người nam đi xe cùng chiều đuổi theo, bất ngờ dùng chân đạp vào xe MS Thạch đến 2 lần làm xe suýt té ngã, ông liền hô to cướp, cướp.. 2 kẻ lạ mặt bỏ chạy.

Đây là một hành động mất nhân tính của kẻ ác, sự sắp đặt có logic này là ai? Khi MS Thạch đến Vũng Tàu thuê khách sạn, thừa lúc gia đình ông đi ra phố thì CA xông vào khách sạn lục soát với lý do tìm đối tượng truy nã và trình thẻ CA với chủ khách sạn. Khi ông trở về phòng thì phát hiện bị mất 1 sim ĐT. Trưa ngày 7-8-2012 MS Thạch cùng vợ con trở về Bình Dương.

Trên đường đi cũng bị CA đeo bám từ Vũng Tàu cho đến huyện Bến Cát.

CHIẾN TRANH BIỂN ĐÔNG?

Lý Thái Hùng 07-08-2012

Hồi những CA mặc thường phục đang giả danh ai đó hoặc côn đồ hầy bình tâm suy nghĩ lại: các anh đang phục vụ cho nhân dân hay đang phục vụ cho những kẻ độc tài? Nếu các anh theo dõi để bắt tội phạm giỏi thì đâu có những tội phạm tham nhũng nghìn tỷ như Dương Chí Dũng để trốn thoát và hàng trăm nghìn tỷ của nhân dân đóng thuế làm sao lọt vào tay các quan chức làm của riêng?

Lúc bị đập xe trên đường quốc lộ, nếu MS Thạch không vững tay lái và gặp may mắn thì các anh chính là những kẻ giết người một cách tàn bạo với động cơ dè hèn trong đó có điều khoản rất nặng, là phụ nữ mang thai và một trẻ em 3 tuổi. Nếu người thân của các anh là gia đình của MS Thạch bị chết trong vụ tai nạn hôm đó thì các anh sẽ nghĩ gì ?

Ký giả Trương Minh Đức đưa tin từ Bến Cát, Bình Dương

Tưởng nên lưu ý thêm là ngoài Ms Phạm Ngọc Thạch, an ninh CS cũng đã ngăn chặn vô lối nhiều khách mời khác của chùa Liên Trì sáng ngày 06-08, nhưng họ đã vượt qua chốt chặn mà vào được bên trong chùa. Được biết, có mặt tại chùa hôm ấy có hai linh mục Lê Ngọc Thanh, Đình Hữu Thoại (thuộc Dòng Chúa Cứu Thế). Ngoài ra, chị Bùi Minh Hằng cũng có mặt.

Trước đó, khi Lm Thanh và Lm Thoại vừa bước vào chùa thì đã bị một nhóm khoảng 20 công an, côn đồ kéo đến đe dọa. Nhóm này dưới sự dẫn đầu của một đại tá công an tên Xuân, đã tỏ ra rất xác xược, với thái độ hùng hổ như muốn "ăn tươi nuốt sống" những vị tu hành.

Chùa Liên Trì tọa lạc tại khu Thủ Thiêm, đường Lương Định Của, quận 2, Sài Gòn (cách phà Thủ Thiêm 500m). Trụ trì chùa Liên Trì là Hòa thượng Thích Không Tánh - Tổng vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện Xã hội của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Hòa thượng Không Tánh thường xuyên tổ chức các hoạt động từ thiện, nhân đạo, nhưng hầu như luôn luôn bị nhà cầm quyền gây khó dễ.

Những hành động mang tính chất khiêu khích của Trung Quốc trong Tháng 7 (đơn phương thiết lập bộ chỉ huy quân sự và Hội đồng đại biểu nhân dân "thành phố Tam Sa" trên đảo Phú Lâm trong quần đảo Hoàng Sa) và Tháng 8 (đưa 23 ngàn tàu đánh cá với gần 100 ngàn ngư dân rầm rộ chưa từng thấy đến đánh bắt hải sản tại vùng biển quanh hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa), đã không chỉ làm cho tình hình biển Đông vốn căng thẳng trở thành điểm nóng, mà còn khiến cho dư luận lo ngại rằng Bắc Kinh đang quân sự hóa biển Đông để chuẩn bị chiến tranh.

Thái độ hung hăng, coi thường dư luận của Bắc Kinh hiện nay trên biển Đông không phải là sự chuyển hướng bất ngờ do vấn đề rối rắm trong nội bộ đảng sau vụ Bạc Hy Lai (Bo Xilai), bí thư Trùng Khánh (Chongqing) bị thất sủng và càng không phải là lý do phe quân đội hay phe điều hâu tìm cách gây hấn chiến tranh ở bên ngoài để củng cố thực lực nhân đại hội đảng cộng sản Trung Quốc lần thứ 18 diễn ra vào mùa Thu năm nay. Tất cả những ứng xử của Trung Quốc hiện nay cũng như trong khoảng 5 năm vừa qua, từ khi cho thiết lập khu hành chính Tam Sa vào tháng 12 năm 2007, đều nhắm tới mục tiêu kiểm soát biển Đông bằng mọi giá, trước khi với tay ra thế giới thu tóm quyền lực để trở thành cường quốc số 1 vào năm 2050.

Cuối tháng 12-2010, nhật báo Asahi của Nhật Bản đã dẫn một nguồn tin đặc biệt từ Quân khu Quảng Châu nơi có Hạm đội Nam Hải trú đóng, cho biết là kế hoạch đánh chiếm và kiểm soát biển Đông đã được Bắc Kinh cho soạn thảo từ năm 2009. Kế hoạch này dựa trên chiến thuật: Dùng oanh tạc cơ đội bom ồ ạt để làm suy yếu hệ thống phòng thủ các hòn đảo được chọn làm mục tiêu tấn công, và tiếp theo đó dùng tàu đổ bộ xua quân lên đánh chiếm.

Báo Asahi còn cho biết là để ngăn không cho đối phương tiếp ứng, đồng thời với chiến dịch tấn công đánh chiếm mục tiêu, hai hạm đội Bắc Hải và Đông Hải của Trung Quốc cũng sẽ có mặt tại những vị trí ngoài khơi để chặn không cho các Hạm đội của Hoa Kỳ vào tiếp cứu. Theo báo Asahi thì tuy kế hoạch được soạn xong và Bắc Kinh đã cho quân đội thao dợt cả hai chiến thuật nói trên trong các cuộc tập trận rộng lớn tại vùng Biển Đông;

nhưng quân ủy Trung ương chưa cho tiến hành.

Giải thích về lý do chưa tiến hành, báo Asahi đã dẫn một phát biểu từ một cán bộ cao cấp trong chính quyền Bắc Kinh rằng: "*Mục đích của chúng tôi là giành ưu thế trong đàm phán lãnh thổ bằng cách gây sức ép thông qua việc chứng tỏ cho các nước khác thấy rằng, chúng tôi có khả năng giành lại các hòn đảo bất kỳ lúc nào*". Cũng theo báo Asahi thì vì có chủ tâm như vậy nên Bắc Kinh đã không quan tâm đến các cuộc đàm phán ngoại giao với các quốc gia trong khối ASEAN.

Hầu như dư luận đã không chú ý mấy vào nội dung loan tải của nhật báo Asahi về một kế hoạch đánh chiếm biển Đông của Bắc Kinh vào lúc đó. Đa số không quan tâm vì nghĩ là tin "tình báo" của Nhật tung ra trong lúc Nhật và Trung Quốc đang căng thẳng về những tranh chấp chủ quyền của đảo Điếu Ngư (Sensaku). Và nhất là Trung Quốc chưa có những dấu hiệu gì quân sự hóa biển Đông như hiện nay, ngoại trừ một vài hành động lộ bịch như xâm phạm thêm lục địa Việt Nam và cất cặp tàu Bình Minh 02 của Tập đoàn dầu khí Việt Nam (26-5-2011), ra lệnh cấm đánh bắt hải sản từ ngày 15-5 đến 1-8 trên biển Đông.

Bước vào năm 2012, Trung Quốc bắt đầu gia tăng cường độ khiêu khích trên biển Đông như đưa tàu chiến xâm chiếm trắng trợn bãi đá ngầm Scarborough của Phi Luật Tân và cho Tập đoàn dầu khí Hải dương Trung Quốc mời gọi các công ty ngoại quốc vào thăm dò và khai thác 9 lô dầu khí trên một diện tích 160 ngàn cây số vuông một cách phi lý, nằm trong Thềm lục địa Việt Nam. Nhưng có hai yếu tố sau đây đã khiến cho Trung Quốc nhấn tới việc chuẩn bị đánh chiếm biển Đông qua việc nâng cấp hai lãnh vực quân sự và dân sự tại Tam Sa để quân sự hóa biển Đông kể từ tháng 7-2012.

Thứ nhất là khuyhn loát và lũng đoạn nội bộ khối ASEAN, làm mất sự đoàn kết giữa các nước trong khối này về vấn đề biển Đông. Sự kiện Cam Bốt nâng nặc bác bỏ không chịu đưa vấn đề biển Đông vào bàn hội nghị và trong Tuyên bố chung Hội nghị Bộ trưởng ngoại giao của 10 nước ASEAN hôm 10-7 là một thành công lớn của Bắc Kinh. Sự thành công này đã giúp cho Trung Quốc

chia rẽ nội bộ ASEAN để không trở thành một khối ủng hộ Phi Luật Tân hay CSVN chống lại Trung Quốc. Quan trọng hơn, sự thành công này của Trung Quốc còn cho thấy là Bắc Kinh đã thực sự mua được Cam Bốt và Lào để có thể chi phối tình hình an ninh quốc phòng phía Tây lãnh thổ Việt Nam.

Thứ hai là mặc dù sau 10 ngày bế mạc Hội nghị, ASEAN cố gắng ra một Tuyên bố chung 6 điểm về biển Đông qua sự vận động của Bộ trưởng ngoại giao Nam Dương, nhưng nội dung hoàn toàn không dám phê phán các hành vi khiêu khích của Trung Quốc. Kết quả này gián tiếp cho thấy là Bắc Kinh đã đặt Hoa Kỳ, Nhật Bản và Úc Châu rơi vào thế án binh bất động bên cạnh một ASEAN bị chia rẽ và không đủ sức thuyết phục lẫn nhau về việc bảo vệ biển Đông. Điều này còn giúp cho Trung Quốc tiếp tục củng cố chiêu bài đàm phán song phương, bằng kế sách vừa mua chuộc vừa hăm dọa trong mọi tranh chấp về biển Đông.

Sự thất bại của Hội nghị lần thứ 45 của các bộ trưởng ngoại giao ASEAN hôm 10-7 chính là thời cơ vàng để cho Bắc Kinh ra tay trên biển Đông. Hơn thế nữa, biển Đông tuy là vùng biển rộng lớn có ảnh hưởng đến quyền lợi của nhiều quốc gia; nhưng điều mà Trung Quốc thực sự đang muốn chiếm đóng trước tiên chính là thêm lục địa của Việt Nam, kể đến mới là vùng biển phía Tây của Phi Luật Tân.

Thêm lục địa Việt Nam, ngoài hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa mang tính chất phòng thủ chiến lược, còn là khu vực trọng yếu chi phối trên ba mặt quan trọng: dầu khí, hải sản và hàng hải mà bất cứ quốc gia nào cũng thêm muốn chi phối và khai thác.

Câu hỏi là tại sao bây giờ Trung Quốc mới tiến hành?

Ngoài thời cơ vàng sau khi chọc thủng phòng tuyến ASEAN, Trung Quốc đã thực sự nắm chặt "14 ủy viên bộ chính trị đảng CSVN" để không dám huy động dân chúng và dư luận thế giới chống lại họ như chính quyền Phi Luật Tân đã và đang làm. CSVN đang rơi vào tình trạng hết tiền sau những phá sản liên tục của các tập đoàn kinh tế. Từ năm 2009 cho đến nay, CSVN đã vay từ Trung Quốc những khoản tiền rất lớn để giữ cho nền kinh tế không bị sụp đổ, nhất là hệ thống tín dụng ngân hàng. Nói một cách cụ thể hơn, theo nhiều tiết lộ của một số chuyên gia phân tích kinh tế thì nền tài chính của CSVN đang vận hành dưới sự bảo

trợ của các Ngân hàng Trung ương Trung Quốc.

Hơn một thập niên trước đây, Nhật Bản là nhà tài trợ ODA lớn nhất của Việt Nam. Ngày nay, tuy số tài trợ từ Nhật Bản không thay đổi nhiều; nhưng Trung Quốc hiện mới là nguồn tiền mà "14 ủy viên Bộ chính trị" đang dựa vào để giữ quyền lực độc tôn. CSVN đã và đang vay từ Trung Quốc hàng tỷ Mỹ kim dưới danh nghĩa của những dự án về tái cấu trúc ngân hàng, xây dựng hạ tầng đường xá, nhà cửa, nhà máy nhiệt điện. Đương nhiên, một số lượng không nhỏ những khoản tiền vay này đi thẳng vào túi của cấp lãnh đạo.

Đánh đổi cho cái ghế quyền lực này, hiển nhiên là thiếu số lãnh đạo Hà Nội phải im lặng và bất người dân cũng phải im lặng trước những thao túng của Trung Quốc. Đó là lý do vì sao lãnh đạo CSVN từ Tổng bí thư, Chủ tịch nước cho đến Thủ tướng hoàn toàn im lặng và không có một văn kiện nào chính thức phản đối Trung Quốc đã thành lập hội đồng đại biểu nhân dân thành phố Tam Sa cũng như lập bộ chỉ huy quân sự, ngoại trừ sự lải nhải cổ hủ của phát ngôn nhân Bộ ngoại giao.

Như báo Asahi đã đề cập đến phát biểu của một cán bộ cao cấp của Bắc Kinh nêu ra ở trên, tuy Trung Quốc đã soạn xong kế hoạch đánh chiếm biển Đông từ năm 2009 nhưng họ không tiến hành mà dùng mua chuộc và hăm dọa để gây sức ép và từng bước chiếm đóng, trong sự đã rồi. Đó là cách mà Bắc Kinh đang làm tại Việt Nam.

Sự hung hăng, hiếu chiến của Trung Quốc trên biển Đông có thể làm cho dư luận Việt Nam và thế giới căm phẫn; nhưng chính lãnh đạo CSVN mới là vấn đề đã để cho Bắc Kinh càng lúc càng leo thang bành trướng trên biển Đông và nhất là coi thường sự phản đối của dư luận thế giới. Do đó sẽ không có chiến tranh biển Đông khi mà Bắc Kinh đã nắm chặt "14 ủy viên bộ chính trị CSVN" và giải giới quân đội CSVN qua lời tuyên hứa "mãi ghi ơn" đảng, chính phủ và quân đội Trung Quốc do chính Phùng Quang Thanh, Bộ trưởng Quốc phòng CSVN nói trong buổi lễ kỷ niệm 85 năm ngày thành lập quân đội giải phóng Trung Quốc 28-7 vừa qua.

Rõ ràng là không cần có chiến tranh theo kiểu cổ điển xảy ra trên biển Đông mà trong thực tế là nước ta đang mất chủ quyền và tay Trung Quốc do những đồng lõa của lãnh đạo đảng CSVN.

Khi nhìn rõ thực tế nói trên, chúng

ta không nên yêu cầu lãnh đạo Hà Nội tổ chức biểu tình hay cho phép người dân đi biểu tình chống Trung Quốc và cũng đừng chờ đợi ai đó chống Trung Quốc dùm chúng ta. Xin cho và chờ đợi này vừa không thực tế, vừa đi ngược lại với truyền thống bất khuất của dân tộc.

Quyền yêu nước không ai được phép cướp đi; do đó, không phải xin, cho.

Người Việt, do đó phải tự giành lại quyền hành xử lòng yêu nước và bốn phận giữ gìn bờ cõi của mình. Trên con đường cứu nước đó, chúng ta liên kết với những đồng minh có cùng nhu cầu, quan tâm và ý thức. Nhưng chờ mong một thế lực quốc tế cứu dân ta ra khỏi đe dọa của một ngoại bang là quên đi những bài học của lịch sử và đi ngược lại truyền thống dân tộc.

Mỗi sáng Chủ nhật gặp nhau tại Công viên 30.4 ở Sài Gòn và dưới chân tượng đài Lý Thái Tổ ở Hà Nội là khởi điểm cần thiết để nhóm lên ngọn lửa yêu nước. Dù ít, dù nhiều và dù bị đàn áp nhưng chính ngọn lửa bất khuất này sẽ có một ngày lan tỏa thành một khối vững mạnh để thiêu hủy mọi chương ngại trong việc bảo vệ biển đảo và sự vẹn toàn lãnh thổ.

7-8-2012

CÁC CON SỐ KINH HOÀNG

Nhà văn nữ Đặng Mỹ Dung (Yung Krall), tác giả cuốn "Ngàn Giọt Lệ Rơi" (Thousand Tears Falling), đã dựa vào những tài liệu của quốc tế, liệt kê và sơ kết ra các con số sau:

Từ 1975 đến 1987 Cộng sản Việt Nam đã :

- Đày đi "tù cải tạo": 1,040,000 quân cán chính VNCH.
- Làm chết trong "tù cải tạo": 95,000 người.
- Tử hình hơn 100,000 người .
- Đày ải hơn 1,000,000 người tại các đô thị miền Nam đi "vùng kinh tế mới"
- Khiến vượt biên chết trên biển cả 500,000 người.

Con số người Việt chết vì Cộng sản Hà Nội sau khi "hòa bình" lập lại gần 700.000 người.

Một hậu chiến đầy tù đày và chết chóc dẫu tiếng súng không còn. Phải chăng đó là ý nghĩa "cuộc Giải phóng miền Nam"?"

TRUNG QUỐC

không xứng là một cường quốc có trách nhiệm

—Trần Hiếu Chân 02-08-2012—

Đọc các tuyên bố chính thức của Trung Quốc về Biển Đông, người bình thường không thể cắt nghĩa được cái tâm thức "đại quốc, tiểu nhân" trong lời nói và hành động. Tìm mọi cách để biến cái gọi là "thành phố Tam Sa" thành tiền đồn trên Biển Đông, nhưng Trung Quốc lại làm ra vẻ là một đối tác tuân thủ luật pháp quốc tế (!).

Nhắc lại quyết định chính thức do Quân ủy Trung ương Trung Quốc vừa công bố, cho phép một đơn vị quân đội "đồn trú" tại cái gọi là "thành phố Tam Sa" bao trùm Biển Đông, tờ Le Figaro ngày 25-7 khẳng định: thành phố có tên Tam Sa thực chất có trụ sở nằm ngay trên đảo Phú Lâm, thuộc quần đảo Hoàng Sa mà Trung Quốc đã chiếm từ tay Việt Nam vào năm 1974.

Biển "Tam Sa" nên thánh địa

Ngày 31-7, tại Bắc Kinh, trong cuộc họp báo kỷ niệm 85 năm ngày thành lập Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc (PLA), người phát ngôn Bộ Quốc phòng Cảnh Nhạn Sinh vẫn nhấn mạnh: "Trung Quốc có chủ quyền không thể tranh cãi đối với các đảo và vùng biển xung quanh trên Nam Hải" (tức Biển Đông); "Trung Quốc thành lập cơ quan tương ứng trên lãnh thổ của mình là công việc nội bộ của Trung Quốc"(?). Về cái gọi là "thành phố Tam Sa" bị VN và quốc tế phản đối, Cảnh Nhạn Sinh vẫn ngang nhiên: "Thiết lập khu thành phố Tam Sa là sự sắp xếp bình thường được tiến hành theo quy định hữu quan của Trung Quốc..." (?).

Nhưng cũng tại buổi họp báo trên, khi bị phóng viên tờ Sky News chất vấn, có phải quân đội Trung Quốc đang chuẩn bị phát động chiến tranh trên biển Đông hay không, người phát ngôn Bộ Quốc phòng lại lấp liếm các thông tin liên quan bằng cách khẳng định: Quân đội Trung Quốc phản đối bất cứ hành vi can thiệp quân sự nào ở khu

vực biển Đông (!) Trong khi đó, theo tuần báo Time, chính truyền thông nhà nước Trung Quốc trước đó đã cho biết: đơn vị đồn trú tại Biển Đông được trang bị như một sư đoàn, tức là có cả bộ binh, phương tiện cơ giới, pháo binh, xe bọc thép, cùng với lực lượng đổ bộ được phi cơ và trực thăng hỗ trợ.

Nội dung báo chí Trung Quốc mấy tuần qua đồng loạt đưa tin "Thành phố Tam Sa là tiền tuyến mới của Bắc Kinh trong trận chiến Nam Hải" (cách Trung Quốc gọi Biển Đông). Liên quan đến việc việc chính quyền thành phố Tam Sa vừa thành lập để quản lý vùng biển đảo Phú Lâm của Việt Nam, theo truyền thông Trung Quốc, thành phố Tam Sa là tiền tuyến đầu của Bắc Kinh trong trận chiến tới đây. Bắc Kinh thành lập Tam Sa là để giành thế chủ động trong nỗ lực nhằm khẳng định chủ quyền Trung Quốc tại khu vực.

Tác giả bài báo Arnaud de la Grange, phóng viên của Le Figaro nói trên ghi nhận: Trong cuộc tranh chấp vùng biển với các nước láng giềng, Trung Quốc không hề buông súng, mà trái lại nữa là khác! Việc công bố cho một đơn vị quân đội đồn trú tại thành phố Tam Sa là bước tiến mới nhằm "biến vùng này thành một thánh địa (sanctuariser)", bất chấp vô số tranh chấp với các nước láng giềng Đông Nam Á. Song song với việc áp đặt chủ quyền tại quần đảo Hoàng Sa của Việt Nam, Trung Quốc còn phái một đoàn tàu đánh cá được trang bị vũ khí nặng đến Trường Sa (của Việt Nam). Bắc Kinh đang bèn bí dùng chính sách "sự đã rồi" để áp đặt chủ quyền của họ.

Điều đáng nói thêm là Bắc Kinh đang nỗ lực tuyên truyền rộng rãi cho sự kiện này trong dân chúng. Tờ Minh Báo tại Hồng Kông hôm mới đây đã tiết lộ rằng giới lãnh đạo truyền thông Trung Quốc đã ra lệnh

cho báo chí dựa theo Tân Hoa xã để đưa tin rộng rãi về việc thành lập thành phố Tam Sa, với hàng loạt phóng sự của các nhà báo đến tận nơi để đưa tin. Điều này sẽ lại càng in đậm trong tâm trí người dân Trung Quốc niềm tin là toàn bộ vùng Biển Đông thuộc về chủ quyền của Trung Quốc, đẩy lùi khả năng Bắc Kinh nhượng bộ trên vấn đề tranh chấp biển đảo với nước khác, đặc biệt là với quần đảo Hoàng Sa của Việt Nam.

Chiêu bài "gác tranh chấp" kiểu Trung Quốc

Tạp chí "Liêu Vọng" do Tân Hoa xã chủ quản, trong số ra mới đây đã hăng hái quảng bá cho mô hình "gác tranh chấp". Theo bài thuyết giáo trên "Liêu Vọng", nội dung "chủ quyền về ta, gác lại tranh chấp, cùng khai thác" do Trung Quốc đề xuất trong thế kỷ trước không những đã phản ánh đầy đủ "trí tuệ Đông phương", mà còn phù hợp với quy định trong "Công ước Liên hợp quốc về Luật biển". Theo đó, "trước khi đạt được thỏa thuận, các nước tranh chấp cần căn cứ theo tinh thần thông cảm và hợp tác, đem hết mọi khả năng đưa ra giải pháp tạm thời mang tính thực tế" (!)

Đưa tàu tuần sự trá hình hộ tống đội tàu cá đến vùng biển Trường Sa của Việt Nam, song trên lời nói, Trung Quốc đã đánh tráo các khái niệm. Tờ "Liêu Vọng" nói trên tiếp tục biện bạch: "Chủ trương về khu đặc quyền kinh tế và thềm lục địa của nhiều nước ven bờ lại chồng lấn lên nhau, nên giải pháp tạm thời Trung Quốc đề xuất như vậy là có tính khả thi" (?). Và phớt lờ những căng thẳng Trung Quốc đang gây ra hiện nay trên Biển Đông, tờ báo lấp liếm: "Khi thúc đẩy giải pháp tạm thời giữa các nước tranh chấp, phải xây dựng lòng tin, đồng thời thực hiện cam kết chính trị, không làm phức tạp hóa và mở rộng tranh chấp" (?)

Năm 2002 Trung Quốc và các nước ASEAN đã ký kết bản "Tuyên bố về cách ứng xử của các bên ở Biển Đông" (DOC). Với tư cách là văn kiện chính trị ràng buộc hành vi của tất cả các bên tranh chấp, ý nghĩa của việc ký kết và sự tồn tại

Lý do Trung Quốc đạt nhiều huy chương Thế Vận Hội

—Trần Trung Đạo 03-08-2012—

của văn kiện nói trên là ở chỗ các bên cùng tuân thủ, nhưng Trung Quốc làm như mình là bên vô can khi tuyên bố: "Tuyệt đối không được đơn phương chỉ ràng buộc Trung Quốc" (?). Trung Quốc còn biện bạch: "Nếu không đảm bảo được nguyên tắc về thành ý thì dù có ra được bộ "Quy tắc về cách ứng xử của các bên ở Biển Đông" (COC) cũng sẽ không có bất cứ ý nghĩa nào" (?)

Để phải trách nhiệm về các hành động phi pháp hiện nay trên Biển Đông, Trung Quốc lập luận: Căn cứ theo quy tắc điều khoản và thông lệ quốc tế liên quan trong "Công ước Viên về luật quốc tế" thì nguyên tắc cơ bản trong luật quốc tế mà "điều ước phải tuân thủ" là không chỉ tất cả các nước đương sự thuộc một hiệp ước quốc tế riêng biệt nào đó đều có nghĩa vụ pháp luật tuân thủ hiệp ước đó, mà còn bao hàm ý nghĩa là nếu một bên vi phạm hiệp ước trước, bên kia sẽ có quyền từ chối sự ràng buộc của điều ước này đối với nước đó trong quan hệ giữa hai nước (!)

Quả là lưỡi không xương! Nói không nhất quán, nói không đi đôi với làm! Chả trách gì thượng nghị sĩ Mỹ John McCain mới đây vừa tuyên bố: "Trung Quốc không xứng một cường quốc có trách nhiệm!"

Để cho tờ "Liêu Vọng" đánh tráo các khái niệm như trên, liệu có nước nào trong ASEAN có thể tin vào tuyên bố: "Trung Quốc sẵn sàng phát triển quan hệ an ninh-quốc phòng với ASEAN - vấn đề Nam Hải (tức là Biển Đông) cần giải quyết thông qua đàm phán".

Đây cũng là viễn tượng kinh hoàng cho các thế hệ trẻ Việt Nam trong tương lai nếu đất nước này bị lũ khốn khiếp Ba Đình dâng cho lũ khốn khiếp Trung Nam Hải (TDNL).

Hiển chương của tổ chức Thế Vận (Olympics) đề ra bảy nguyên tắc căn bản chi phối mọi hoạt động của tổ chức thể dục thể thao quốc tế này, trong đó điều thứ hai khẳng định "sử dụng thể thao như một phương tiện phát triển tình hòa ái giữa con người, với ý định để xiển dương một xã hội hòa bình quan tâm đến việc bảo tồn phẩm cách của con người."

Sự kiện Trung Quốc không những đạt nhiều huy chương mà còn đạt rất dễ dàng như trường hợp cô gái Ye Shiwen 16 tuổi bơi nhanh hơn cả Ryan Lochte trong 50 mét cuối của cuộc đua 400 mét, đã làm các nhà phân tích thể thao đặt ra nhiều câu hỏi. Liệu cô ta thật sự có tài năng hay bị chích thuốc mà tổ chức Olympics chưa khám phá ra?

Lời tố cáo của báo chí và các nhà phân tích gây ra nhiều tranh luận nhưng không phải là không căn cứ. Cho đến nay, Trung Quốc đã thắng nhiều huy chương chỉ vì Trung Quốc chủ trương **thắng bằng mọi giá: gian lận** và dùng **cực hình để huấn luyện trẻ em** trở thành những người đem giải về cho chế độ bất chấp các nguyên tắc đạo đức và luật pháp quốc tế.

Chủ trương thắng bằng mọi giá là một chủ trương truyền thống của các chế độ độc tài CS

Giới lãnh đạo CS Trung Quốc xem Olympics như là một mặt trận, giống như các mặt trận kinh tế, chính trị, quân sự, trong đó Đảng trực tiếp chủ trương, tổ chức, lãnh đạo, chiến đấu và phải chiến thắng bằng mọi phương tiện, bất chấp sự khinh thường của nhân loại.

Đọc lại lịch sử các chế độ Cộng sản, từ Đông Đức dưới thời Erich Honecker, Rumani dưới thời Nicolae Ceausescu trước đây cho đến Cộng sản Trung Quốc ngày nay, Olympics là môi trường để tuyên truyền, đánh bóng cho chế độ. Sự thành công của các đoàn lực sĩ Cộng sản tạo cơ hội cho Đảng giới thiệu đến thế giới một khuôn mặt trẻ trung, mạnh khỏe của đất nước nhưng thực chất là để che giấu bên trong một chế độ lạc hậu, thối nát và đang rã mục.

John Leonard, chủ tịch Hội các bầu bơi lội Mỹ, là một trong những người công khai đặt vấn đề về tính hợp pháp của Ye Shiwen khi ông phát biểu: "Ye Shiwen đã gọi lại hình ảnh của những lực sĩ bơi lội Đông Đức trước đây." Ý của John Leonard muốn nhắc đến nữ lực sĩ Đông Đức Petra Schneider, 5 lần vô địch thế giới, cuối cùng đã thừa nhận cô bị chế độ CS Đông Đức tiêm thuốc và chính cô năm 2005 đã yêu cầu Ủy ban Thế vận xóa bỏ kỷ lục thể vận do cô lập nên trước đó.

Quá trình trưởng thành của Petra Schneider từ khi còn thơ ấu cho đến ngày đại diện Đông Đức tham dự Thế vận hội Moscow 1980 cũng không khác gì cuộc đời của Ye Shiwen và các lực sĩ Trung Quốc.

Khi được khám phá có khả năng trở thành vô địch, cô bé Petra Schneider bị tách ra khỏi gia đình và được đưa đến một trung tâm huấn luyện. Tại đây Petra được gọi bằng số thay vì tên. Số của cô, từ đó cũng sẽ là tên cô, là 137. Tại trung tâm này, cô bé số 137 trong mỗi bước đi đều được dạy để mang vinh quang bơi lội về cho "Tổ quốc Cộng hòa Dân chủ Đức". Để gia tăng khả năng chịu đựng của buồng phổi, cô bé số 137 buộc phải bơi trong một bình lớn bị hút cạn dưỡng khí. Cô bé 137 được nuôi dưỡng chẳng khác gì gà tây được nuôi trong nông trại. Cô bị chích thuốc để kích thích các bắp thịt mạnh thêm. Cô bị chích nhiều đến nỗi, khi vào tuổi giữa 30, Petra Schneider đã bị nhiều thứ bệnh.

Chế độ độc tài Nicolae Ceausescu là một ví dụ khác. Sau khi chế độ Nicolae Ceausescu sụp đổ, báo chí quốc tế khám phá ra đời sống thật của đất nước Rumani không trẻ trung, khỏe mạnh, tài ba như các em trong đoàn lực sĩ từng đoạt huy chương vàng toàn đội môn thể dục dụng cụ tại Thế vận hội Los Angeles 1984 hay huy chương bạc tại Thế vận hội Seoul 1988 mà là hàng ngàn em bé thiếu dinh dưỡng đang chết đói trong các trại mồ côi, các bệnh viện nhi đồng không ai chăm sóc. Thảm trạng của trẻ em tại Rumani trầm trọng đến mức sau ngày cách mạng dân chủ thành công, vợ chồng Nicolae Ceausescu đã bị tòa quyết định xử bắn vì tội diệt chủng.

Trung Quốc là ông tổ gian lận

quốc tế

Ye Shiwen đã thắng thắn từ chối lời tố cáo của nhiều người rằng cô ta đã dùng thuốc. Phái đoàn lực sĩ Trung Quốc tham gia Thế vận đã phản ứng mạnh mẽ trước những tố cáo và cho đó là lời kết án không bằng chứng. Tại lục địa, làn sóng công phẫn đang dâng cao trong giới trẻ vì họ cho Anh, Mỹ lần nữa đang hạ nhục Trung Quốc. Bài ai điếu "100 năm sỉ nhục" đang lần nữa được cất lên. Có thể Ye Shiwen đã không dùng thuốc. Tuy nhiên, dân Trung Quốc, trong và ngoài lục địa dường quên rằng lịch sử các cuộc tranh tài bơi lội quốc tế của Trung Quốc là lịch sử chứa đầy gian lận. Trong những năm qua, cả bầu lẫn lực sĩ bơi lội Trung Quốc bị bắt gian lận nhiều lần, nhiều đến nỗi không ai nhớ hết.

Tại Á vận hội Hiroshia 1994, mười một lực sĩ Trung Quốc bị loại vì sử dụng thuốc và 9 huy chương vàng bị thu hồi. Trong dịp đó, giới lãnh đạo CS Trung Quốc mặt dày chẳng những không biết nhục, không nhận lỗi mà còn tố cáo ngược chính phủ Nhật đã phân biệt chủng tộc trong việc thử nghiệm máu.

Năm 1997, hàng loạt lực sĩ trong đó có cả ông bầu Trung Quốc đã bị đuổi ra khỏi giải Vô địch Bơi lội Thế giới tổ chức tại Perth, Úc. Thậm chí trong đoàn lực sĩ Trung Quốc còn có một tên bị hải quan bắt khi trong xách hành lý của y chứa nhiều loại thuốc đủ cho cả đoàn dùng trong suốt thời gian tranh giải.

Trong thập niên 1990, số lực sĩ Trung Quốc bị khám phá dùng thuốc gần bằng một nửa tổng số vi phạm trong tất cả các loại thể thao toàn thế giới. Như trường hợp của Petra Schneider tại CS Đông Đức trước đây, việc sử dụng thuốc kích thích cơ năng trong thân thể là một phần quan trọng trong chủ trương "thắng bằng mọi giá" của đảng CS.

Trong Thế Vận London lần này, thói quen huấn luyện của các lực sĩ bơi lội Trung Quốc vài tháng tại Úc và vài tháng tại lục địa cũng gây nhiều thắc mắc. Một số nhà quan sát nghi ngờ các lực sĩ Trung Quốc huấn luyện kỹ thuật tại Úc nhưng sau đó về lại lục địa để dùng thuốc. Sau khi thuốc thấm, họ trở lại Úc để luyện tập kỹ thuật.

Một hình thức vi phạm luật chơi trơ trẽn nhất là trường hợp "đánh để được thua" trong trận vòng xếp hạng giải cầu lông giữa Trung Quốc và Nam Hàn hôm 31-07 vừa qua. Trong trận này, hai cầu thủ Trung Quốc Wang Xiaoli và Yu Yang chẳng những nhiều lần cố tình đánh cầu ra

ngoài mà còn thậm chí tự đánh vào lưới để "được thua". Lý do: Wang Xiaoli và Yu Yang không muốn đụng phải các cầu thủ Trung Quốc khác vừa là "đồng chí" và vừa khó thắng so với các cầu thủ các nước khác yếu hơn trong vòng tứ kết. Wang Xiaoli và Yu Yang là hai cầu thủ được xếp hàng đầu thế giới nhưng vẫn lo sợ bị thua và hành xử một cách tầm thường. Cầu thủ Yu Yang vừa tuyên bố từ giã bộ môn cầu lông nhưng không phải vì cảm thấy hổ thẹn hay hối hận nhưng vì Ủy ban Thế vận đã "tàn phá giấc mơ" của cô. Quả thật, một chế độ không biết nhục đào tạo ra những cầu thủ không biết thẹn. Cầu thủ cầu lông Petya Nedelcheva của Bulgaria tố cáo Trung Quốc đã làm điều đó không chỉ một lần mà rất nhiều lần.

Hôm qua, tờ Guardian của Anh mỉa mai rằng việc phê bình các cầu thủ cầu lông Trung Quốc "đánh để được thua" là oan cho các bạn trẻ này. Những lực sĩ Trung Quốc chỉ tuân theo chỉ thị "đạt huy chương bằng mọi giá" của Đảng mà thôi. Để đạt được mục tiêu tối hậu đó, các cầu thủ Trung Quốc phải khéo léo thua những trận vòng ngoài. Nhiều nhà báo còn khinh bỉ Trung Quốc khi viết "đánh cho thua như các cầu thủ Trung Quốc cũng là một kỹ thuật và cũng không kém phần hồi hộp".

Cũng từ hôm qua, hệ thống truyền hình BBC ngưng chiếu hình ảnh các huy chương được trưng bày trên bàn trước khi mỗi giải chung kết bắt đầu. Đài không giải thích nhưng nhiều nhà báo cho rằng hành vi của các lực sĩ Trung Quốc đã làm ô nhục giá trị cao quý của huy chương Thế vận Hội. Ký giả Simon Jenkins của báo Guardian viết: "Thế vận hội thời này là việc nhái lại trò của Hitler trong Thế vận 1936" và nhà báo này viết tiếp "Cầu thủ Trung Quốc nên được chúc mừng vì sự khéo léo" trong trò "đánh để thua" của họ.

Trung Quốc dùng cực hình để huấn luyện trẻ em trở thành vô địch

Tại Trung Quốc không có một môi trường thể dục thể thao đúng với tinh thần do hiến chương của Tổ chức Thế vận đề ra mà chỉ có những chương trình tra tấn thiếu nhi để đem huy chương vàng về cho đảng CS. Lực sĩ các bộ môn thể thao tại Trung Quốc là một đội quân được trang bị và huấn luyện kỹ thuật từ khi còn tấm bé.

Câu chuyện về gia đình của nữ lực sĩ môn nhảy nước Wu Minxia là một ví dụ. Gia đình của Wu Minxia đã phải giấu chuyện ông bà của cô ta

qua đời để không ảnh hưởng đến việc tập luyện của con. Tại hầu hết các quốc gia khác trên thế giới, một lực sĩ bao giờ cũng là phần không thể tách rời của gia đình. Cha mẹ, dù khó khăn bao nhiêu, cũng tìm mọi cách bám theo từng bước chân của con, cùng chia sẻ niềm vui khi thành công và đau buồn khi thất bại với con. Tại Trung Quốc thì khác. Cha cô, ông Wu Yuming than thở với báo Shanghai Morning Post: "Tôi chấp nhận sự kiện từ lâu rồi con gái tôi không hoàn toàn thuộc về gia đình chúng tôi nữa. Tôi cũng không dám nghĩ đến việc sống như một gia đình hạnh phúc".

Sáng nay, 01-08, ký giả Matt Blake của tờ Daily Mail trong loạt phóng sự có kèm theo những hình ảnh đau lòng, tố cáo sự tra tấn thô bạo của giới lãnh đạo thể dục thể thao Trung Quốc đối với trẻ em chỉ để đạt được mục đích chiếm càng nhiều huy chương càng tốt tại các giải thường thể thao quốc tế, nhất là tại các Thế vận hội.

Ban giám hiệu các trường mẫu giáo và tiểu học Trung Quốc được chỉ thị phải lưu ý đến năng khiếu học sinh. Khi một học sinh thể hiện dấu hiệu có năng khiếu về một bộ môn thể thao nào đó, em tức khắc bị tách rời ra khỏi gia đình và trường học để được đưa đến một trung tâm huấn luyện. Cha mẹ không có quyền từ chối. Trung Quốc có khoảng ba ngàn trung tâm, và tại mỗi trung tâm có hàng ngàn lực sĩ tí hon đang được quan sát và huấn luyện. Trong trường hợp Ye Shiwen, cô bé được chọn vì cô có vóc dáng con trai rất bất bình thường, thích hợp cho các môn điền kinh. Sau khi bị tách rời khỏi căn nhà hai phòng ngủ của gia đình ở Hàng Châu, Ye Shiwen được đưa vào trường thể thao Chen Jingluin, tuy nhiên, để được huấn luyện bơi lội. Khái niệm quyền và sở thích cá nhân không tồn tại trong ngành thể dục thể thao Trung Quốc.

Các chương trình tập luyện sức khỏe dành cho cô bé Ye Shiwen dù chỉ mới bảy tuổi đã vượt qua mức độ dành cho người lớn. Ye Shiwen bơi liên tục mỗi ngày từ sáng đến tối và chỉ nghỉ ngơi khi công nhân dọn dẹp, lau chùi hồ bơi.

Mẹ của Ye Shiwen vừa trả lời với báo chí rằng "kết quả không quan trọng, nhưng Ye Shiwen nên cảm thấy vui mừng khi được tham gia Thế vận". Câu nói nặng mùi tuyên truyền này chỉ để trả lời báo chí. Nhiều người nghi ngờ bà có dám nói câu tương tự trước mặt giới lãnh đạo CS Trung Quốc hay không.

Chính sách tẩy não là một phần

NHỮNG CHÔNG TRUNG QUỐC BẰNG CÁCH NÀO ?

— Ngô Nhân Dụng 28-07-2012 —

quan trọng của chương trình huấn luyện. Các cầu thủ Trung Quốc được dạy phải hạ các cầu thủ Mỹ và bất cứ quốc gia nào để đoạt cho được huy chương vàng. Trên tường của các trung tâm huấn luyện sơn một chữ duy nhất: GOLD. Họ cũng được dạy cách cười, cách nhìn thiện cảm dành cho giám khảo, cách thể hiện trên khuôn mặt và tuyệt đối không được tỏ ra đau đớn hay yếu kém. Niềm vui duy nhất của Ye Shiwen là thức ăn của cô bé đầy đủ hơn bữa ăn của nhiều cô bé Trung Quốc khác cùng lứa tuổi.

Chế độ huấn luyện dành cho các bộ môn thể thao khác nghiệt đến nỗi các nhà điều tra Tây phương tìm cách xâm nhập vào để quan sát và đã kết luận đó là những nhà tù của thế kỷ 19.

Sir Matthew Pinsent, quan sát viên của tổ chức Thế vận và cũng là một huy chương vàng Olympics, sau khi quan sát cách các lực sĩ Trung Quốc được huấn luyện môn thể dục dụng cụ đã nhận xét *"thật là một kinh nghiệm bối rối"* khi thấy những cảnh đó. Nhiều trẻ em khóc và kể lại các em bị các ông bà bầu đánh đập. Ủy ban Thế vận hứa điều tra những lời tố cáo của Sir Matthew Pinsent nhưng đến nay chưa có biện pháp nào cụ thể.

Sau 1978, chủ nghĩa bá quyền nước lớn của CS Trung Quốc không chỉ thể hiện trong lãnh vực quân sự, kinh tế, chính trị mà cả trong lãnh vực thể thao. Trung Quốc đang trên đường trở thành một đế quốc thực dân đồ tàn bạo nhất trong lịch sử nhân loại. Với một dân số 1.3 tỉ do một đảng CS độc tài và bất nhân lãnh đạo, thăm họa do chủ nghĩa bá quyền Trung Quốc gây ra có khả năng vượt qua thảm họa do Stalin, Mao Trạch Đông và Hitler cộng lại. Chủ nghĩa dân tộc cực đoan đang biến Trung Quốc thành một chảo dầu khổng lồ và khi phát cháy không chỉ cháy riêng Trung Quốc mà lan rộng sang nhiều quốc gia trong vùng và cả thế giới. Do đó, sự chậm trễ trong việc ngăn chặn đế quốc tàn bạo này chỉ làm tăng thêm sự chịu đựng khổ đau cho nhân loại về sau.

Trần Trung Đạo

Đừng nghe những gì Cộng sản nói qua Luật biển. Hãy nhìn những gì Cộng sản làm với những công dân ủng hộ Luật này hay tin vào Luật này

mà ra khơi đánh cá !!!

Câu tựa đề trên đây là ý kiến của một vị độc giả sau khi đọc bài trước trên mục này: "Ai cũng biết Việt Nam đang bị Trung Quốc làm nhục, nhưng chống Trung Quốc bằng cách nào?"

Đó cũng là ý kiến của Thái Úy Trần Nhật Hiệu, vào thế kỷ 13.

Năm 1257 Hốt Tất Liệt, sau khi xóa tan nước Đại Lý, sai quân tấn công nước ta vì vua nhà Trần không chịu qua Vân Nam khấu đầu quy phục. Đạo quân Mông Cổ phá đổ hàng phòng thủ đầu tiên do Trần Quốc Tuấn chỉ huy; rồi đánh bại đạo quân chính do Trần Thái Tông trực tiếp lãnh đạo; tiến tới chiếm thành Thăng Long, "cướp phá, giết tạt cả nam phụ lão ấu ở trong thành," như Trần Trọng Kim ghi trong Việt Nam Sử Lược. Triều đình chạy về Hưng Yên, Thái Tông hỏi ý kiến mọi người. Thái Úy Trần Nhật Hiệu cầm sào viết xuống nước hai chữ: Nhập Tống (xin vào nước Tống). Lúc đó Tống còn là tên gọi cả nước Trung Hoa; mặc dù vua quan nhà Tống chỉ còn làm chủ một mẩu đất ở vùng Quảng Đông, hai năm sau mới bị quân Mông Cổ tiêu diệt. Nếu theo lời khuyên của Thái Úy Trần Nhật Hiệu thì vua nhà Trần đã xin hàng. Nhưng Thái sư Trần Thủ Độ có ý kiến khác: "Đầu tôi chưa rơi xuống đất thì xin bệ hạ đừng lo." Cuối cùng nước Việt Nam không bị nhục.

Vị độc giả trên còn lý luận: "Chưa thấy ai nói đến phương thức chống Trung Quốc bành trướng một cách có hiệu quả. Chỉ có những cuộc biểu tình ồn ào, không kết quả."

Năm 1285 chắc cũng có người nghĩ như vậy. Trước mối đe dọa quân Nguyên sang tấn công lần thứ ba, Thái thượng hoàng Thánh Tông và vua Trần Nhân Tông mời các vị già cả trong nước vào họp ở điện Diên Hồng để tham khảo. Đại Việt Sử Ký Toàn Thư viết: "Các phụ lão đều nói 'Đánh,' vạn người cùng hô một tiếng, như bật ra từ một cửa miệng."

Điện Diên Hồng có lẽ không đủ rộng để chứa đến một vạn người. Nhưng dù chỉ có hàng ngàn thì không khí cuộc họp chắc cũng đủ "ồn ào," náo nhiệt, "muôn người cùng hô một tiếng, như bật ra từ một cửa miệng," không khác gì trong các cuộc biểu tình trước tòa đại sứ Trung Quốc gần đây. Những "phụ lão" thời nhà Trần

chắc cũng chỉ trên dưới 50 tuổi, còn quá trẻ so với những "cụ" Nguyễn Quang A đi biểu tình ở Hà Nội, hay Hòa thượng Thích Chí Thắng mới xuống đường ở Huế. Các phụ lão thời đó chắc chỉ vào tuổi cho các cô Trịnh Kim Tiến, Huỳnh Thục Vy gọi là chú thôi! Nhưng cuộc "biểu tình" trong điện Diên Hồng đã có kết quả. Cuộc họp mặt hào hùng đó cho thấy một cách "chống Trung Quốc bành trướng." Phương thức duy nhất có hiệu quả là: Toàn dân một lòng bảo vệ danh dự quốc gia. Nhờ thế, sau cùng nước Việt Nam không bị quân Mông Cổ chiếm mất. Nếu vua và dân nhà Trần đều run sợ mà chịu nhục thì có thể từ đó nước ta đã biến thành một tỉnh hay một quận của nước Trung Hoa cho tới bây giờ, không khác gì tỉnh Vân Nam.

Vị độc giả trên đây còn lo sợ: "Dùng quân sự không thể thắng Trung Quốc, Hải quân ta quá yếu... Trung Quốc đã chế được tàu vũ trụ, Việt Nam ta (chỉ) tổ chức được (thi) Hoa hậu Thế giới. Cán cân đã ngã ngũ. Xin đừng bàn vấn đề này như truyện kiếm hiệp Kim Dung, chỉ nhục thêm."

Không ai muốn "nhục thêm," nhưng phải hỏi: Nếu có hai con đường phải chọn, một bên là im lặng hèn nhát, bên kia là chống cự đến cùng, thì con đường nào nhục nhã hơn? Không người Việt Nam nào muốn gây chiến tranh với Trung Quốc. Nhưng bị lấn ép mãi mà không dám đối đầu thì chần chẫn nhục nhã. Mà trong tình thế hiện nay, Trung Quốc không dám đánh Việt Nam, vì những quyền lợi thiết yếu của họ.

Vào đời nhà Trần, cán cân lực lượng giữa nước ta và nhà Nguyên cũng chênh lệch không khác gì với Trung Cộng bây giờ. Có thể nhà Trần còn yếu hơn nhiều vì cả trăm năm người Việt không biết đến chiến tranh. Quân Mông Cổ thì vừa mới chinh phục tất cả nước Trung Hoa sau khi làm cỏ suốt vùng Trung Á, sang đến Nga và Đông Âu; đạo quân bách chiến tới đâu tàn sát đó rồi đặt người mới cai trị. Dân số Việt Nam lúc đó được mấy triệu và quân đội nhà Trần có được bao nhiêu người? Vua nhà Nguyên sai một đạo quân trăm ngàn lính thiện chiến sang đánh, cuối cùng chỉ còn 20 ngàn tơi tả chạy về. Nhờ đâu nhà Trần giữ vững được bờ cõi nước ta? Vì toàn dân trên dưới

một lòng: Thà làm quỷ nước Nam! Chúng ta cũng đừng quên rằng các vị vua nhà Trần đều là dòng dõi người Việt gốc Hoa, qua nhiều đời họ đã hóa thành dân tộc Đại Việt; nhưng khi cần chống ngoại xâm thì họ vẫn được toàn dân ủng hộ.

Vị thế của Trung Quốc bây giờ chắc chắn không mạnh bằng thời nhà Nguyên. Vào thế kỷ thứ 13, Trung Quốc chiếm địa vị bá chủ trong vùng Á Đông, về chính trị, kinh tế, và quân sự. Chưa có những nước Nhật Bản, Nam Hàn giàu mạnh, chưa có khối Đông Nam Á cùng lo lắng trước đế quốc Trung Hoa mới. Chưa có nước Nga đè nặng phía Bắc. Cũng chưa hạm đội thứ bảy của Mỹ và một ông tổng thống khẳng định vì quyền lợi nước Mỹ sẽ duy trì sự có mặt ở Á Châu Thái Bình Dương.

Nhà Nguyên cũng không cần tiền đầu tư ngoại quốc đồ vào, không lệ thuộc các tài nguyên, nhiên liệu từ các nước Á Châu, Phi Châu và Nam Mỹ để phục hồi kinh tế, không lo việc dân chúng đòi tự do dân chủ, không sợ bị cả thế giới ngưng giao thương nếu có hành động hiếu chiến, xâm lăng.

Trung Cộng bây giờ mang đầy những mối lo tâm phúc đó! Hải quân Trung Cộng không dám đánh chiếm đảo Điếu Ngư đang bị Nhật chiếm đóng; vì Bắc Kinh không muốn dân Nhật Bản nổi giận yêu cầu chính phủ tái võ trang, lập lại quân đội. Tàu thuyền Trung Cộng phải rút khỏi vùng biển tranh chấp với Philippin vì nếu có chiến tranh thì các nước trong vùng sẽ phải cùng nhau xin liên kết với Mỹ chặt chẽ hơn. Bắc Kinh cần giữ hòa bình trong vùng biển Đông nước ta vì nếu con đường giao thông qua đó bất an thì cả nền kinh tế Trung Quốc sẽ lo không có đủ nguyên liệu và nhiên liệu để chạy bình thường. Chính Bắc Kinh sẽ lo tránh đụng độ nhiều hơn nước ta, vì nếu thêm một trăm ngàn dân thất nghiệp thì chế độ cộng sản sẽ sụp đổ!

Nhà Nguyên có thể đem quân đánh Việt Nam vì vào thế kỷ 13 nước ta hoàn toàn cô lập. Cũng giống như năm 1979 Trung Cộng đã “dạy một bài học” cho Lê Duẩn về tội phản phúc vì Cộng sản Việt Nam đang bị cả thế giới tẩy chay. Tình trạng thế giới ngày nay hoàn toàn khác. Không nước nào lo bị cô lập nữa, mà Trung Quốc cũng không còn địa vị độc quyền bá chủ nữa. Nước Mỹ, Châu Âu cũng như Ấn Độ, Nhật Bản và các nước Đông Nam Á sẽ phản ứng mãnh liệt nếu Trung Cộng gây chiến với Việt Nam. Họ sẽ ngăn cản đến cùng, vì quyền lợi của chính họ chứ

chẳng cần họ phải thương yêu gì nước mình! Ý nghĩ cho rằng Trung Cộng muốn làm gì thì làm, các nước nhỏ chung quanh phải sợ sệt như giun như dế mới thật là hoang tưởng. Đó mới là sống trong “truyện kiếm hiệp Kim Dung!”

Nhưng vị độc giả có lòng còn lo ngại, viết rằng nếu “Dùng chánh trị (chống lại Trung Cộng thì sẽ) lệ thuộc Mỹ hoặc phương Tây.”

Đó cũng là một điều hoang tưởng. Thế giới bây giờ không ai còn phải lo bị lệ thuộc như vậy, dù lệ thuộc Mỹ hay lệ thuộc Tàu, nếu tự mình biết khôn ngoan và quyết tâm bảo vệ nền độc lập. Năm 1940, các nước Anh, nước Pháp đã nhờ quân Mỹ sang đánh quân Đức Quốc xã, sau đó các nước này bị lệ thuộc nước Mỹ hay không? Nếu không có Mỹ bảo vệ thì Nam Hàn và Đài Loan đã biến mất từ lâu rồi, nhưng bây giờ ai dám nói rằng các nước này lệ thuộc Mỹ? Nếu thân với Mỹ mà dân nước họ giàu có, được sống trong dân chủ tự do được thì tại sao họ không kết thân? Trên thế giới bây giờ không một nước nào lo phải lệ thuộc nước khác, vì tất cả các nước đều tùy thuộc vào nhau trong nền kinh tế toàn cầu hóa. Có ai bắt Singapore phải mở cửa cho tàu chiến Mỹ vào bến tu bổ, có ai bắt họ phải ký hiệp ước tự do thương mại với Mỹ hay không? Chẳng qua là vì Singapore thấy các hành động đó có lợi cho dân họ!

Vị độc giả nêu những ý kiến trên đây có thể vì tấm lòng lo cho đất nước thật. Nhưng các ý kiến đó cũng là luận điệu để bào chữa cho thái độ khiếp nhược, sợ hãi một cách vô lý trước các hành động gây hấn và lấn áp của Cộng sản Trung Quốc. Đó cũng là luận điệu mà Bắc Kinh muốn người mình truyền cho nhau nghe. Để cho cả nước Việt Nam chết nhất! Người Việt Nam không hèn nhát như vậy, ngay từ thời hai Bà Trưng, bà Triệu.

Không thể chấp nhận những luận điệu hèn nhát, chưa chi đã lo nước Việt Nam không đủ sức chống lại Trung Cộng. Những kẻ đưa ra các luận điệu đó chỉ làm trò “rung cây nhát khi” để phục vụ Bắc Kinh và biện minh cho những thái độ khiếp nhược của họ. Nếu mỗi lần Trung Cộng tấn công tàu đánh cá Việt Nam, bắt cóc các ngư dân nước mình, thì một chính quyền Việt Nam biết trọng danh dự đã hành động trả đũa liền. Có thể quyết định tổng xuất một ngàn công nhân Trung Quốc làm việc không giấy phép ở trong nước ta ngay sau khi “tàu lạ” đánh dân mình. Đang có hàng chục ngàn di dân lậu trong đám các

công nhân Trung Quốc, một đêm là có thể tìm ra một ngàn người dễ dàng. Trục xuất di dân lậu là một việc làm hợp pháp, hợp đạo lý, quốc tế phải công nhận là đúng lẽ phải. Liệu Trung Cộng có dám vì thế mà đem quân sang đánh nước ta hay không? Thế giới có ngồi im cho họ hành động ngang ngược như vậy hay không? Dân Việt Nam đã hèn nhát từ bao giờ vậy?

Năm 1974 ông Nguyễn Văn Thiệu đã ra lệnh Hải quân Việt Nam chống cự đến cùng khi quân Trung Cộng tiến đánh Hoàng Sa. Lúc đó ông tổng thống Việt Nam Cộng hòa chắc phải biết rằng những người lính sắp ra trận sẽ phải chịu hy sinh. Dù biết như vậy, ở địa vị người lãnh đạo một quốc gia, ai cũng phải ra lệnh tử chiến. Họ không thể chỉ nghĩ đến kế an toàn cho mỗi người lính. Vì phải bảo toàn danh dự quốc gia, vì còn phải nghĩ đến tổ tiên và con cháu.

Những người lính Việt Nam bảo vệ thành phố Lạng Sơn năm 1979 có biết rằng họ sắp bỏ mình trước biển người quân Trung Cộng hay không? Tại sao họ vẫn cầm súng chống cự tới cùng? Thiếu tá Ngụy Văn Thà khi cùng các chiến sĩ Hải quân Việt Nam chống cự tới cùng đến lúc chỉ còn lưỡi lê trên đầu súng, họ có biết là họ sắp hy sinh hay không? Tại sao họ vẫn bám lấy mảnh đất Hoàng Sa cho đến chết? Tất cả những người lính Việt Nam, dù ở miền Nam hay miền Bắc, đều biết họ sẽ chết, nhưng chết cho tổ quốc Việt Nam. Vì bổn phận với tiền nhân bao đời trước. Vì biết còn bao nhiêu thế hệ con cháu đời sau. Người Việt Nam xưa nay không khiếp nhược.

Ngô Nhân Dụng
Người Việt Online

BA BƯỚC GÂY HẬN VÀ BA BƯỚC THỤT LUI

—Đào Tiên Thi 04-08-2012—

Tàu thuộc !

Kể từ vụ Trung Quốc xâm phạm nghiêm trọng chủ quyền của VN lần đầu tiên trong năm nay (2012) – vụ Trung Quốc mời thầu 9 lô dầu khí trên thềm lục địa và đặc quyền kinh tế của Việt Nam (23-6) cho đến vụ đang diễn ra bây giờ – vụ 23.000 tàu cá Trung Quốc đang tiến ra vùng biển Hoàng Sa, Trường Sa, ta thấy nhà nước ta phản ứng ra sao?

1- Sự kiện thứ nhất: Trung Quốc chào thầu quốc tế 9 lô dầu khí trong vùng đặc quyền kinh tế 200 hải lý và thềm lục địa của Việt Nam

Ngày 23-6, sau khi Tổng công ty Dầu khí Hải Dương Trung Quốc thông báo chào thầu quốc tế tại 9 lô dầu khí nằm trong vùng đặc quyền kinh tế 200 hải lý và thềm lục địa của Việt Nam, thì ngày 26-6 phát ngôn viên Bộ Ngoại giao Việt Nam Lương Thanh Nghị ra tuyên bố “Việt Nam cực lực phản đối”.

Ngày 27-6, Tổng giám đốc Tập đoàn Dầu khí Quốc gia Việt Nam (Petrovietnam), Đỗ Văn Hậu họp báo: “Petrovietnam khẳng định đây là việc làm sai trái, không có giá trị, trái với Công ước Liên Hợp Quốc 1982 về Luật biển và không phù hợp với thông lệ dầu khí quốc tế”.

Tiếp theo còn có Hội Luật gia Việt Nam cũng ra tuyên bố phản đối với nội dung tương tự.

Sự phản đối qua phát ngôn viên

Bộ Ngoại giao vốn không có gì mới nhưng vẫn đạt thông lệ: mỗi khi Trung Quốc có hành động xâm lược mới thì nhà nước của chúng ta ít ra vẫn chiến đấu bằng... loa của Bộ Ngoại giao.

2- Sự kiện thứ hai: Trung Quốc đưa 30 tàu cá (trong đó có một tàu hải giám) ra Trường Sa đánh bắt cá.

Ngày 12-7-2012, 30 tàu cá Trung Quốc kéo ra vùng biển Trường Sa. Sự kiện này *ngghiêm trọng hơn* sự kiện mời thầu. Việc mời thầu dầu sao mới là xâm lược miệng, thành hiện thực cũng còn khó. Còn việc đưa 30 tàu cá ra Trường Sa đã là thực tế hiển nhiên. Mà chúng đánh bắt ở đó những 18 ngày!

Sự kiện này chỉ có Ủy ban Biên giới quốc gia (thuộc Bộ Ngoại giao) và Hội Nghề cá Việt Nam lên tiếng. Phát ngôn của Ủy ban Biên giới Quốc gia theo tôi hiểu là một bậc thấp hơn của phát ngôn viên Bộ Ngoại giao. “Người phát ngôn Bộ Ngoại giao Việt Nam là quan chức ngoại giao của chính quyền Việt Nam, được nhân danh Bộ Ngoại giao phát ngôn và cung cấp thông tin cho báo chí, phát ngôn quan điểm, lập trường chính thức của nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam về các vấn đề quốc tế” (Wikipedia)

Còn Ủy ban Biên giới quốc gia chỉ là một cơ quan chuyên môn thuộc Bộ Ngoại giao. Chưa kể nội dung phản đối (13-7) của Ủy ban Biên giới quốc gia hết sức mềm mỏng – mềm mỏng đến độ không thể mềm mỏng hơn: “Việt Nam yêu cầu phía Trung Quốc có trách nhiệm giáo dục, hướng dẫn ngư dân tôn trọng chủ quyền, lãnh thổ của Việt Nam, tuân thủ luật pháp quốc tế”. Thật như một sự “xin-cho” trong cơ chế xin-cho ở Việt Nam.

3- Sự kiện thứ ba: Trung Quốc đưa 23.000 tàu cá ra Hoàng Sa, Trường Sa đánh bắt cá

Ngày 2-8, Trung Quốc tuyên bố đưa 23.000 tàu cá ra vùng biển Hoàng Sa, Trường Sa.

Sự kiện này đang diễn ra, chưa biết kết cục đến đâu, nhưng 23.000 tàu cá rõ ràng khủng khiếp hơn hẳn 30 tàu cá vừa rồi. Có lẽ chỉ riêng việc họ chiếm chỗ trên biển đã khiến ngư dân mình hết đường đánh bắt.

Ngày 3-8, Hội Nghề cá Việt Nam ra tuyên bố: “Đây là hành động **xâm lược** của Trung Quốc, xâm phạm chủ quyền biển đảo của Việt Nam”.

Về mặt chữ nghĩa thì tuyên bố này có mạnh hơn những lần trước – gọi thẳng là hành động xâm lược – nhưng Hội Nghề cá chỉ là một hội nghề nghiệp, giống như Hội Sinh vật cảnh, Hội Nuôi ong... chứ nó không chức năng của hệ thống hành chính-pháp lý nhà nước. Cho nên giá trị của nó còn kém cả phát ngôn của Ủy ban Biên giới Quốc gia và kém hơn nhiều lần. Cho nên sức nặng của nó rất ít. Đáng lo hơn trong tuyên bố này, Hội Nghề cá vẫn “kêu gọi hội viên, ngư dân cả nước yên tâm bám biển sản xuất”, trong khi không có một biện pháp nào bảo vệ ngư dân, nhất là dồn dập mấy ngày gần đây, tàu ngư dân Việt Nam liên tiếp bị tàu Trung Quốc đâm chìm hoặc bị chúng đập phá, bắt quay về.

Cho đến giờ này (cuối ngày 4-8) cũng mới chỉ có Hội Nghề cá Việt Nam lên tiếng.

Ngoài những phát ngôn trên, không có một tuyên bố nào của những người đứng đầu Đảng và Nhà nước Việt Nam mà thông thường trong tình hình nghiêm trọng của bất cứ quốc gia nào cũng cần phải có.

Đáng chú ý là chính trong thời gian này diễn ra Đại hội Hội Hữu nghị Việt-Trung (10-7) và kỷ niệm 85 năm ngày thành lập quân GPND Trung Quốc (28-7). Sự kiện thứ nhất, Phó thủ tướng Nguyễn Thiện Nhân đến dự. Sự kiện thứ hai, Đại tướng, Bộ trưởng Quốc phòng Phùng Quang Thanh đến dự với những phát biểu hết sức nồng nhiệt, trong đó khắc ghi tấm lòng “nhường cơm sẻ áo” của quân đội Trung

Quốc.

Đáng chú ý nữa là chính quyền tiếp tục trù dập, phá hoại những người yêu nước, muốn bày tỏ quyết tâm chống xâm lược.

Cuộc biểu tình phản đối Trung Quốc thứ nhất của năm nay (1-7) diễn ra sau vụ Trung Quốc mời thầu, chính quyền Hà Nội tạm để yên. Nhiều người cho rằng Đảng và Nhà nước tạm thời lợi dụng người biểu tình để gây sức ép với Trung Quốc. Nhưng có lẽ không phải, vì cùng ngày đó, chính quyền TP. Hồ Chí Minh đã đàn áp dã man. Cuộc biểu tình thứ hai (8-7) thì chính quyền Hà Nội cũng rần tay hơn, còn chính quyền TP. Hồ Chí Minh thì đã bóp chết cuộc biểu tình từ trong trứng. Tiếp theo, chính quyền Hà Nội tuyên bố công khai việc trấn áp. Trong phát biểu tại phiên bế mạc HĐND Hà Nội chiều 13-7, ông Nguyễn Thế Thảo cho rằng những người đi biểu tình là do “*bị các phần tử xấu, cơ hội lợi dụng xúi giục xuống đường, tụ tập biểu tình gây mất trật tự an ninh ở thủ đô*” (theo VNExpress 13-7). Và ông Chủ tịch TP. Hà Nội yêu cầu “*Không để người dân bị xúi giục, tụ tập biểu tình*”. Sau tuyên bố của ông Thảo, hàng loạt cơ quan truyền thông ở thủ đô vào cuộc vu cáo, thóa mạ người biểu tình chống xâm lược (*An ninh Thủ đô, Kinh tế và Đô thị, Hà Nội mới, Phát thanh và Truyền hình Hà Nội*). Đến cuộc biểu tình thứ ba (22-7) và “*thứ tư*” (29-7, tưởng tượng chứ không có) thì chính quyền Hà Nội tìm cách chặn ác liệt từ nhà. Một nguồn tin (khá chính xác) cho biết các cuộc họp trước ngày 29-7, các cấp chính quyền quán triệt phường nào có người đi biểu tình, chủ tịch phường phải chịu kỷ luật!

Chi điểm qua 3 sự kiện trên cũng đủ thấy: Nhà cầm quyền Trung Cộng càng đẩy mạnh xâm lược thì Đảng và Nhà nước Việt Nam càng lùi bước, và song song với nó là càng trấn áp người yêu nước muốn chống xâm lược. Đó là một sự thực. Nhân dân rất muốn việc chống xâm lược đã có “*Đảng và Nhà nước lo*” như Đảng và Nhà nước đã nói thông qua các ban bộ đi tuyên truyền và

thông qua tiếng loa phát ra trong mỗi cuộc biểu tình. Nhưng sự thực đã không như mong muốn của người dân, không như lời hứa của Đảng và Nhà nước.

Bi kịch mất nước đã và đang diễn ra từng ngày và từng phần trên cơ thể Tổ quốc. Nguy cơ mất nước là hoàn toàn có thật. Đến lúc này nhân dân buộc phải hỏi: *Đảng và Nhà nước có thực sự muốn chống xâm lược không?*

GIẢI CỘNG NHÌ THOÁT (Bỏ Cộng sản thì thoát)Hà Sĩ Phu 09-08-2012.....

●●●Đào Tiến Thi●●●

Trong “*Thư gửi người đang yêu*” nhà văn Phạm Đình Trọng đã nói với những bạn bè còn vương vấn chút “*yêu đương*” với Chủ nghĩa Cộng sản, rằng chủ nghĩa Cộng sản mà học thuyết Mác-Lê vạch đường là một chủ nghĩa sai lầm, chỉ gây ra tội lỗi với đất nước, không thể sửa chữa mà chỉ có cách duy nhất là xoá bỏ tận gốc.

Có một thực tế là trong nước cũng không ít người đã suy nghĩ gần giống như vậy nhưng còn dằn đo chưa nói hết ra thôi. Nhưng kẻ xâm lược đâu có chờ ta, chúng cứ khản trương lán tới, ngày một nguy hiểm. Nay quân xâm lược đã diễu binh đến sát cửa nhà, thậm chí vào rất sâu trong nội tình, nội địa. Trước tình hình ấy, nhiều blogger đã bày tỏ ý kiến rất ráo quyết liệt hơn trước. Tôi xin liên kết nhiều ý kiến về lý luận và thực tiễn đã có trên công luận, từ gốc đến ngọn, nói gọn lại cho rõ ràng hơn.

1- Nhận thức về chủ nghĩa Mác-Lê đã xong về lý luận:

Chủ nghĩa Mác-Lê [1] là một lý thuyết muốn làm điều tốt nhưng nội dung tư duy lại phi khoa học, hoang tưởng, nên sau những phần khích ban đầu, cuối cùng chỉ tạo ra những xã hội phi lý, đảo ngược luân thường, kìm hãm và phá nát xã hội, tạo những cơ hội bằng vàng cho những kẻ cơ hội chính trị lợi dụng nhảy lên thành những bạo chúa mới, và gây những tai hoạ cực lớn cho nhân loại, vì thế cần phải vứt bỏ.

Trái hơn một thế kỷ và trên phạm vi toàn nhân loại, đến nay nhận thức khoa học đảo thải chủ nghĩa hoang tưởng ấy đã hoàn tất. Quan hệ vấn đề phê phán chủ nghĩa này bây giờ nói gì cũng chỉ là lặp lại (hoặc nhai lại) những điều đã giải quyết xong. Với một chân lý đã hiển nhiên thì mọi lý luận dài dòng đều là thừa. Chân lý đã

có (căn cứ vào nhân loại văn minh) thì mặc nhiên sử dụng đâu cần chứng minh lại? Chân lý nằm ở cộng đồng nhân loại 200 nước, trong đó có tất cả những nước tiêu biểu nhất cho tri thức nhân loại, hay nằm ở 4 nước Cộng sản tàn dư đang cố biến thái để tồn tại?

Với người có tim óc bình thường, chân lý ấy khỏi cần bàn cãi. Còn với những luận điểm “*chày cối*” thì vấn đề lại sang một bình diện khác, không còn ở lý luận khoa học, càng lý luận khoa học bao nhiêu lại càng vô ích

bấy nhiêu.

2. Vấn đề Mác-Lê chưa xong trong thực tế Việt Nam.

Mặc dù chân lý đã hiển nhiên, nhưng ở Việt Nam, với 3 “*típ*” người này thì chân lý ấy vẫn cứ “*có vấn đề*” để tranh cãi mãi không dứt:

- Những người quá yếu về tư duy khoa học nên lạc hậu về nhận thức.

- Những người có tư duy nhưng còn nặng duy cảm hơn duy lý, nên lúng túng chưa biết xử lý ra sao với gánh nặng tình nghĩa và di sản trong quá khứ.

- Những kẻ cố tình cãi chày cãi cối vì mục đích duy lợi. Tổng số 3 “*típ*” người này đang còn rất đông và còn chi phối xã hội, nên trong thực tế câu chuyện Mác-Lê chưa thể chấm dứt.

Tuỳ theo mức độ và động cơ khước từ chân lý mà họ có thể còn những nét đáng yêu, đáng thông cảm, hoặc đã thành đáng trách, đáng giận, hoặc đáng ghét. Với những trường hợp ấy hoặc chỉ cần nói ngắn gọn, chỉ nói vào những chuyện thực tế, hoặc phải ứng xử bằng cách khác, tuyệt nhiên không cần lý luận bài bản dài dòng như một đề tài triết học chuẩn mực cho phí công.

Lại có người suy nghĩ đơn giản: Chính ĐCS ngày nay thực chất có theo Mác-Lê nữa đâu, ta nói Mác-Lê nữa làm gì? Xin thưa, ĐCS chỉ bỏ một phần trong “*Mác Kinh tế*” thôi, đâu có bỏ lẽ lỗi chuyên chính Mác-Lênin-Stalin trong hệ thống chính trị? ĐCS còn cần đến Mác-Lê cả về danh nghĩa lẫn nội dung.

Chủ nghĩa Mác-Lê (và dẫn xuất là tư tưởng HCM) vẫn là cơ sở để một đảng CS độc quyền có thể tồn tại, vẫn là yêu cầu có tính chất sinh-tử để duy trì một xã hội với nhiều điều ngang trái như hiện nay, mất nó điều 4 Hiến pháp sẽ không có lý do tồn tại, đảng phải giữ nó như giữ con người của mắt mình chứ không phải chỉ là

cái vỏ hờ bên ngoài. Có điều là cái mà người ta cần đặt lên bàn thờ để sử dụng chưa hẳn đã là cái người ta coi là thiêng liêng (như sẽ nói thêm ở phần sau).

Thực chất khẩu hiệu "*Kinh tế thị trường theo định hướng XHCN*" không phải nhằm cái đích XHCN xa xôi mà ai cũng biết là không có thật, mà phải hiểu một cách thiết thực đó là "*Kinh tế thị trường kiểu Cộng sản*", tức là quá trình "*tư bản hóa theo những bài bản có lợi nhất mà giới CS chớp bu độc quyền mong muốn*", là dùng chuyên chính vô sản độc tôn để độc quyền tích lũy tư bản, không loại trừ quyền buôn bán tài nguyên và lãnh thổ quốc gia. Chừng nào quá trình tư bản hoá ấy đã xong thì cái vỏ Mác-Lê sẽ hết tác dụng, và buộc phải hết tác dụng, nếu không thì những nguyên lý "có áp bức thì có đấu tranh" và "đào mỏ chôn Tư bản" sẽ quay ngược mũi dùi vào chính giai cấp Tư bản do Mác-Lê đề ra.

3. Vua đã cỡi trướng, dân làm sao còn giữ "Lẽ" ?

Tại sao sự giả dối lại phát triển thành căn bệnh phổ biến và trầm kha như hiện nay?

Một chủ nghĩa phi khoa học lại muốn được mọi người tôn vinh là duy nhất khoa học để cả xã hội tuân theo thì đương nhiên phải lừa bịp, kết hợp với bạo lực áp đặt. Nhưng trong hai biện pháp đó thì cách lừa bịp, nguy hiểm, giả khoa học để ngụy tạo sự "tự nguyện" mới là chủ yếu, là sở trường, còn bạo lực với nhân dân chỉ là phương án 2, phương án bắt đắc dĩ. Nhưng sang giai đoạn mật kỳ, thực tế đã phơi bày hết thảy, sự mỉa dân mất tác dụng, thì phương án 2 dần trở thành chủ yếu, các ĐCS phải bỏ sở trường dùng sở đoản là dùng bạo lực với nhân dân. Uy tín không còn, chính danh không còn, ngại vàng còn giữ được nhờ hết vào đội KIÊU BINH khổng lồ, rải khắp hang cùng ngõ hẻm.

Công an thì ngang nhiên tuyên bố "*chỉ biết còn Đảng còn mình*", quân đội chẳng những tuyên thệ trung với Đảng mà còn tuyên bố nhân dân nào theo đảng mới được coi là nhân dân! Tóm lại, dưới gầm trời Việt Nam thì *công an, quân đội đã là của đảng mà dân cũng là của đảng luôn* (nếu không chấp nhận điều ấy thì thành thù địch). Kiêu binh vừa gắn chặt với Đảng của xã hội đổ lại vừa công khai đi sóng đôi với cón đồ của xã hội đen trước thanh thiên bạch nhật; kiêu binh thần nhiên làm điều vô pháp luật, luật là tao, tao thích bắt là bắt cần gì phải lệnh, kiêu binh đánh chết người nếu thích, kiêu binh sẵn

sàng văng cả đồ dơ vào mặt những vị đương quyền tối cao của họ nếu cần thiết...; khi kiêu binh đã muốn ra oai với dân thì mặt mũi các quan đương triều cũng chẳng là cái đình gì, vì họ thừa biết lúc này ai đang cần đến ai?

Phơi hết sự tàn bạo bất cận nhân tình không cần che đậy, đây là sự tự bóc trần, tự "khoa thân chính trị" của chế độ chuyên chính trong nước. Đồng thời, sự chuyên chính trong thế giới Cộng sản với nhau cũng "khoa thân" luôn không che đậy: việc chính thức thành lập thành phố biển Tam Sa với đầy đủ quy chế hành chính và quân sự, việc kêu gọi đầu tư ngay trong thềm lục địa đương nhiên của Việt Nam, đưa 23.000 tàu đánh cá tràn vào vùng biển Việt Nam... đã tự lột trần cái bản mặt giả dối của *chủ nghĩa quốc tế Cộng sản* đến mức không còn một chút lá nho; cả những 16 chữ vàng, quan hệ 4 tốt, và cuộc thi ca khúc Việt-Trung và lời kêu gọi tri ân kẻ xâm lược cũng trở nên tro trên, hèn hạ không thể chấp nhận. Làm những điều quá hạ sách ấy, cả thế giới Mác-Lê như muốn thách thức công luận rằng "*ông vô lý, ông tàn bạo, ông ngang ngược thế đấy, ông cứ làm trái ý dân, cứ làm trái công pháp quốc tế thế đấy! Làm gì được ông?*"

Thế là *Vua đã cỡi trướng* tổng ngồng giữa phố như trong truyện ngắn Andersen mà hết thầy vẫn cứ đeo mặt nạ để ca ngợi bộ áo choàng quang vinh vô địch muôn năm! Thực chất chế độ Cộng sản chỉ là một **chế độ phong kiến biến tướng** [2], nên suốt nửa thế kỷ nay, dù oan ức đến mấy người dân vẫn phải cư xử, ăn nói nhỏ nhẹ cho phải đạo, nói có chỗ dù không bao giờ được trả lời, chỉ nói râu ria cắm vào vào chỗ phạm. Ngay cả khi có báo chí "lề Dân" ở trong nước thì lúc đầu cũng chỉ dám nói vào những việc cụ thể, không chạm đến Đảng, nếu muốn chạm đến góc rẽ của chủ nghĩa và lãnh tụ thì nói theo kiểu "*ám chi*" xa xôi nhưng ai cũng hiểu... Tất cả những sự đeo mặt nạ giả dối ấy chẳng qua là giữ LẼ trong một thể chế phong kiến cho phải đạo, ăn nói ra vẻ cung kính nề nang nhưng trong lòng đã hết tin yêu rồi.

Trò xiếc đối trá lẫn nhau, cố giữ *bộ mặt đúng quy cách* ấy không thể kéo dài mãi. Phía vua quan đã "khoa thân tới số" thì dân chúng còn cung kính giả vờ sao được? Dùng súng hoa cải uy hiếp kẻ cưỡng chế đất, bắt nhốt Công an để hỏi cung, phụ nữ liều mạng khoa đầu thân để giữ đất... vân vân... là những hành động "phá cách"! (Nhưng mẹ con bà

Lài đã làm, cái giới hạn nhân cách tuyên thống mà bà tướng là ranh giới phòng vệ cuối cùng thì trong thế giới của những Nguyễn Trường Tô-Hồ đâu có giá trị gì!).

Đến giai đoạn này thì các blogger trong nước cũng không giữ Lẽ nữa: không cần ám chỉ mà kể thẳng tên người tên việc dù là thủ tướng hay tổng bí thư, hay Bộ Chính trị. Mác-Lê không còn là điểm nhạy cảm phải kiêng, lại còn nghi ngờ rằng Đảng và nhà nước có định chống xâm lược thật không (hay đã đồng tình với giặc xâm lược?), coi chính quyền chỉ là một đám cướp lớn phản động đã rõ ràng...

Một blogger tối thân cận với trùm chuyên chính Vô sản đã gọi Hồ Chí Minh là "Ku Nghệ" mà không bị khiển trách thì đủ biết trong hậu trường họ đối với cụ Hồ cũng chẳng thành kính gì. Lại xuất hiện blog Quanlambao (là tiếng nói của nội bộ Đảng, phe *Chinh đốn đảng* chống phe Tham nhũng) chửi thẳng như tát nước vào mặt đương kim Thủ tướng còn hơn đánh kẻ thù mà không bị trừng trị.

Những ranh giới cũ đã bị phá hết. Một giai đoạn đối thoại mới, bằng ngôn ngữ khác trước, đã bắt đầu. Phía Đảng và nhà nước đã dùng "NGÔN NGỮ" mới (gồm cả ngôn ngữ báo chí và ngôn ngữ hành động) thì nhân dân cũng dùng "ngôn ngữ" mới tương xứng. Vua đã cỡi trướng, sao Dân còn giữ Lẽ mãi được? Tinh thần nói đúng sự thật, nói hết sự thật đang sang một chất lượng mới.

Cuộc đối thoại mới đã bớt đi rất nhiều mặt nạ phù phiếm để đến gần với sự thật hơn, bỏ ích hơn, khẩn trương hơn, hiệu quả hơn. Những lời mạn đàm này gửi đến bạn bè cũng trên tinh thần mới và ngôn ngữ mới ấy.

Một khía cạnh khác của nhu cầu nói thật là nhu cầu về phương pháp. Nếu phía quyền lực đã dùng phương pháp che đậy, ngụy trang, mơ hồ, chung chung... mà phía phản biện cũng chơi đúng theo cách ấy thì thua! Trong bóng đá người ta bảo thế là "*bị áp đặt lối chơi*", phải hết sức tránh. Lúc đầu nói thật quá e sẽ bị quy chụp nên phải thủ thế, nhưng nay đã khác.

4. Tinh hình đã quá chín mùi cho một cuộc xâm lược.

Khi Trung Quốc chính thức thành lập thành phố Tam Sa (gồm 2 quần đảo HS và TS của Việt Nam) và đưa 23.000 tàu đánh cá vào vùng biển VN, nhiều người gọi hành động ấy là liều lĩnh và lầy lăm ngặc nhiên. Thực ra không đáng ngạc nhiên và Trung Quốc không hề liều lĩnh khi đã thiết kế chiến lược một cách vững chắc và

tính toán cụ thể chắc ăn trăm phần trăm.

Do vị trí địa-chính trị nên Việt Nam trở thành cửa ngõ mà chủ nghĩa Đại Hán buộc phải chiếm lĩnh để bành trướng về phía nam, nhưng Việt Nam trước đây đã kiên cường và mưu lược, phá tan mộng xâm lăng ấy của Trung Quốc.

Bất hạnh thay, sự xuất hiện trào lưu Quốc tế Cộng sản hoang tưởng đã cung cấp cho Trung Quốc một cơ hội bằng vàng. Họ tận dụng những đặc trưng của Cộng sản để đưa con mồi vào lưới. Con mồi tự tìm đến cái bẫy, nhưng bị tấm màn "*Quốc tế đại đồng*" che mắt, nhìn cái bẫy thành chốn ruột thịt nương thân. Những năm 1949-1950 khai thông biên giới Việt Trung, một VN đã kiệt lực buộc phải dựa hẳn vào Trung Quốc để có sức đánh nhau với Pháp, những món hàng việt trợ từ vũ khí, quần trang quân dụng đến nhu cầu dân sinh là khởi đầu những trói buộc có tính chiến lược, là **sợi dây thông lọng đầu tiên**, tận dụng những quan hệ thân thuộc của những người lãnh đạo đã có với Trung Quốc làm sợi dây liên kết.

Cái **thông lọng thứ hai** là do chuyên *ngoại giao cầu hòa* của Việt Nam diễn ra tại Thành Đô ngày 3-4-9-1990. Xét trong quan hệ có tính lịch sử giữa 2 kẻ thù truyền kiếp thì cuộc cầu hoà này chính là cuộc tuyên bố đầu hàng. Với hiệp ước Thành Đô (nhất định lịch sử sau này sẽ bạch hoá), Trung Quốc đã tẩy rửa được dấu vết chống Trung Quốc của Việt Nam tượng trưng bởi ý chí chống Tàu cứng rắn của TBT Lê Duẩn và cuộc chiến biên giới 1979. Sau hội nghị Thành Đô, kế hoạch xâm lược đã thiết kế xong những nước cờ căn bản.

Từ đây trở đi, chỉ cần 4 năm một lần, Trung Quốc khống chế người cầm đầu Việt Nam, tức Tổng Bí thư đảng, là đủ cho kế hoạch xâm lược tiến hành trôi chảy. Muốn vậy phải giữ cho VN yên vị theo chế độ Cộng sản, không được dân chủ hoá, không được liên kết chiến lược với Hoa Kỳ.

Kết quả của chủ trương **liên kết chiến lược với Trung Quốc và liên kết lũng lơi với Hoa Kỳ** là đã tạo những "*điều kiện cần*" và "*điều kiện đủ*" cho cuộc thôn tính Việt Nam một cách hoà bình. Điều kiện "cần" là một bộ máy lãnh đạo Việt Nam phải là bộ máy thân thiện Trung Quốc, không coi Trung Quốc là xâm lược, đồng thời nhân dân Việt Nam thì tinh thần bạc nhược, không quan tâm đến sự đe dọa của Trung Quốc, chấp nhận để "Đảng và Nhà nước lo". Điều kiện

"đủ" là làm sao khống chế được sự phản kháng của lực lượng tinh hoa là những người Việt còn giữ được sự cảnh giác và lòng quyết tâm bảo vệ đất nước, không cho họ đánh thức được dân chúng, đồng thời Hoa Kỳ và quốc tế không can thiệp.

Khi ĐCSVN đã cam kết với ĐCS TQ thực hiện đủ những điều kiện ấy, thì (xin lỗi) chỉ một Trung Quốc ngu mới không tiến hành xâm lược Việt Nam.

Giữa lúc quân xâm lược kéo binh mã rầm rập vào trong biên cương Tổ quốc mà các thủ lĩnh tối cao thì im phăng phắc, nhưng ra lệnh cho khắp nơi hát vang lời hữu nghị và tri ân, cho tướng lĩnh đứng ra tay bắt mặt mừng, và ra sức bắt giữ những người phản đối xâm lược! Cảnh tượng diễn ra như một trận công thành được chuẩn bị chu đáo, có nội công, vô hiệu hóa lính gác, vô hiệu được quân lính trong thành, lại tổ chức sẵn một đội kèn trống chào mừng, nghênh đón sứ quân của thiên triều. Tất cả như có sự phân công, phối hợp trong ngoài vậy. Chẳng trách người dân phải đặt thảng sự nghi ngờ vào lòng dạ của người cầm vận mệnh đất nước: "**Nguy cơ mất nước là hoàn toàn có thật. Đến lúc này nhân dân buộc phải hỏi: Đảng và Nhà nước có thực sự muốn chống xâm lược không?**" (Cả đến việc thông qua Luật biển, làm nức lòng nhiều người, nhưng tiến hành hành song với những động tác ve vãn kẻ xâm lược và cấm dân biểu tình thì có đáng tin không hay chỉ là "đánh trận giả" để đánh lừa dân chúng, giúp kẻ địch tiến thêm một bước nguy hiểm?)

Thiên vận có chưa có trận chiến nào được bố trí vẹn toàn như thế, sao lại bảo cuộc tấn công ấy là liều lĩnh được? **Chiến thắng trong tâm tay, an toàn 100% như thế mà không tiến công thì Trung Quốc ngu à?**

5. Giải Cộng nhi thoát! Có từ bỏ Mác-Lê cùng với cái gọi là XHCN mới cứu được nước!

Xem như vậy thì suốt từ 1950 tới nay (2012), tất cả những thiết kế chiến lược và thực thi từng bước chiến thuật cho sự thôn tính Việt Nam kiểu mới của Trung Quốc đều phải dựa trên một nhân tố trung tâm và quán xuyên là đảng Cộng sản, thiết chế Cộng sản, và quan hệ Cộng sản. **Việt Nam nếu không là Cộng sản thì Trung Quốc hoàn toàn bó tay.**

Vậy, theo lô-gích, đáp số của bài toán phòng thủ đất nước trước nạn Tân Bắc thuộc đã hiện ra rõ mồn một. Một Việt Nam 90 triệu dân, dân chủ pháp quyền phi Cộng sản, có bầu bạn

khắp năm châu, chẳng có lý gì phải nằm trong vòng tay "ôm ấp" của Trung Quốc thì anh bạn khổng lồ xấu tính buộc phải nhớ đến những Chi Lăng, Bạch Đằng, Đống Đa mà chìa bàn tay hữu nghị giao thương với sự bình đẳng và kính nể.

Truyện kể rằng: Tướng nhà Minh Lưu Bá Ôn vào thăm mộ Khổng Minh, mặc giáp sắt khi đi qua cổng lát bằng nam châm liền bị hút chặt xuống đất. Lưu Bá Ôn đang luống cuống bỗng ngược nhìn lên thấy một bức hoành trên đề bốn chữ "*Giải y nhi thoát*" 解衣而脱 (Cởi áo ra thì thoát) bèn làm theo...

Nay chủ nghĩa Mác-Lê đối với ĐCSVN cũng chỉ như chiếc áo giáp sắt, mặc vào là bị thanh nam châm khổng lồ Trung Quốc hút chặt, không ngẩng lên được. **Giải Cộng nhi thoát** 解共而脱, là cách tự cứu duy nhất, đẹp lòng dân tộc, và vẹn cả đôi đường.

Kết luận: Giờ nguy biến đã điềm!

1. Trước mắt, muốn cứu nước, dân ta cần phá cho được cái chiến lược "**diễn biến hoà bình**" trong quan hệ Trung-Việt, mà thực chất là **xâm lược hoà bình và làm mất nước một cách hoà bình!** Họ muốn đô hộ một nước khác mà không cần gây một cuộc chiến tranh xâm lược, kế hoạch thật là thâm độc!

Chiến lược xâm lược hoà bình này do nhà cầm quyền Tân Đại Hán khởi thảo và áp đặt, ĐCSVN tự sa vào thế kẹt buộc phải làm theo. **Hai đảng thoả thuận kin**, quyết định số phận của Việt Nam là nước nhỏ hơn, nhân dân cả hai nước đều được sử dụng như những công cụ.

Chỉ có nhân dân Việt Nam mới giúp được ĐCSVN ra khỏi thế bị kim kẹp này. Nhưng muốn vậy ĐCS phải dùng cảm chịu đau một chút, khiêm nhượng một chút, giảm đi một chút lòng "kiêu ngạo cộng sản" vô lối, để thừa nhận nhân dân, để "lột xác", thoát khỏi chủ nghĩa hoang tưởng phản tiến hoá để trở về với dân tộc, tìm lại sự vinh quang chính đáng trong niềm kiêu hãnh chung của cả dân tộc.

Bằng sự gặm nhấm của chiến lược Việt-Trung hữu hảo diễn biến hoà bình, "*cái ổ chim đại bàng*" mà tổ tiên ta gây dựng đang từng ngày từng giờ chặt hẹp dần lại một cách toàn diện, thành "*cái tổ con chim chích*" như vua Trần Nhân Tông đã lo trước nhiều thế kỷ. Họ mất nước đã nhỡn tiền!

Không nhân dân nào thích chiến tranh, nhưng lời QUYẾT CHIẾN, chứ

không HÒA, của Hội nghị Diên Hồng là vết son trong lịch sử. Hoà bình là quý, nhưng hoà bình để mất nước êm như ru là thứ hoà bình đáng nguyên rủa, không thể so với sự diễn biến hoà bình để tự chuyển hóa thành một nước dân chủ văn minh, chính là thứ hoà bình công chính và kiêu hãnh, không kẻ nào chống được.

2. Về căn bản và lâu dài, xuất phát từ nhu cầu xây dựng đất nước cũng như từ yêu cầu bảo vệ đất nước khỏi hiểm họa Bắc thuộc, xã hội Việt Nam **phải từ giả ảo tưởng Cộng sản**, trở về một chế độ dân chủ lành mạnh thông thường như các nước văn minh, không có con đường nào khác. **Chừng nào còn giữ chế độ gọi là “Xã hội chủ nghĩa” bên cạnh anh Cộng sản không lồ Trung Quốc, thì họa mất nước là thường trực.**

Có thể ĐCSVN lưỡng trước bước thứ hai này nên nghi ngờ và cấm người dân biểu tình chống Trung Quốc xâm lược?

Tôi nghĩ mọi việc hoàn toàn trong sáng, không có gì thủ đoạn ở đây. Cần nói thật với nhau rằng việc trước mắt cũng như lâu dài đều đòi hỏi phải tháo vòng Kim-cô chuyên chính Vô sản, nhưng tính chất hai việc khác nhau xa. Kẻ xâm lược là giặc đến từ bên ngoài, cần phải làm cho họ thất bại trong âm mưu đó, việc ấy phải làm ngay không thể trăn trờ, hoàn toàn không giống với quan hệ người trong một nước với nhau, quan hệ được cố kết bởi tình yêu Tổ quốc ngàn đời thiêng liêng, để cùng xây dựng một đất nước văn minh là điều hoàn toàn có thể thực hiện được, mà nước Đức là một tấm gương đầy thuyết phục.

9-8-2012

Hà Sĩ Phu

danlambaovn.blogspot.com

[1] Sai lầm gốc từ Mác nhưng phải cộng với Lênin mới thành một thể hoàn chỉnh về chính trị và lan rộng ra thế giới.

[2] Hà Sĩ Phu: <http://www.hasiphu.com/113.html>

PHẢN VIẾT THÊM:

Cần thoát khỏi một vài nguy hiểm và những suy nghĩ tự trời buột

* Nhiều đảng viên rất lo ngại cho hiện tình xuống dốc và bất lực của đảng hiện nay, nhưng bản khoăn trước câu hỏi: Đảng không ưu việt sao đánh được Pháp, được Mỹ? Đảng cũng làm được nhiều việc tốt đấy chứ? Ba triệu đảng viên hầu hết là tốt thì đảng sao lại xấu được? Xin nêu tóm tắt mấy ý góp phần giải đáp:

- Mác-Lê vào được Việt Nam là do thấp tùng lòng yêu nước, những

thành tựu có được là do tựa vào sức mạnh yêu nước của dân tộc mà có. Ở đâu và khi nào nhân tố chuyên chính vô sản phát huy tác dụng, lấn át truyền thống dân tộc, thì ở đó, khi đó, phát sinh sai lầm và tồn thất.

- Cái tốt chủ yếu ở **giai đoạn đầu**, khi cầm quyền là bắt đầu thoái hóa, càng cùng cố được quyền lực thì càng thoái hoá, **càng về sau càng thoái hóa**. Muốn lấy lại thiện cảm thì phải “ăn mày quá khứ”.

- Cá nhân đảng viên có thể tốt, nhưng đứng trước tổ chức thì những cái tốt cá nhân bị vô hiệu hoá. Tổ chức Cộng sản là phép cộng những “số dương” thành một “số âm”, sử dụng rất nhiều người tốt để thực hiện một điều huyền hoặc, không tốt. Càng lên trên thì tính “bản thiện” của con người càng bị tính chuyên chính sai lầm của tổ chức lấn át, cho nên **càng lên trên càng tiêu cực** **những độc quyền ghê gớm nhất đều ở cấp cao**. Chính gương tốt, liêm chính, của các đảng viên ở cơ sở là tấm bình phong che cho tội lỗi của cấp cao

- Bởi là người tốt, người yêu nước, nhưng bị dòng lịch sử cuốn vào một trào lưu huyền tưởng nay đã bị lịch sử đảo thải, thì mỗi người đảng viên cộng sản đều phải chọn một trong hai sự “phản bội” không thể thoái thác: hoặc cứ nhắm mắt theo chủ nghĩa thì phản bội dân tộc, hoặc đặt dân tộc lên trên thì sản sàng từ bỏ chủ nghĩa Mác-Lê ảo tưởng, đó là sự từ bỏ, sự “phản bội” đáng ca ngợi.

*** Một nguy hiểm nhằm chống biểu tình:**

Người dân muốn biểu thị quyết tâm chống xâm lược, bảo vệ đất nước thì phương pháp truyền thống ở mọi quốc gia là BIỂU TÌNH. Muốn giúp cho quân xâm lược khỏi bị làm phiền thì nhà cầm quyền Việt Nam hứa với họ là kiên quyết cấm dân VN mình biểu tình. **Nhưng không thể công khai cấm biểu tình** (vì cấm là phi lý và thất nhân tâm) **thì cấm những gì liên quan không thể tách rời với biểu tình là đi đông người trên phố, bèn quy tội là gây rối trật tự, ảnh hưởng đến giao thông. Đây là nguy hiểm dùng “mẹo Trang Quỳnh”: nếu không thể cấm IA thì cấm ĐÁI, không được đái thì làm sao mà ỉa?** Thế là không cấm biểu tình mà dân không biểu tình được.

Nhà nước ta quả là nhiều sáng kiến và tận tâm với bạn vàng xâm lược. Nhưng xin thưa điều quy kết này là bậy bạ và phạm pháp. Đường sá là của toàn dân, người dân được sử dụng để đi lại thông thường và đi lại trong những việc đông người

chính đáng: đám cưới, đám tang rất cần trở giao thông, đón rước, hội hè rất cản trở giao thông... thì giao thông tạm ngừng một thời gian ngắn, có sao đâu! Biểu tình bảo vệ Tổ quốc còn chính đáng và quan trọng hơn mọi sinh hoạt khác, giao thông phải tạm dừng để phục vụ biểu tình cũng là chính đáng, huống chi lèo tèo vài trăm người thì cản trở nổi gì? Mẹo **“cho ỉa nhưng cấm đái”** này sẽ còn phát huy nhiều nguy hiểm xảo trá khác nữa, nhưng nhân danh một “Chính” quyền mà dùng mẹo bần như vậy thì còn “chính” nữa không?

Nhà dân chủ Lê Thanh Tùng, thành viên Khối 8406, bị 5 năm tù.

Sau 8 tháng bị bắt và bị giam giữ vì tội «tuyên truyền và xúi giục chống phá nhà nước», sáng ngày 10-8-2012, ông Lê Thanh Tùng bị tòa án nhân dân thành phố Hà Nội ở số 43 phố Hai Bà Trưng mang ra xử với phán quyết 5 năm tù giam và 4 năm quản chế.

Một phiên tòa chớp nhoáng

Ngay sau khi phiên tòa kết thúc, bà Trần Thị An là vợ ông Tùng cho biết: «Phiên tòa diễn ra lúc 8g30 và kết thúc lúc 9g30, rất nhanh. Tầm hơn 8g người ta chỉ cho mình tôi vào thôi. Bạn bè nhà tôi rồi anh chị em 9 người không được vào, 2 con tôi cũng vậy. Chẳng một người dân nào được vào cả, người ta chỉ ăn mừng giá dạng coi như dân nhưng chính ra toàn là người của họ thôi. Tòa xử xong tôi đứng dậy ra chỗ chồng tôi định nói đôi câu thì một cô gái ít tuổi, mới đầu tôi tưởng là dân hóa ra là một công an, lôi kéo tôi không cho tôi nói chuyện với chồng».

Ông Lê Thanh Tùng là một người thường xuyên giúp đỡ dân oan trong các vụ khiếu kiện đất đai, bị bắt ngày 01-12-2011 và bị cáo tội đưa lên mạng hàng chục bài viết của mình để cổ vũ đa nguyên đa đảng và dân chủ, phê phán chế độ độc đảng trong nước là vi phạm nhân quyền và tự do tín ngưỡng của người dân.

Không thuê nổi luật sư vì quá nghèo

Phiên tòa xử ông Lê Thanh Tùng không có luật sư biện hộ. Lý do là gia đình không đủ sức trang trải phí tổn mượn luật sư. Về diễn biến phiên xử, bà Trần Thị An thuật lại:

«Người ta hỏi anh là có 4 bài viết đưa lên mạng đòi đa nguyên đa đảng và phê phán chính quyền nhân dân có đúng không? LTT nói tôi không bồi nhọ hay nói xấu mà chỉ muốn đa nguyên đa đảng để con người được tự do, no ấm, hạnh phúc và tôi bác bỏ phiên tòa này. Rồi anh nói tiếp nhưng tòa cứ đập tay không cho và hỏi dồn dập. Lê Thanh Tùng nói các ông

không được bịt miệng tôi và cảm tôi không được nói.... Tôi nghĩ người ta đã sắp đặt hết cả rồi, xử lý lệ thôi».

Trong hơn 4 năm hoạt động để quảng bá dân chủ trong nước, ông LTT đã bị CA Hà Nội bắt tổng cộng 13 lần, 8 lần bị tịch thu điện thoại di động, giam nhiều ngày tại trụ sở CA huyện Sóc Sơn cũng như trại giam Hòa Lò Hà Nội. Ông cũng từng bị đưa ra xử dưới hình thức đầu tổ trước mặt các cựu chiến binh, đảng viên lần người dân ngay tại địa phương ông cư ngụ. Hiện ông bị giam tại trại giam số 1 xã Xuân Phương, huyện Từ Liêm Hà Nội

Theo RFA

Tổ tiên người Việt có câu “cháy nhà ra mặt chuột” cho nên khi chuyện nhà, việc nước gặp chuyện không hay ta mới biết ai là kẻ trung, người hiếu hoặc người nào dễ dàng chấp nhận số phận để được an thân, dù trong tay kẻ thù hay những kẻ phản bội.

Bằng chứng này đã phản ánh rất rõ trong cách ứng xử của đảng và nhà nước Cộng sản Việt Nam (CSVN) trước các hành động xâm phạm trắng trợn chủ quyền biển đảo Việt Nam của Trung Cộng từ sau khi Luật Biển ra đời ngày 21 tháng 06 năm 2012.

Bằng chứng buông xuôi

Sau đây là những việc làm đã khiến nhân dân nghi ngờ về quyết tâm chống Trung Cộng để bảo vệ Tổ quốc của những người có trọng trách trong giới cầm quyền ở Việt Nam:

- Quân đội và Lực lượng Biên phòng Việt Nam không có bất cứ động thái bảo vệ chủ quyền nào, kể cả trong trường hợp ngư dân Việt Nam bị Trung Cộng tấn công, cướp của, đánh đập dã man hoặc dùng vũ lực ngăn chặn không cho đánh cá trong vùng biển Việt Nam.

- Để mặc cho các tàu đàn cá Trung Cộng, nay đã lên tới 23,000 chiếc tự do xâm nhập và đánh bắt tự do trong vùng đặc quyền kinh tế của Việt Nam, đặc biệt quanh vùng Hoàng Sa, Vịnh Bắc bộ và Trường Sa.

- Không dám thi hành Pháp lệnh lực lượng cảnh sát biển Việt Nam ban hành ngày 26-01-2008 quy định quyền bảo vệ lãnh hải, vùng đặc quyền kinh tế và nghiêm trị những vi phạm chủ quyền của Việt Nam theo pháp luật của Việt Nam và các điều ước quốc tế.

- Ngăn cấm không cho dân biểu tình chống Trung Cộng xâm lược.

- Khủng bố, đe dọa, hạch hỏi, điều tra, theo dõi ngày đêm những ai “có dự tính” xuống đường biểu lộ tình thần yêu nước.

- Kể từ năm 2007, tăng cường

theo dõi, rùong bắt những người “đi biểu tình” chống chính sách bá quyền, bành trướng lãnh thổ của Bắc Kinh.

- Chỉ thị cho báo-đài của nhà nước chụp mũ người yêu nước phá rối trật tự, an ninh, mắc mưu các “thế lực thù địch” và “gây chia rẽ khối đại đoàn kết toàn dân, kích động hằn thù dân tộc chia rẽ quan hệ Việt-Trung.” Thậm chí còn bịa đặt cả chuyện có kẻ “phát tiền cho người tham dự biểu tình”, dù không chứng minh được.

- Tuyên truyền ru ngủ người dân bằng luận điệu đầu hàng, buông trôi trách nhiệm với lời khuyên: “Đã có đảng và nhà nước lo”.

- Bất lực trước các âm mưu phá hoại kinh tế, đầu cơ, hàng lậu, xâm hại môi trường, khai thác Bauxite, quặng mỏ, quý kim, súc vật, nông phẩm, hải sản, gỗ quý trên khắp lãnh thổ.

- Cho Tàu thuê đất chiến lược dài hạn 50 năm trên vùng cao, ven biển, mở khu phố Tàu, xây thị tứ, gia cư.

- Để cho các khu “kinh tế Tàu” làm chủ trên lãnh thổ Việt Nam được tự do “phong tỏa” sự dòm ngó của người Việt và chính quyền Việt.

- Các cơ quan Lao động, Công đoàn, Công an của Nhà nước từ trung ương về địa phương hoàn toàn bất lực, hoặc để cho bị mua chuộc trong các vụ kiểm soát vi phạm lao động và bảo vệ quyền lợi của công nhân người Việt làm cho các công ty Tàu.

- Không kiểm soát nổi nạn người Tàu nhập cư bất hợp pháp; không nắm vững được số công nhân Tàu đội lốt chuyên viên đang có mặt ở Việt Nam. Nhà nước chỉ biết có từ 35 đến 40 ngàn “công nhân người nước ngoài” đang làm việc ở Việt Nam, nhưng báo chí Việt Nam, từ 2 năm trước, đã nêu ra con số 75 ngàn công nhân người Hoa làm việc cho các Công ty Tàu trên lãnh thổ Việt Nam.

- Không dám tố cáo các hành động xâm lược của Trung Cộng trước Liên Hiệp Quốc và các Tổ chức Quốc tế.

- Không tập trung các tài liệu và dữ kiện lịch sử về chủ quyền lãnh thổ và biển đảo để phổ biến trong nhân dân, đưa vào hệ thống giáo dục toàn quốc.

- Không có kế hoạch dịch ra tiếng nước ngoài các văn kiện lịch sử về chủ quyền lãnh thổ, đặc biệt về chủ quyền 2 quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, để phổ biến tới các nước có quan hệ ngoại giao với Việt Nam, các Tổ chức Quốc tế và Liên Hiệp Quốc để chống lại hệ thống tài liệu,

bản đồ và sách báo tuyên truyền xuyên tạc của Trung Cộng.

- Tại sao Tiến sỹ Sử học Nguyễn Nhã, người đã có công sưu tầm các dữ liệu lịch sử để bảo vệ vững chắc chủ quyền của Việt Nam trên 2 Quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa phải lặn lội từ Việt Nam sang Mỹ để mưu tìm sự giúp đỡ dịch qua tiếng Anh (chưa chắc đã được) công trình nghiên cứu của ông để phổ biến cho cả Thế giới biết về chủ quyền lãnh thổ, trong khi nhà nước lại để mất hàng ngàn tỷ bạc vào các dự án kinh tế không đem lại phúc lợi cho dân như trường hợp của Vinalines và Vinashin ?

Hãy nghe lời thở than của Tiến sỹ Nhã trong thư ông gửi từ Hoa Kỳ cho các bạn trẻ: “Tháng 8 năm 2011, tôi cùng nhà cựu ngoại giao Dương Danh Dy nói chuyện về Hoàng Sa & Trường Sa tại trường Đại học Ngoại thương ở Hà Nội. Một nữ sinh viên đã phát biểu một câu: “Bất cứ ai vô cảm với Hoàng Sa & Trường Sa đều có tội với tổ tông và dân tộc”, sau khi nghe tôi nói: “Bất cứ ai làm cho đất nước suy hèn đều có tội với tổ tông và dân tộc”. Tôi cũng đã từng nói: “Sự thật lịch sử chỉ có một. Lịch sử rất công bằng và nghiêm khắc với bất cứ ai kẻ cả nhà sử học”.

Ngày 16-6-2012 tới, từ Việt Nam, mặc dù tuổi đã cao, tôi vẫn cố lặn lội đến Boston, chỉ cốt nói với các du học sinh tại trường Đại học Harvard về sự thật lịch sử chủ quyền tại Hoàng Sa & Trường Sa, với ước mong các bạn du học sinh ở trường Harvard giúp tôi hoàn chỉnh bản tiếng Anh hơn 500 trang hồ sơ tư liệu về chủ quyền của Việt Nam tại Hoàng Sa & Trường Sa, cùng giúp tôi đưa đến các thư viện có trong danh sách mà năm 1960, Headquarters, U.S. Pacific Broadcasting and Visual Activity AP0331 đã gửi tài liệu “Analysis on The Spratley-Paracel Islands Dispute”, no 010660.

Cuối thư, tiến sỹ Nguyễn Nhã viết: “Không có cách nào khác, trước những nguy cơ chưa từng có tại biển Đông, các bạn trẻ Việt Nam không phân biệt chính kiến, hãy cùng nhau dẹp bỏ những gì “xấu xí” của người Việt Nam như quá ham những tư lợi, thiếu đoàn kết... mà phải có lòng yêu nước chân chính, có tâm, có tầm như người Nhật Bản để cùng nhau xây dựng nội lực đất nước hùng cường. Mong vậy thay!” (Báo Dân trí, ngày 15-06-2012).

Sự lạnh nhạt của giới cầm quyền Việt Nam trước công lao của Tiến sỹ Nhã có nên đặt ra một nghi vấn về lòng ái quốc và quyết tâm bảo vệ lãnh thổ của họ trước vong linh của Tổ tiên

chăng ?

Nỗi giáo cho giặc ?

Song song với thái độ đáng lên án này, nhà cầm quyền đã :

- Ngăn cấm không cho Câu lạc bộ Nguyễn Văn Bình ở Sài Gòn, thành lập năm 2006 bởi Đức cha Nguyễn Thái Hợp, Giám mục Địa phận Vinh, Chủ tịch Ủy ban Công lý và Hòa Bình của Hội đồng Giám mục Việt Nam, tổ chức hội thảo về tình hình đất nước, đặc biệt về tình hình “dầu sôi lửa bỏng” ở Biển Đông.

Câu lạc bộ này chỉ tổ chức chung được một lần với Nhà xuất bản Trí Thức về đề tài “*Biển Đông và hải đảo Việt Nam*” ngày 24.25-07-2009. Sau đó chính quyền Cộng sản ở Thành phố Hồ Chí Minh đã cấm không cho tổ chức cuộc thảo luận lần 2 về đề tài “*Công lý và Hòa bình trên Biển Đông*” dự trù tổ chức vào ngày 17-09-2011.

Bản Thông báo hủy bỏ của CLB đưa ra chiều ngày 16-09-2011 cho biết họ lấy làm tiếc rằng “*Một cơ hội góp phần khẳng định chủ quyền Việt Nam trên Biển Đông*” ! Tại sao đảng CSVN lại sợ hãi Tr. Cộng đến thế ?

Họ cũng :

- Gạt bỏ ngoài tai những đề nghị và lời khuyên chí tình của nhiều Trí thức, Cựu Lão thành Cách mạng về các giải pháp đoàn kết dân tộc trong - ngoài Việt Nam để chống ngoại xâm; đổi mới chính trị; thi hành nghiêm chỉnh các quyền tự do của dân ghi trong Hiến pháp; áp dụng triệt để luật lệ quốc gia đối với sự thao túng, công khai phạm luật của người Hoa trên lãnh thổ Việt Nam để bảo vệ quyền làm chủ đất nước của người dân.

- Tiếp tục giấu kín những cam kết chính trị, lãnh thổ và kinh tế với Trung Cộng mà thực tế đã chứng minh bất lợi cho công cuộc đấu tranh bảo vệ sự vẹn toàn lãnh thổ của quốc gia, tiêu biểu nhất là Công hàm của Thủ tướng Phạm Văn Đồng ngày 14-09-1958 nhìn nhận chủ quyền của Trung Cộng trên hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa.

- Tiếp tục khờ khạo, hay bị áp lực từ Bắc Kinh để tin vào lời lẽ đường mật 16 chữ “*láng giềng hữu nghị, hợp tác toàn diện, ổn định lâu dài, hướng tới tương lai*” và tinh thần 4 tốt “*láng giềng tốt, bạn bè tốt, đồng chí tốt, đối tác tốt*” trong khi Trung Cộng tăng cường các hoạt động chiếm đóng các vị trí chiến lược ở biên giới và các vùng biển đảo của VN ở Biển Đông.

- Bác bỏ yêu cầu đình chỉ dự án khai thác Bauxite trên Tây Nguyên của trên 3,000 trí thức, trong đó có cả bà Nguyễn Thị Bình, Nguyễn Phó Chủ tịch Nước vì ai cũng thấy chỉ có Tàu hưởng lợi trong việc khai thác vì

chính Tàu đã thúc bách Lãnh đạo Việt Nam để được đặt chân vào vùng đất chiến lược Tây Nguyên mà ngay cả Đại tướng Võ Nguyên Giáp cũng phản đối.

- Trong khi đó lại cố tình dung túng những hành động “phù Tàu”, “xuyên tạc lịch sử anh hùng Việt Nam” để bôi nhọ lịch sử đấu tranh của dân tộc; ngoài mặt làm ngơ những thiệt hại về người và của do quân Tàu gây ra cho nhân dân 6 tỉnh biên giới cực bắc (Cao Bằng, Lạng Sơn, Quảng Ninh, Hà Giang, Lào Cai và Lai Châu) trong cuộc chiến tranh biên giới năm 1979.

- Không nhớ là quân Tàu đã chiếm cao điểm chiến lược quan trọng 1.502 (Tàu gọi là núi Lão Sơn) ở xã Thanh Thủy, huyện Vị Xuyên, tỉnh Hà Giang (tên cũ là Hà Tuyên), sau cuộc chiến biên giới lần 2 giữa hai nước năm 1984. Từ vị trí này, quân Tàu nhìn thấy hết các hoạt động bên dưới của Việt Nam.

Trong số những lãnh đạo đã nói những lời làm nhân dân bầm gan, tím ruột có cả Phó Thủ tướng Nguyễn Thiện Nhân đưa ra ngày 10-07-2012 tại Hà Nội về việc tăng cường “*công tác tuyên truyền về tình hữu nghị truyền thống Việt-Trung bằng các hình thức đa dạng, phong phú, tổ chức các hoạt động tri ân các cá nhân, tổ chức, địa phương Trung Quốc từng giúp đỡ Việt Nam.*”

Hay như trường hợp của hai lãnh đạo Bộ Quốc phòng là Trung tướng Mai Quang Phấn, Ủy viên Trung ương Đảng, Phó Chủ nhiệm Tổng cục Chính trị QĐND và Phùng Quang Thanh, Đại tướng, Bộ trưởng Quốc phòng tại Hà Nội hôm 28-07-2012.

Hai người này cũng đã nói những câu nghe chói tai, làm đau lòng những thân nhân của trên 40,000 quân và dân đã bỏ mình trong cuộc chiến bảo vệ lãnh thổ chống Tàu năm 1979 và 64 binh sỹ đã hy sinh trong trận chiến chống quân Tàu xâm lăng Trường Sa năm 1988 khi Việt Nam linh đình tổ chức lễ “*kỷ niệm 85 năm Ngày thành lập Quân Giải phóng nhân dân Trung Quốc (1-8-1927/1-8-2012)*”.

Mai Quang Phấn nói trước mặt Khương Tái Đông, Đại biện lâm thời Đại sứ quán nước CHND Trung Hoa tại Việt Nam rằng : “*Đây là dịp để chúng ta ôn lại những kỷ niệm sâu sắc, ghi nhớ những tình cảm quý báu, cao đẹp, sự giúp đỡ to lớn, chí nghĩa, chí tình có hiệu quả, mà Đảng, Nhà nước, nhân dân và Quân Giải phóng nhân dân Trung Quốc đã dành cho Đảng, Nhà nước, nhân dân và QĐND Việt Nam trong sự nghiệp đấu tranh*

giải phóng dân tộc trước đây cũng như trong sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc VNXHCN ngày nay.”

Còn Phùng Quang Thanh lại tha thiết hơn: “*Chúng tôi luôn trân trọng, ghi nhớ và mãi biết ơn sự giúp đỡ chí tình, chí nghĩa, to lớn có hiệu quả mà Đảng, Chính phủ, nhân dân và Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc đã dành cho Việt Nam*”

Báo đài xuyên tạc

Bên cạnh những hành động đầu hàng, đàn áp những người yêu nước nêu trên, đảng và nhà nước CSVN còn khuyến khích và dung dưỡng một số cơ quan báo-đài viết bài ru ngũ, xuyên tạc và bóp méo các nỗ lực bảo vệ chính nghĩa của nhân dân chống lại kế hoạch xâm lược của Trung Cộng đang ngày một lên cao ở Biển Đông và trên đất liền.

Bằng chứng như lời lẽ phun nọc độc của Báo Hà Nội Mới ngày 05-08-2012 đã xuyên tạc: “*Những cuộc tụ tập, biểu tình, tuần hành tự phát đã gây ảnh hưởng xấu đến TTATXH (trật tự an toàn xã hội), đến hình ảnh Thủ đô Hà Nội - Thành phố vì hòa bình; tiềm ẩn các yếu tố gây mất ổn định chính trị; tác động tiêu cực tới việc thực hiện đường lối, quan hệ đối ngoại của Đảng, Nhà nước ta.*”

Một bộ phận quần chúng do thiếu thông tin, ngộ nhận tham gia biểu tình tự phát là thể hiện tinh thần yêu nước, trong khi đó số đối tượng chống đối trong và ngoài nước đang ráo riết lợi dụng vấn đề trên để tiến hành các hoạt động chống Đảng, Nhà nước. Âm mưu, ý đồ của họ là chia rẽ khối đại đoàn kết toàn dân, kích động hằn thù dân tộc chia rẽ quan hệ Việt-Trung, kích động, tập hợp lực lượng gây mất an ninh trật tự và ổn định chính trị đất nước.”

Tại sao những cuộc biểu tình có mang theo biểu ngữ xác nhận chủ quyền của Việt Nam trên hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, cũng như những lời hô “*đả đảo Trung Quốc xâm lược*” lại có “*tiềm ẩn các yếu tố gây mất ổn định chính trị; tác động tiêu cực tới việc thực hiện đường lối, quan hệ đối ngoại của Đảng, Nhà nước ta*” ?

Nếu biết có “*tiềm ẩn*” thì hãy thẳng thắn nói ra cho mọi người biết xem cái “*yếu tố*” gây “*mất ổn định chính trị*” là cái gì, ở đâu và do ai chủ mưu để “*chống đảng, nhà nước*” ?

Ngoại trừ chỉ biết “*ăn ốc nói mò*” hay “*vu vạ cáo oan*” cho người lương thiện thôi chứ những biểu ngữ như thế này thì chỉ có những kẻ “*nội gián, ăn cơm của Tàu*” mới nói là “*chia rẽ quan hệ Việt-Trung: “China, hands off” (Trung Quốc, hãy buông tay tham*

vọng), “Yêu cầu ông Hào, Phó Chủ tịch tỉnh Hưng Yên trực tiếp chỉ huy cưỡng chế Trung Quốc” (thách đố ông Nguyễn Khắc Hào, người có trách nhiệm trong vụ đàn áp cưỡng chế đất dân ở Văn Giang, Hưng Yên, ngày 24-04-2012); hay “Tổ quốc gọi chúng con có mặt vì bình yên xã tắc, sơn hà”, “Đã đảo Trung Quốc xâm lược”, “Xin đừng vô cảm”, hoặc “Hoàng Sa-Trường Sa của Việt Nam. NO-U” (ám chỉ đường Lưỡi Bò mà Tàu tự vẽ, tự nhận là của mình ở Biển Đông)

Những người đi biểu tình, trong số có nhiều Trí thức như Bác sỹ Phạm Hồng Sơn, Cụ bà Lê Hiền Đức, Nhà báo Nguyễn Thượng Long, Nhà văn Nguyễn Tường Thụy, hay trước đây như các Giáo sư Nguyễn Huệ Chi, Nhà văn Nguyễn Ngọc, Tiến sỹ Nguyễn Quang A v.v... thì ai xúi giục được họ làm những điều trái đạo lý, chưa vội nói đến những hành vi “gây chia rẽ khối đại đoàn kết toàn dân” như cái lưỡi rắn hổ mang của báo Hà Nội Mới.

Cũng trong vụ này, những người làm báo đảng hãy đọc Đoàn Trang, Phó tổng biên tập tại Hà Nội của báo Pháp Luật Thành phố Hồ Chí Minh, người đã tham gia biểu tình chống Trung Cộng ngày 5-08-2012.

Cô viết: “Tôi viết bản tường trình này liên quan đến việc tôi đi biểu tình sáng 5-8 tại khu vực Bờ Hồ và bị bắt đưa về trại lưu trú Lộc Hà. Việc tôi đi biểu tình là hoàn toàn tự nguyện, không có bất kỳ ai rủ rê, lôi kéo, xúi giục, thúc ép...”

...Như tôi đã nói với cơ quan điều tra cũng như tại blog cá nhân của mình, việc người dân biểu tình ôn hòa chống những hành vi gây hấn, có tính chất bá quyền và ngày càng leo thang của Trung Quốc trên Biển Đông, là việc làm tốt, thể hiện lòng yêu nước, chính kiến của người dân, hình thành một mặt trận ngoại giao nhân dân, cùng với Nhà nước bảo vệ chủ quyền quốc gia.

Một trong các lý lẽ mà cơ quan công an đưa ra để trấn áp hoạt động biểu tình là “sợ người dân bị các phần tử cơ hội chính trị, chống đối Nhà nước, lợi dụng kích động, xúi giục gây rối trật tự công cộng hoặc chống phá chính quyền”. Thiết nghĩ, nếu thực trong hàng ngũ người biểu tình có những thành phần cơ hội chính trị như thế, thì cơ quan an ninh, công an có thể xử lý họ, nếu xác định được họ có hành vi vi phạm pháp luật. Chứ không thể gộp tất cả những người biểu tình vào một “rò” để trấn áp tuốt, theo cái lối tư duy “không quản được thì cấm”, chỉ vì một khía cạnh nào đó

rất nhỏ mà chụp mũ, bôi nhọ một mục đích tốt đẹp của hoạt động biểu tình.”

Vung về ấu trĩ

Hành động “chụp mũ” và “xuyên tạc sự thật” của báo đảng viết theo lệnh của cơ quan chủ quản tờ báo hay đài theo lệnh từ Ban Tuyên giáo của đảng là điều không mới. Nhưng cách thông tin, tuyên truyền từ cuộc biểu tình ngày 05-08-2012 lại lộ ra một cách vung về và ấu trĩ của đài Truyền hình Hà Nội.

Trong bản tin buổi trưa ngày 05-08 đài này nói như rỗng gập nước rằng: “Đáng chú ý là trong cuộc tụ tập sáng nay, quần chúng nhân dân và lực lượng an ninh đã phát hiện và bắt quả tang một số đối tượng đang phát trả tiền công cho những người biểu tình”.

Đài này còn tố cáo “Bộ mặt thật cái gọi là biểu tình yêu nước đã bị lộ tẩy”, và hứa sẽ có thêm chi tiết và bằng chứng trong bản tin buổi chiều lúc 18:30 (6 giờ 30 chiều) cùng ngày.

Tuy nhiên, trong bản tin sau đó lúc 18:30 lại không hề cung cấp thêm bằng chứng về việc này. Đài này cũng “tự ý cho quên luôn” những điều mình nói trước đó. Sự việc không có mà tự ý vu oan cáo vạ cho người đi biểu tình là hành động phi báng và bôi nhọ nhân dân

Ngòai ra, việc nhà cầm quyền ở Hà Nội đã huy động cả ngàn công an, dân phòng đi bắt người dân yêu nước biểu tình ngày 05-08-2012 rồi đưa họ về Trung tâm lưu trú Lộc Hà (tên gọi cũ là Trại phục hồi nhân phẩm Lộc Hà) để điều tra ai đã tổ chức xuống đường và với mục đích gì là hành động chỉ làm cho người dân kiên quyết hơn.

Hơn nữa việc chọn một trại “phục hồi nhân phẩm” để điều tra hành động của những người yêu nước là nhà nước đã tự mình hạ thấp nhân phẩm của mình.

Trường hợp này cũng giống như luận điệu của báo Cựu Chiến Binh khi từ bỏ nhiệm vụ hàng đầu của tổ chức của những người cựu Bộ đội là nuôi dưỡng tinh thần “vì nước quên mình” cho Quân đội Nhân dân, nơi đang có con, cháu họ phục vụ để bảo vệ Tổ quốc.

Thái độ này đã phản ảnh trong Bài bình luận ngày 19-07-2012 của tờ báo khi họ cũng “tát nước theo mưa” cùng với báo chính thống chống người dân đi biểu tình chống Trung Cộng.

Bài báo viết: “Nhìn bề ngoài thì dường như những hoạt động đó thể hiện lòng yêu nước nhưng thực chất bên trong là mưu đồ chính trị không thể xem thường. Ban đầu, những

hoạt động tụ tập, tuần hành của một số người dân mang tính tự phát nhưng sau đó đã xuất hiện sự kích động, lợi dụng hưởng ứng tuần hành, biểu tình thành các hoạt động có tổ chức, gây rối trật tự công cộng, có biểu hiện chống chế độ với những hành vi phản đối chính quyền của một số người bất mãn lâu nay vẫn tìm cách chống chính quyền, chống đối chế độ.”

Bài bình luận vu vạ rằng: “Bản chất của cuộc tụ tập, tuần hành đã thay đổi hẳn, trở thành chống đối chế độ, chống đối Đảng, Nhà nước. Bên cạnh đó, một số trang mạng xã hội trong nước cũng như ngoài nước liên tục kêu gọi tham gia tuần hành, biểu tình, làm mất trật tự an ninh xã hội mà ẩn chứa đằng sau nó là sự tập dượt tập hợp lực lượng gây mất ổn định về đời sống chính trị nước ta. Thực chất, đây là những ngón đòn không mới của chiến lược “diễn biến hòa bình”, là những “kinh nghiệm” của các cuộc cách mạng màu sắc ở nhiều quốc gia trên thế giới trong thời gian qua mà các thế lực thù địch đang mưu toan áp dụng ở Việt Nam.

Cuối cùng bài viết kêu gọi: “Sự tinh táo của mỗi người, nhất là của các Cựu chiến binh chúng ta trong bối cảnh hiện nay là rất cần thiết. ...Mỗi người dân cần nắm chắc các nguyên tắc pháp lý của Việt Nam cũng như quốc tế về lãnh thổ, lãnh hải; hiểu rõ lịch sử đất nước qua các thời kỳ và nắm chắc các diễn biến tình hình thời sự liên quan đến lãnh thổ, lãnh hải đất nước để có các hành động chuẩn mực, thể hiện lòng yêu nước trong mỗi công việc của mình, theo đúng các quy định pháp luật, theo sự chỉ đạo, lãnh đạo của Đảng và Nhà nước.

Thể hiện lòng yêu nước không phải là hành động làm rối trật tự xã hội, đừng biến một hành động mang ý nghĩa cao cả thành một hành động phản cách mạng do các thế lực thù địch giật dây.”

Lập luận của báo Cựu Chiến Binh và các báo của đảng đã bị người dân trong nước thẳng thắn phê bình nói suông, và họ yêu cầu nhà nước phải có hành động cụ thể để bảo vệ chủ quyền.

Dân lên tiếng

Trước thái độ “bình chân như vại” của chính quyền và của báo đảng, nhiều người dân trong nước đã khuyến cáo đã đến lúc phải có biện pháp mạnh với các tàu đánh cá Trung Cộng xâm phạm hải phận Việt Nam.

Ý kiến của người dân đã được báo Thanh Niên phản ảnh trong số ra ngày 07-08-2012 như sau:

Độc giả Nguyễn Văn Trục nói :
"Tôi cho rằng cùng với việc dứt khoát trong việc bắt giữ tàu Trung Quốc xâm lược chủ quyền biển, đảo của ta, ta phải lên tiếng mạnh mẽ và công khai trên các diễn đàn quốc tế nhất là tại Đại Hội đồng LHQ và Hội đồng Bảo an. Chúng ta cần lên án mạnh mẽ hành động xâm lược của Trung Quốc tại các diễn đàn quốc tế như thế này. Có như thế thế giới mới thấy bộ mặt thật của TQ. Chứ cứ ngồi nhà mà "chửi thảm" thì chả có ý nghĩa gì. Nhà ta đang cháy thì phải hô to lên cho cả làng nghe thấy họ mới tới chữa được."

Đỗ Xuân Vinh phát biểu từ Hà Nội :
"Đúng là không chỉ phân đối mà chúng ta phải có hành động quyết liệt để thực hiện quyền chủ quyền, quyền tài phán trên vùng lãnh hải VN dựa trên cơ sở luật pháp quốc tế và luật biển của VN, cảnh sát biển hãy thực thi nhiệm vụ bất kỳ ai vi phạm chủ quyền vùng biển thì phải bắt giữ để xử lý theo pháp luật VN."

Từ Hải Phòng, độc giả Thế Phong góp ý :
"Người dân Việt Nam chúng ta luôn yêu hoà bình nhưng không có nghĩa là chúng ta có thể để cho các thế lực bên ngoài chà đạp lên như vậy. Nếu ngay bây giờ ta không hành động cứng rắn hơn mà chỉ với các khẩu hiệu yếu cầu, đề nghị... thì một ngày nào đó Việt Nam chúng ta sẽ chẳng còn chủ quyền. Gậy tre mà ông cha ta còn thắng bom đạn hiện đại thì chẳng có lý do gì mà lúc này ta phải e sợ: "Giặc đến nhà đàn bà cũng đánh".

Trong khi đó, độc giả tên Sơn ở Quảng Trị nói: "Tôi thấy ngư dân chúng ta thì bị chúng bắt, nộp phạt lên đến tiền tỉ. Vậy mà khi chúng ngang nhiên làm bậy trên lãnh địa của chúng ta thì chúng ta chẳng có động thái gì ngoài mấy tờ báo rêu rao phân đối. Chúng ta cần phải có các động thái mạnh mẽ để đẩy lùi âm mưu xâm lược của chúng."

Bạch Ngọc Miên cũng lên tiếng từ thị xã Phú Thọ: "Không phải bàn bạc gì nữa. Phải bắt giữ ngay kẻ nào xâm phạm chủ quyền của nước ta. Âm mưu của chúng, ta đã rõ. Phải đập tan âm mưu đen tối của kẻ xâm lược. Trong thời gian gần đây Trung Quốc đã có nhiều biểu hiện.... lấy thịt đè người - họ liên kết với nhau để xâm phạm chủ quyền nước ta như vậy thì chúng ta phải kiên quyết ngăn chặn chứ không thể nói suông được."

Độc giả Quân Tử nói thẳng với nhà nước: "Nói phải đi đôi với làm. Đã ra luật Biển thì phải làm cho thật nghiêm thì mới gọi là luật."

Hoài Uyên cũng bức xúc: "Minh

làm theo luật chứ có làm xằng làm bậy gì đâu mà sao chính quyền cứ e dè mãi vậy. Phải làm cho chúng hết mơ tưởng sang đất nhà mình chứ."

Ý kiến của Thanh Tùng từ Sài Gòn cũng thẳng thắn: "Hãy đập tan âm mưu của bọn cướp trước khi chúng hành động xâm chiếm. Nên bắt hết những tàu cá của chúng khi vào vùng biển của Việt Nam."

Bài học sáng mắt

Ngoài hành động xâm lược trên đất liền, qua "Hiệp ước biên giới trên đất liền", được hai nước Việt-Trung ký ngày 30-12-1999, Trung Cộng còn không tôn trọng "Hiệp định về phân định lãnh hải, vùng đặc quyền kinh tế và thềm lục địa của hai nước trong vịnh Bắc Bộ" và "Hiệp định hợp tác nghề cá ở Vịnh Bắc Bộ" mà hai bên đã ký ngày 25-12-2000 khi ngang nhiên gửi 23,000 tàu đánh cá xâm phạm vịnh Bắc bộ, khu vực biển Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam từ ngày 01-08-2012.

Trên mặt trận báo chí, tuyên truyền, phía Trung Cộng đã cho phổ biến nhiều bài viết và thảo luận trên truyền hình kêu gọi quân đội tiến chiếm hết các đảo của Việt Nam trên Biển Đông.

Theo tiết lộ của Giáo sư Vũ Cao Đàm ở trong nước thì từ năm 2010, báo mạng "Trung Quốc Bình khí Đại toàn" của đảng Trung Cộng đã công khai mật sát, đe dọa nhân dân Việt Nam bằng những lời hung hãn, hạ cấp và "sặc mùi hiếu chiến của bọn thảo khấu trong cái đảng Cộng sản Đại Hán đang phát xít hóa còn hung hãn khát máu hơn cả Hitler và Mussolini."

Bài báo của Tàu mang tên: "Giết bọn giặc Việt để làm lễ tế cờ Nam Sa (Sát Việt khấu vi Nam Sa chi chiến tế kỳ - Nam Sa tức Trường Sa của Việt Nam) được Giáo sư Vũ Cao Đàm dịch đăng trên báo mạng Bauxite Việt Nam phổ biến lần thứ nhất ngày 14-5-2010.

Giáo sư Vũ Cao Đàm đã yêu cầu Bauxite Việt Nam phổ biến lần hai vào ngày 02-08-2012 sau khi ông nghe được những lời nói chối tai "biết ơn" các "đồng chí" Trung Cộng của một số viên chức Việt Nam như đã đề cập đến 3 trường hợp của Phó Thủ tướng Nguyễn Thiện Nhân, Trung tướng Mai Quang Phấn, Ủy viên Trung ương Đảng, Phó Chủ nhiệm Tổng cục Chính trị QĐND và Phùng Quang Thanh, Đại tướng, Bộ trưởng Quốc phòng.

Vị Giáo sư uyên thâm chữ Hán giải thích tại sao ông đã làm việc này: "Thế rồi tôi đặt câu hỏi: Vì sao cái mà một số kẻ được gọi là "đảng anh em"

lại đi rao giảng cái bài "Giết giặc Việt"? Vì sao chúng gọi nhân dân "anh em" là "Giặc"? Nhưng đau hơn, là vì sao mà một số người vẫn tâng bốc chúng là "anh em đồng chí"? Họ "khôn khéo", hay họ "mơ ngủ". Họ có biết rằng nhân dân sẽ hiểu là họ có tình nhắc nhở nhân dân ta phải biết ơn, tệ hơn nữa phải cúi đầu thần phục cái bọn sơn lâm thảo khấu đó? Và hậu quả là nhân dân sẽ nghĩ gì về họ, nhất là khi họ không chỉ dừng lại ở những lời biết ơn các "đồng chí" thảo khấu sơn lâm, thẳng tay đàn áp những người biểu tình chống Trung Cộng xâm lược, gọi những người yêu nước là "thế lực thù địch", thậm chí đánh đập, hành hạ, và thẳng chân đạp vào mặt những người yêu nước... Họ có nghĩ sẽ đến một ngày nào đó tái xuất hiện một pho sách "Đại Nam thực lục chính biên hiện đại" - mà chắc chắn là thế -, ghi chép hay nói đúng hơn là đóng đinh những sự kiện này vào trong sử sách? Họ sẽ giải thích thế nào với các thế hệ con cháu mai sau?" (Bauxite Việt Nam, 02-08-2012)

Giáo sư Vũ Cao Đàm khẳng khái nói với những người này : "Tôi muốn khẳng định rằng: Chúng ta không cần phải biết ơn bọn Trung Cộng. Trung Cộng không xứng đáng để chúng ta biết ơn. Trung Cộng không đủ tư cách để người Việt Nam biết ơn. Chính Trung Cộng phải biết ơn nhân dân Việt Nam, vì đã có hàng triệu người con của cả hai phía Việt Nam ngã xuống để tạo một vành đai chắn cho Trung Cộng và phe XHCN được yên hàn xây dựng cuộc sống hòa bình. Cái phe XHCN được bảo vệ đó ngày nay đã sụp đổ, Trung Cộng đang trên đường phát xít hóa. Cái "trách nhiệm trước thời đại" thưở xưa cũng đã đi vào quá vãng."

Tiếng nói gang thép này của Giáo sư Vũ Cao Đàm và những phát biểu khẳng khái quyết không đầu hàng giặc của những người dân đi biểu tình chống Tàu xâm lược, và trên báo Thanh Niên đã đủ rót vào tai Lãnh đạo đảng và Nhà nước CSVN chưa, hay đợi cho đến khi giặc vào nhà bắt quỳ gối, còng tay đem đi thì họ mới tỉnh ngủ ? -/-

**Phạm Trăn
(08-012)**

**Đông bào quốc nội
hãy tiếp tục biểu
tình hàng tuần**

**chống Trung Cộng
cướp nước và Việt
cộng đồng lõa.**

THẬT KHÔNG SAO HIỂU NỔI!

Song Chi 01-08-2012

Được tin thân mẫu blogger Tạ Phong Tần qua đời sau khi tự thiêu vì bị chính quyền địa phương sách nhiễu, hù dọa, khủng bố tinh thần suốt một thời gian dài mà tôi bàng hoàng.

Tôi chưa bao giờ hồ nghi một chút nào về sự tàn ác, dã man, ngu muội của nhà nước cộng sản VN và cung cách hành xử không có một chút tình người, không một chút lương tri, đôn mạt hết mức của cái nhà nước này đối với người dân, đặc biệt đối với những ai dám lên tiếng nói lên sự thật về chế độ, về thực trạng xã hội VN hay có bất cứ một hành vi nào phản kháng lại sự cầm quyền của họ. Nhưng o ép, khủng bố tinh thần một người phụ nữ lớn tuổi, thân cô thế cô, một người mẹ đang có con bị giam cầm không có lý do chính đáng, suốt một thời gian dài đến mức bà không chịu nổi, phải tự chọn cho mình một cái chết đau đớn, tức tưởi, tuyệt vọng đến thế thì quả là khôn nạn không biết chừng nào mà kể.

Kể từ khi đảng và nhà nước cộng sản VN nắm quyền lãnh đạo ở đất nước này, đã có bao nhiêu trường hợp người dân bị giết hại hoặc phải tự chọn cho mình một cái chết oan ức, cách này cách khác, vì bị nhà cầm quyền xử ép, dồn đến đường cùng với đủ mọi nguyên nhân, lý do? Nào bị vu cho tội phản động, tay sai của giặc Pháp, bị quy vào thành phần địa chủ, tiểu tư sản... thời Cải cách Ruộng đất, Nhân văn Giai phẩm, hay vụ án xét lại năm xưa cho đến tội làm tay sai cho Mỹ-ngụy, có dính dáng đến chế độ cũ, hay thuộc giai cấp tư sản mại bán bóc lột nhân dân cần phải được cải tạo, rồi bây giờ thì nào bị cưỡng chế đất đai, giải phóng mặt bằng nhưng đền bù không thỏa đáng, hoặc là

nạn nhân của những vụ án xét xử không công bằng, hoặc cũng vẫn là cái tội muôn đời “phản động, tuyên truyền chống phá sự nghiệp cách mạng” v.v...

Sự tàn ác của nhà nước cộng sản VN đối với nhân dân trong suốt hơn sáu thập kỷ qua thật tình không sao kể xiết. Chỉ riêng đối với những ai vì yêu nước, vì xót xa, bức xúc trước sự lạc hậu của đất nước so với các nước láng giềng và thế giới, trước thực trạng tồi tệ về mọi mặt của xã hội VN và đời sống hoàn toàn thiếu vắng tự do, dân chủ, nhân quyền con người không được coi trọng, đời sống vật chất lẫn tinh thần của nhân dân không được thật sự bình yên, ổn định... nên đã dám lên tiếng, thì luôn luôn nhận được sự trả thù hèn mạt của nhà cầm quyền. Từ những năm tháng đầu tiên khi đảng cộng sản lên nắm quyền cho đến bây giờ, bao nhiêu thời gian đã trôi qua và thời cuộc, thời thế đã biến chuyển, thế nhưng cách hành xử của nhà nước với những con người như vậy cùng gia đình họ vẫn không hề thay đổi.

Những ai chưa bao giờ ở vào vị trí như vậy sẽ không thể tin, không thể hiểu được và còn cho rằng những người khác đã nói quá lên chứ nhà nước nào mà lại cư xử như vậy. Hoặc có bệnh vực rằng bất cứ quốc gia nào, chế độ nào, hễ anh chống đối lại họ, thì anh cũng sẽ bị trừng phạt thôi, làm sao có thể đòi hỏi một chính quyền nào đó đối xử tốt với anh, gia đình anh khi anh chống đối họ? Nói như vậy là cố tình lập lờ, đánh đồng như nhau giữa cách hành xử của một chế độ dân chủ pháp trị với một chế độ độc tài cai trị bằng luật rừng, luật của đảng.

Trong một chế độ dân chủ pháp trị đa nguyên đa đảng, chính quyền luôn luôn phải chịu sức ép từ các đảng phái đối lập, từ sức mạnh của báo chí truyền thông, lá phiếu của người dân và dư luận quốc tế. Họ không thể chà đạp lên tất cả mọi

thứ. Đối với những người bất đồng chính kiến, tù nhân chính trị, họ phải đưa ra xét xử công khai, họ không thể che đậy hành vi của mình nếu sử dụng những chiêu, trò ném đá giấu tay, bần thiu, hèn mạt như cách mà một nhà nước độc tài toàn trị có đủ quân đội, công an, luật pháp, báo chí trong tay nhưng vẫn sử dụng như nhà nước VN. Từ việc dùng truyền thông báo đảng để vu khống, bôi nhọ danh dự người bất đồng chính kiến, gây sức ép với cơ quan làm việc của người đó để cơ quan buộc người bất đồng chính kiến/người hoạt động chính trị phải thôi việc, sử dụng chính quyền địa phương hoặc cơ quan để đầu tở, kiểm điểm, tạo dư luận để cô lập người đó với những người xung quanh, ngụy tạo những bản án hình sự để ghép tội, hoặc sử dụng những điều luật mơ hồ như điều 88, 79... để bắt giam với những bản án nặng nề, bên cạnh đó thì thường xuyên khủng bố tinh thần người bất đồng chính kiến và người thân của họ...

Những ai chưa/không trải qua, sẽ không thể nào tin được những hành vi hèn mạt nhất mà nhà nước này vẫn sẵn sàng áp dụng, kể cả ném mắm tôm, chất thối vào nhà, khóa trái cửa nhốt người bên trong không cho ra ngoài, cho xã hội đen đánh dần mạt, gây tai nạn khi đi xe trên đường, theo dõi thường trực khắp mọi nơi mọi lúc... Đó là tất cả những gì mà từ thời cụ Hoàng Minh Chính, ông Nguyễn Hộ xa xưa cho đến thượng tọa Thích Quảng Độ, linh mục Nguyễn Văn Lý, luật sư Lê Thị Công Nhân, luật sư Nguyễn Văn Đài, luật sư Lê Công Định hay những người bất đồng chính kiến khác, kể cả những con người bình thường như các blogger trong nhóm CLBNTD, các thanh niên công giáo bị bắt, những người yêu nước đi biểu tình phản đối Trung Quốc... đã và đang trải qua, cùng với gia đình của họ.

Với những ai không chịu nổi, thì cái chết là sự lựa chọn tuyệt vọng cuối cùng. Như cụ bà Đặng Thị Kim Liêng, thân mẫu blogger Tạ Phong Tần đã phải chọn.

Tôi nhắc lại: tôi chưa bao giờ hồ nghi về sự tàn ác, ngu muội, cách

hành xử phi nhân tính của nhà cầm quyền VN đối với người dân nói chung và những người dám nói khác ý họ. Chỉ có một điều tôi không sao hiểu nổi, sao họ lại ngu đến thế khi vẫn tiếp tục thực hiện chính sách đàn áp, đối xử tệ hại này giữa lúc tình hình biển Đông đang hết sức căng thẳng, hiểm họa mất nước đã sờ sờ trước mắt và hơn bao giờ hết họ cần có sự ủng hộ của nhân dân và quốc tế?

Hành xử như vậy thì nhân dân nào sẽ đứng bên cạnh họ khi chiến tranh nổ ra? Các nước dân chủ tiến bộ nào trên thế giới sẽ ủng hộ họ khi Trung Quốc gây sự với VN? Bài học từ năm 1979, 1988, khi VN đơn độc chống chọi lại với TQ, sao họ không nhớ, không thuộc?

Trước khi xảy ra cuộc chiến năm 1979, đầu phái Mỹ chưa từng chìa bàn tay ra trước với VN nhưng vì tâm nhìn thiên cận, ngây ngất với cái chiến thắng mà thật ra có được, là nhờ sự hỗ trợ của Liên Xô, Trung Cộng và cả khối XHCN lúc bấy giờ chứ VN có cái gì ngoài xương máu của chính nhân dân mình, đảng cộng sản VN đã bỏ lỡ cơ hội để rồi sau đó, cả dân tộc phải trả giá bằng cuộc chiến tranh biên giới phía Bắc và biên giới Tây-Nam, 10 năm bị cấm vận cũng như việc bắt lạt nhìn Trung Quốc tận hưởng mọi cơ hội của việc mở cửa trước với phương Tây? Sao họ không nghĩ rằng kịch bản này sẽ lại có thể lặp lại, nếu nhà nước cộng sản VN không chứng tỏ cho thế giới thấy sự thay đổi trong chính sách du dây với TQ và cải thiện về nhân quyền, mở rộng một số tự do dân chủ cho người dân, thì Mỹ và các nước cũng vì quyền lợi của họ, sẵn sàng để mặc cho Trung Cộng nuốt VN miễn là quyền tự do hàng hải trên biển Đông và các quyền lợi khác của Mỹ và đồng minh không bị xâm phạm?

Chỉ có hai cách trả lời cho thái độ này: hoặc là họ ngu lâu khó cải tạo, hoặc là họ đã chọn lựa: thà mất nước mà giữ yên chế độ. Hãy nhìn cách họ tiếp tục xung xung ca tụng tình hữu nghị Việt Trung, hèn hạ cam nín trước mọi động thái leo thang gây hấn của TQ trên biển Đông trong lúc vẫn tăng cường đàn

áp, khủng bố người dân thì câu trả lời cũng đã rõ. Nhưng nước mắt vào tay TQ, liệu thân phận của họ, quyền lực của họ có còn nguyên vẹn, yên ổn? Chưa kể, lịch sử, nhân dân sẽ nguyên rủa muôn đời, không thể nào họ không hiểu điều này.

NGƯỜI VIỆT NAM HÈN HẠ

.....*Blog Hanwonders 31-07-2012*.....

Nguồn: Blog Song Chi

Bài viết này sẽ không có một chữ việt nam nào được viết hoa. Bởi chúng ta có xứng đáng được trân trọng như vậy không? Không hề.

Cách đây đã lâu, tôi đọc “Người Trung Quốc xấu xí” của ông Bá Dương (Đài Loan), chưa bàn tới hay/dở, đúng/sai của nội dung cuốn sách gây tranh cãi ầm ĩ đó, tôi chỉ nhớ lại cảm giác giạt mình của tôi khi đó. Khi đọc lướt qua vài trang sách, tôi như vỡ ra một niềm cảm khái mà từ lâu nó cứ âm ỉ trong lòng. Tôi biết thế giới đã từng có những cuốn “Người Mỹ xấu xí”, “Người Nhật Bản xấu xí”, rồi mới đến cuốn của ông Bá Dương. Tôi vừa đọc vừa tự hỏi: tại sao người việt nam chúng ta không có một cuốn như thế này? Tại sao chúng ta cứ tự ru ngủ mình trong cái điệp khúc dân tộc việt nam là “cần cù, nhân hậu, thông minh, kiên cường, bất khuất, đoàn kết thương yêu nhau...” & nhìn đâu cũng thấy anh hùng, liệt sĩ... Nếu thực sự chúng ta có những tố chất đó, nếu thực sự chúng ta là những người như thế, sao kết quả chúng ta hiện nay lại là một đất nước như thế này?

Một đất nước mà hơn phân nửa các cô cậu tú tài đi thi cử nhân khoe rằng mình có quay cóp một cách hoàn toàn không có chút tự trọng (đó là được hỏi, còn báo chí không cần hỏi vẫn có những hình ảnh phao thi trắng cả trường thi! Vậy thì thi cái gì? Thi xem ai quay cóp giỏi hơn chăng?). Trong đó còn có cả những đứa trẻ bảo rằng năm nay không thi thì năm sau thì, chứ làm bài mà phỉ báng “thần tượng Su-Ju” của nó là nó không thi! Mặc cho bao nhiêu tâm sức, kỳ vọng của gia đình, nhà trường, xã hội –những nền tảng đã cho nó có được cuộc sống và kiến thức để mà tiếp cận được với Su-Ju danh giá của nó. Thế mà nó vẫn được rất nhiều đứa trẻ khác tung hô! Chính là những đứa trẻ sẵn lòng khóc lóc, quỳ gối, hôn ghế... thần tượng. Một dân tộc gì đã sản sinh và nuôi

dạy ra một thế hệ kế thừa như thế?

Con nít nó học cha anh mà ra, chúng ta đã nuôi dạy trẻ con thành ra như thế sao? Đừng ai đổ thừa cho ai. Vì trường học đổ cho cha mẹ, cha mẹ đổ cho xã hội, xã hội đổ cho cha mẹ & nhà trường. Tóm lại, đừng đổ nữa. Hãy biết hốt về mình đi! Tất cả chúng

ta là người lớn, chúng ta đều có lỗi.

Bởi người lớn có hơn gì? Một xã hội mà người ta đang sẵn lòng thuốc chết nhau từng ngày bởi tiền bạc bất kể lương tri. Làm quan thì chỉ lo vơ vét, tham nhũng, quỳ gối trước ngoại bang để duy trì sự thống trị trước nhân dân. Gần 40 năm thống nhất, việt nam có hơn gì thời chiến ngoài đồng xe máy chạy đầy đường & trong túi ai cũng có một cái điện thoại di động? Dù nhà ở không có, đất đai không có, bảo hiểm không có, tương lai cho con cái không có... nhưng bia rượu chảy tràn lan mỗi ngày trong quán nhậu. Người ta được ru giấc suốt 40 năm bằng niềm ước mơ cháy bỏng “*com no, áo ấm*”. Hạnh phúc chỉ thế thôi! Muốn hạnh phúc hơn thì hãy làm giàu, làm giàu, làm giàu! “*Doanh nhân là chiến sĩ thời bình*”. Cút! Tôi ìa vào cái khẩu hiệu sặc mùi con buôn, đầy phân chợ trời đó! Tiếng súng không còn nổ ngoài đường. Một cuộc chiến khác đậm chất mafia, côn đồ, đảo Sicily chắc còn phải chào thua nhà cầm quyền việt nam trước khả năng dùng “luật im lặng” của họ với dân mình. Cuộc chiến đó là rình mò, là theo dõi, là cấm cản, là kiểm duyệt, là vu cáo, là bắt bớ, là dúi cui, là tù đầy, là chết không lý do, là bị bịt miệng tại tòa, là con cháu theo lời lãnh đạo cảm gây gộc ra ngoài đồng ức hiếp ông bà cha mẹ chòm xóm của mình vì họ đang giữ đất. Trong khi họ giữ đất cho ai? Những đứa thanh niên đó nó đang nghĩ gì khi quay lưng lại với dân tộc mình? Đơn giản thôi. Nó tin rằng nếu trung thành với cái thể chế mà nó đang phục vụ, thể chế đó sẽ cho nó công việc ổn định, đặc quyền, đặc lợi hơn người. Vậy là nó nhắm mắt làm theo, coi nhân dân là cỏ rác, cũng vì lợi ích cá nhân & gia đình nó nếu nó có nghĩ tới. Chứ ngoài ra, liệu còn cái lý tưởng cao đẹp nào có thể tin vào lúc này? Đừng nói với tôi là “lý tưởng Hồ Chí Minh” hay “lý tưởng cộng sản” nhé! Hỡi những đứa mặc áo xanh cán bộ Đoàn thử xem, nó nói có trôi chảy

không? Tôi đã thử rồi, rất cuộc là ngồi im nghe tôi nói huyền thuyên toàn những điều mà trường học gọi là “phản động”.

Cuộc chiến này được khoác lên chiếc áo bảo vệ hòa bình, tự do, hạnh phúc. Còn bên trong là để bảo vệ quyền lợi, quyền lực cho một nhóm người gắn kết với nhau bằng những chiếc răng cưa cùng gặm vào xương máu người nghèo, người thất học, người bán buôn lương thiện hàng ngày. Những người mỗi ngày chỉ biết tạ ơn Trời Phật đã cho chúng con một ngày yên ổn làm ăn, không bị cán bộ thuế đến những nhiều, không bị CSGT thổi phạt kiếm ăn, không bị đội dân phòng rượt đuổi, không bị ông chủ đẩy vào toa-lét để sờ soạng, không bị cất tiền tăng ca, không bị cho ăn cơm thiêu ngộ độc, không bị bệnh đột ngột phải vào bệnh viện nằm gầm giường chờ chết...

Thế là cái dân tộc đầy sợ sệt, bất an đó cuống cuống kiếm tiền, cuống cuống vợ chỗ này, cấu chỗ kia để lo cho cái thân mình. Họ còn biết làm gì nữa?

Và khi họ chăm chăm vào tiền và sự yên ổn cho mình, họ để mặc cho một bọn ác khác lên ngôi, bọn này là sản phẩm của công thức: Bên trên, chúng nhìn thấy cách hành xử của một chính quyền côn đồ, có tiền là ra luật + Bên cạnh, chúng nhìn thấy những con người thờ ơ với người khác, chỉ còn biết nghĩ tới mình + Bên dưới, chúng nhận ra một đám người khổ sở, sợ sệt, yếu ớt = Chúng chọt nhận ra chúng có khả năng luôn cúi bên trên, tránh né bên cạnh & ức hiếp bên dưới.

Sao mà tôi sợ bọn người đó như thế?!

Bọn đó tập trung vào các cơ quan công quyền, làm quản lý, làm công an, làm công chức... làm “đầy tớ” của nhân dân!

Bọn công bộc đó đã cùng nhau đẩy những cụ già bỏ quê bỏ xứ, lên Sài Gòn ngồi vạ vật dầm mưa dãi nắng suốt ngày đêm, ngày này qua tháng nọ để kêu oan.

Bọn công bộc đó đã đẩy 2 mẹ con người phụ nữ nọ phải dùng đến cách phản kháng cuối cùng mà họ có là khóa thân ở giữa đường để đòi lại công bằng. Vì trong tay họ còn có gì để chống lại chúng ngoài phẩm cách của người đàn bà vốn được coi là thiêng liêng? Họ dùng đến cách đó, và cuối cùng bị chúng lôi kéo dọc đường và nổi oan của họ có ai thềm đoái tới?

Bọn công bộc đó đã đẩy đến đỉnh điểm hôm nay: một người mẹ uất ức tự thiêu trước cổng 1 cơ quan công

quyền vì không còn sức để chịu đựng chúng...

Tôi sợ bọn chúng vì bọn chúng đông quá, đông như kiến cỏ. Chúng nhan nhản khắp nơi, ngày ngày bóp chết mọi ước mơ, triệt tiêu mọi khao khát, thêm sự dốt nát của chúng vào nữa là hoàn hảo để tạo ra một nền kinh tế xã hội thụ lùi đến chóng mặt, quay cuồng trong đối trá và danh lợi. Đáng sợ hơn, cuộc sống ám êm no đủ của chúng nhờ vào tính cơ hội – thu vén lại là sự thêm khát của những tầng lớp khác. Khiến cho những con thiếu thân non trẻ khác lao vào như một cơ hội ngàn vàng.

Bọn này tiếp tay cho bọn con buôn cũng lưu manh không kém. Thế là chúng ta ăn thức ăn có độc mỗi ngày, con cháu chúng ta uống sữa độc mỗi ngày, chúng ta đi trên những con đường hiểm họa mỗi ngày, chúng ta tiêu dùng những gì chúng mang tới, chúng ban phát, với giá mà chúng ấn định, với mức thuế mà chúng muốn... không còn một lựa chọn nào khác. Không biết làm gì khác, không có phản ứng gì khác! Vì chúng ta lương thiện.

Kể không lương thiện có những phản ứng tàn độc hơn, hoặc biến hẳn sang một trạng thái sống khác, như một sự kết tinh cao cấp hơn của một xã hội đương nhiên sẽ sản sinh ra nó.

Tôi nghĩ đến bọn này khi tôi đọc tin về tên bác sĩ lý dụng lúc mẹ của bệnh nhi đi lấy giấy xét nghiệm, hẳn hăm hiếp đưa bé mới 3 tuổi.

Tôi đọc tin ông bà chủ đánh trẻ làm công đến thương tật.

Tôi đọc tin một gã thanh niên có học chặt chém bạn gái mình thành từng khúc chỉ vì một chiếc xe máy và chút ít tài sản.

Tôi đọc tin bọn chủ & lơ xe vứt xác hành khách bị lèn chết giữa đường mà cả xe không ai phản ứng.

Tôi đọc tin nữ sinh phải ngủ với thầy giáo để được điểm tốt.

Tôi đọc tin người đi đường bị cướp, may mắn giật lại được túi tiền, nhưng túi rách, tiền bay ra, xung quanh thiên hạ xúm lại nhặt, nhưng không phải nhặt giúp, mà nhặt hết đi không chừa lại đồng nào. Thay vì bị 1 đứa cướp, anh ta bị cả con đường đê ra mà cướp! ...Còn rất nhiều tin.

Một dân tộc gì mà độc ác và hèn hạ thế?

Dĩ nhiên không chỉ có mình tôi biết đau đớn vì những điều đó. Chúng ta có cả một thứ to tát mà tôi tạm gọi là “nền văn chương than khóc”.

Trong những tác phẩm thi ca xuất bản từ khoảng 20 năm trở lại đây, tôi không dám nói mình đọc nhiều hay nghe nhiều, nhưng tôi cố gắng đọc,

nghe, cố gắng tìm tòi, cố gắng tìm kiếm một tác phẩm nó xứng đáng làm cho tôi thấy dân tộc Việt Nam của tôi thực sự là “cần cù, nhân hậu, thông minh, kiên cường, bất khuất, đoàn kết thương yêu nhau...” một cách đúng nghĩa. Vì hãy quên những hình tượng cách mạng cao đẹp trong văn chương hay cả âm nhạc của miền Bắc thời chiến tranh đi! **Đó không phải là văn chương, nó là thuốc pháo, tìm cách dẫn dắt, thôi thúc người ta chém giết & chết.** Không hơn không kém.

Các bạn có tìm kiếm giống tôi không? Và các bạn có tìm thấy không? Hay đây rầy xung quanh chúng ta chỉ có 3 loại:

- Loại mờ nhạt, rề tiền, xúc cảm vu vơ, vụn vặt, vô thưởng vô phạt.
- Loại có trần trở, có suy tư, nhưng toàn đầu đầu những nỗi niềm xưa cũ, tương lai chả biết phải vút đi đâu và vút cho ai?
- Loại mạnh mẽ hơn, trực diện hơn, nhưng tầm vóc tác phẩm chỉ ở mức gầy lên 1 tiếng đàn, rồi thôi!

Tinh thần chúng ta đang được nuôi dưỡng bằng những thứ chỉ đến mức đó thôi.

Còn những thứ hổ lốn lai căng phát trên TV, bán ngoài sạp báo mỗi ngày, tôi không dám kể tới, vì đó là nỗi kinh hoàng mà nếu phân tích thêm, chỉ muốn vút cái đầu mình đi, không cần suy nghĩ nữa làm gì cho mệt óc.

Vậy cái gì đã gây nên nông nổi? Tôi không muốn tạo ra sự hiểu lầm là cái gì cũng do lỗi cộng sản. Nhiều người rất cực đoan, nói ra cái gì sai, họ cũng đổ vấy hết cho cộng sản.

Nhưng cộng sản tệ đến thế mà cai trị được chúng ta đến ngày giờ này, thì chúng ta cũng tệ không kém!

Nghe nói cụ Tân Đà có câu: *Cũng bởi thằng dân ngu quá lạn! Cho nên quân ấy mới làm quan.*

Những gì độc ác, bản thù của cộng sản, những người khác đã nói đầy cả ra rồi, tôi nghĩ mình cũng không cần nhắc lại. Tôi chỉ nghĩ đến một điều, cái gì đã làm cộng sản tồn tại lâu như thế?

Ngoài sự cấu kết quyền lực – quyền lợi để cùng bảo vệ lẫn nhau, cộng sản đã làm gì để chúng ta thành ra một dân tộc Việt Nam hèn hạ tự trên xuống dưới, từ già tới trẻ như ngày hôm nay? Ngoài sự mafia, côn đồ, trấn áp bằng sợ hãi, giáo dục một cách ngu dân ra, chúng còn làm gì nữa?

Ai từng học luật đều biết: khi quy phạm pháp luật không điều chỉnh được, thì hành vi con người sẽ phải

điều chỉnh bởi quy phạm đạo đức. Pháp luật không theo con người lên giương, vào toa-lét, xuống bếp. Nhưng đạo đức theo ta khắp nơi, tận trong ngõ ngách tâm hồn. Pháp luật cũng không ép tạo ra đạo đức. Chính sự vô thần vô thánh, không thừa nhận đức tin đã hun đúc ra những con người sẵn sàng bán thịt thối cho người ta ăn, đút sữa độc vào miệng con nít, chém mẹ ruột, giết con đẻ... Vì những người này họ không sợ, hoặc họ tin rằng họ sẽ tránh được sự trừng trị của pháp luật. Khi pháp luật không trị được mà người ta không sợ luân hồi, không sợ quả báo, không sợ bị đày xuống địa ngục... thì họ còn sợ gì nữa? Việc gì mà họ không dám làm?

Còn những kẻ yếu không có niềm tin là có Phật, có Chúa, có Thánh Allah luôn soi sáng mình, giúp đỡ mình, ngự trị trong mình, thì họ còn biết dựa vào đâu để tìm lại niềm lạc quan mà sống? Mà tranh đấu để tự tìm lấy giá trị sống thiêng liêng mà đấng Tạo Hóa đã ban cho mỗi chúng ta?

Tôi có cảm giác như mình đang sống giữa một bầy đàn hỗn loạn nhưng hoang vu, hỗn loạn về vật chất nhưng hoang vu về tinh thần. Bạn có thấy như thế không?

Giữa sự hỗn loạn và hoang vu ấy, cái ác sẽ luôn luôn ngự trị, kẻ có sức mạnh sẽ luôn trấn áp chúng ta. Chúng ta –những kẻ được đến trường nhưng thật ra thất học, những kẻ nghĩ mình lương thiện nhưng thật ra không có lương tri, những kẻ đủ ăn mặc nhưng thật sự chưa hề nếm mùi vị hạnh phúc, những kẻ đọc sách nghe nhạc mỗi ngày nhưng không biết đó chẳng phải là nghệ thuật đích thực, một nền nghệ thuật có thể soi sáng tâm hồn ta chứ không phải ru ta ngủ trong quên lãng. Những kẻ hoang mang không biết tin ai, không hiểu nên làm gì cho đúng.

Lúc đó, lúc hỗn loạn và hoang vu đó, anh cộng sản xuất hiện và nói: Đòi chúng mày chỉ cần *độc lập – tự do – hạnh phúc*.

Chúng ta tưởng thế là hay ho lắm! Dù nền độc lập này có mang lại tự do không? Có hạnh phúc không? Hay chúng ta đang cúi đầu nô dịch cho ai đây? Chúng ta thực chất đang sống thế nào đây? Và đang để lại cho con cháu chúng ta di sản gì?

Chúng ta đeo bám theo họ, quên cả chính bản thân mình, một con người, cần phải sống sao cho đúng nghĩa, đúng phẩm cách, hành động đúng theo những gì mà một con người có lương tri cần phải hành động.

Bạn có đang tự hào vì mình là người việt nam không? Hỡi những con người ấu trĩ mang trong mình một đĩnh ninh sắt đá là tôi rất tự hào vì tôi là người việt nam "*cần cù, nhân hậu, thông minh, kiên cường, bất khuất, đoàn kết thương yêu nhau...*" đã từng đấu tranh thắng Mỹ, các bạn không thấy điều đó nó hết thời rồi à? Ta thắng Mỹ để có một xã hội phồn vinh, một dân tộc được tôn trọng. Chứ còn thắng Tàu, thắng Pháp, thắng Mỹ, thắng khắp nơi... Mà ngày nay những kẻ ta từng thắng đó, nó coi chúng ta còn không hơn con chó thì cái chiến thắng đó nhắc tới làm chi cho thêm nhục?

Mặt phải, chúng ta ra rả trên báo mỗi ngày là "*Mỹ đã đến biển Đông*", "*bà Hillary dọa TQ không nên gây hấn*"... để mong lòng dân yên ổn. Mặt trái, chúng ta tổ chức ngày hội gặp gỡ những lớp cán bộ đã từng được Tàu đào tạo để cảm ơn họ đã "*dạy dỗ*" cả đám chóp bu việt nam. "*Đ*" chưa từng thấy! Chưa có cái chính quyền nào mà "*đ*" như chính quyền việt nam hiện tại. Dựa hơi mà cũng không biết dựa hẳn bên nào cho trót. Lá mặt lá trái như thế bảo sao quốc tế nó không khinh?

Còn dân việt nam thì sao? Dám cầm súng đánh TQ hay đánh bất cứ thằng nào xâm lược việt nam nữa không? ***Mà cầm súng để làm gì? Kết quả của gần 40 năm độc lập, ai cũng thấy cả rồi, không cần nói nữa.***

Và cả bọn hèn hạ chúng ta đang ôm lấy nhau, hồi hộp chờ đợi hồi chuông báo tử.

Bổ sung:

Sau khi bài này được upload, tôi nhận được khá nhiều comments và cả message. Không biết phải đánh

giá như thế nào về những comments hỏi ngược lại tôi với một thái độ khinh khinh, qua nhiều câu chữ khác nhau, nhưng đại khái cùng 1 ý: "Vậy bạn có hèn không?". He he...

Tôi chỉ muốn nhấn mạnh lại 1 điều: suốt cả bài viết, tôi không gọi những người hèn là "các bạn", tôi gọi là "chúng ta". Như vậy có dễ hiểu hơn chưa nhỉ?

Tôi không thích tự nhận hay gán ghép. Tôi chỉ nói lên những suy nghĩ của mình, còn đánh giá tôi hay đánh giá chính mình, các bạn cứ tự làm lấy. Thiết nghĩ, đâu cần phải tranh luận chuyện ai hèn, ai không hèn ở đây! Biết hay không biết mới là quan trọng. Mà cái sự khổ sở để đi từ cái "không biết/ chưa biết" đến cái "biết" nó sẽ là một quá trình gian nan mà mỗi người phải tự thân trải nghiệm. Không ai giúp ai được đâu. Và tôi hiểu, cái "biết" của tôi nó cũng chỉ giới hạn trong tầm nhân sinh quan nhỏ bé của cá nhân tôi mà thôi. Còn bạn, hãy tiếp tục giữ lấy niềm lạc quan của bạn. Con cừu vẫn có được niềm hạnh phúc mỗi ngày được gặm cỏ non, uống nước suối, ngắm bầu trời xanh, chờ đến ngày xê thị mà! Đứng không? Hạnh phúc vẫn khắp quanh ta! Những con cừu không biết "tự sướng", không biết "thủ dâm tinh thần" thì quả thực là ngu còn hơn... cừu! He he...

Bổ sung tiếp:

"...Ông bảo xã hội nào cũng có những điều bản thủ. Tôi công nhận điều ấy. Nhưng xã hội bản thủ nhất ông có biết là xã hội nào không? Là xã hội mà thằng ăn cắp không cho rằng nó phạm pháp, nó đang làm điều xấu, người lương thiện thì run sợ, thằng bắt lương lại coi việc nó làm là bình thường và kẻ vô liêm sỉ như ông

NHỮNG CHIA SẺ NHỎ NHỎ

Hãy sống như những công dân mạnh mẽ

.....Huỳnh Thục Vỹ 05-08-2012.....

Ba giờ chiều ngày 4-8-2012, anh chị em chúng tôi rời chỗ trọ ở đường Thanh Long, đi vòng theo các con phố Đà Nẵng hướng về Quảng Nam. Gia đình tôi có việc nhà nên cuối tuần ra đây, chúng tôi không có ý định biểu tình vì cho rằng sẽ không thể có một cuộc biểu tình ở thành phố nổi tiếng "yên tĩnh" này.

Đến đoạn đường đường Phan Chu Trinh thì có hai công an sắc phục và một an ninh thường phục ra đón đầu ba xe máy chúng tôi lại và đòi bắt giữ anh chị em chúng tôi. Chúng tôi phản đối quyết liệt, yêu cầu họ trình giấy tờ cá nhân và lý do bắt giữ chúng tôi. Tên an ninh thường phục ập ứng không trả lời được và mắt cứ hướng về phía sau lưng chờ người đến "tiếp viện", trong khi người dân hai bên đường tập trung lại khá đông để xem sự việc. Chúng tôi nhanh chóng lách xe ra khỏi mấy tên an ninh đang bối rối với đám đông và chạy tiếp.

Đến đoạn đường 2-9 gần siêu thị Metro Đà Nẵng, Minh Đức chở Khánh Vy đi trước bị một xe công an thường và một xe cảnh sát 113 chặn lại đòi

thì vênh vang tự đắc: ta là số đông. Chính là xã hội này đây..." (trích comment@khongnoibiet). ●●●●●

kiểm tra giấy tờ xe. Hiếu và tôi đi sau cũng bị hai tên công an chặn lại, rút chìa khóa xe đòi bắt giữ chúng tôi. Cô tôi (đi cùng xe với Hiếu) nhào vô giật lại hai chìa khóa xe và chúng tôi nhanh chóng tiến về chỗ Minh Đức và Khánh Vy đang giảng co với hai xe công an. Chúng tôi bị chặn lại vô lý và bất ngờ nên đâm ra giận dữ. Chúng tôi quát vào mặt họ: "Tại sao các người vô lý chặn đường chúng tôi? Kiểm tra giấy tờ nhanh lên rồi trả lại đây, chúng tôi không có thời gian đâu". Tên công an cầm giấy tờ xe của Khánh Vy định lên xe bỏ đi. Nhưng tên này vừa mở cửa định lên xe thì Hiếu đẩy mạnh cửa xe làm kẹp anh ta giữa thân xe và cửa xe. Mấy tên an ninh trẻ xông vào định đánh chúng tôi trước mặt đám đông nhưng bị tên an ninh chỉ huy ngăn lại. Anh chị em chúng tôi lớn tiếng tố cáo hành vi sách nhiễu của công an thành phố Đà Nẵng trước mặt bà con đứng xem. Nhiều máy quay của an ninh chĩa thẳng vào chúng tôi mà quay. Minh Đức hét to: "Các người ăn tiền thuế của chúng tôi để làm những chuyện mất dạy này à?", "Sao các người không ra Trường Sa-Hoàng Sa mà đánh bọn Tàu kia?". Cô tôi hét: "Bọn bán nước các người tại sao muốn bắt giữ chúng tôi? Tại sao không ra mà đánh với Tàu kia?". Bà con đứng xem xung quanh xì xầm bàn tán. Mấy tên công an sắc phục lo ngại phân bua: "Đó, bà con thấy không, chúng tôi có làm gì đâu mà họ chửi mắng chúng tôi?". Giảng co chừng 10 phút, thấy người dân tập trung ngày càng đông, mà chúng tôi vẫn lớn tiếng, tên an ninh cầm đầu ra lệnh trả giấy tờ xe cho Khánh Vy. Cô tôi chồm lên giật phất xấp giấy tờ trong tay tên an ninh, rồi anh chị em chúng tôi lên xe tiếp tục hướng về phía Quảng Nam bỏ lại sau lưng những lời chửi thề tục tĩu của của mấy tên an ninh thường phục trẻ tuổi.

Hôm nay chủ nhật ngày 5 tháng 8, nhiều người biểu tình yêu nước ở Hà Nội đã bị bắt còn Sài Gòn thì

không có biểu tình. Nhà cầm quyền cộng sản cố tình triệt tiêu các cuộc biểu tình yêu nước còn người dân Việt Nam thì còn quá sợ hãi. Những người yêu nước chúng ta phải làm một que diêm để thắp lên ngọn lửa nhỏ trong bóng tối sợ hãi dày đặc này!

Tôi là người hay viết về những đề tài lý luận, với văn phong có thể nói là thiện chí, lịch sự và có học. Nhưng nhiều lần tôi tự hỏi: Có bao nhiêu người đọc bài tôi viết? Có bao nhiêu người hiểu được những tâm tư thiện chí mà tôi chuyển tải trong các bài viết? Có bao nhiêu bạn trẻ có thể hiểu rõ bản chất của chế độ độc tài cộng sản Việt Nam khi đọc những bài viết này? Những người có thể tiếp cận với báo mạng tự do là những người đã am hiểu tình hình và có tâm với đất nước. Còn đối với những người cả đời ít khi đọc báo, báo mạng tự do thì càng không, những bài viết của tôi có tác dụng gì? Tôi có thể hiểu khi không ít người chê trách tôi lý luận quá nhiều mà ít có hành động thực tiễn. Hôm nay, xin chia sẻ những dòng này để các bạn hiểu rằng tôi cũng đang cố gắng có những hành động đấu tranh thực tế.

Ngày hôm qua, khi đối phó với an ninh thành phố Đà Nẵng, anh chị em chúng tôi đã tận dụng thời gian để làm những gì có ý nghĩa nhất có thể. Chúng tôi không ngần ngại mắng thẳng vào mặt những tên an ninh với những lời lẽ nặng nề (nhưng không thô tục), tố cáo chế độ bán nước, hô hào về chủ quyền Trường Sa-Hoàng Sa... Về nhà, chúng tôi đã suy nghĩ nhiều, và anh chị em chúng tôi đồng tình với nhau một việc: Trong mọi tình huống bị sách nhiễu, sự phân đối ôn hòa (chỉ có giảng co, không dùng bạo lực) nhưng với lời lẽ tố cáo gay gắt, thu hút sự đồng cảm của người dân xung quanh là việc làm thực sự hữu ích.

Nhiều người cho rằng chúng ta nên đối thoại ôn hòa khi gặp mặt với an ninh. Thiển nghĩ, khi vào làm việc với họ ở đồn công an, bình tĩnh, ôn hòa là cách tốt nhất. Nhưng trước mặt đám đông dân thường, chúng ta không cần phải dùng lời lẽ

ôn hòa, dễ nghe với những kẻ bị ám thị và tự ám thị này. Họ làm mọi thứ chỉ nhằm đảm bảo sự tồn tại độc tôn của chế độ đang nuôi dưỡng họ; dễ với sự tồn tại của đảng Cộng sản, họ chỉ cần hành hung, đánh đập những người yêu nước lương thiện thì có thể tiếp tục ăn trắng mặt trơn, không làm gì mà vẫn dùng Iphone, MacBook Pro... Họ không xứng đáng được nghe những lời thuyết phục chân thành và ôn hòa của chúng ta. Chúng ta biết rằng bất cứ ai có lương tâm và hành động theo lương tâm đều phải rời bỏ hàng ngũ an ninh Cộng sản từ lâu rồi. Vì thế, tôi chưa bao giờ dám nuôi ảo tưởng thuyết phục được những con người đó.

Có thể nói, việc phản kháng ngay tại chỗ với an ninh cộng sản có hai tác dụng tích cực có thể dự đoán: Thứ nhất, trong chế độ công an trị ở Việt Nam hiện nay, đa số người dân không có thiện cảm với công an, nhưng đối với họ công an là lực lượng đáng sợ nhất; nên việc mắng vào mặt những tên ác nhân này sẽ thấp dần lên ngọn lửa Vô úy (dù mong manh) trong tâm thức người dân. Tôi có thể nói, ngày hôm qua có nhiều người dân há hê khi nghe chúng tôi mắng an ninh thành phố Đà Nẵng. Thứ hai, việc mắng họ với những câu chứa thông tin cần thiết như: người dân đóng thuế để nuôi cả một lực lượng công an đàn áp dân, chế độ hèn với giặc ác với dân, những thông tin về Trường Sa-Hoàng Sa, về nguy cơ mất nước... có thể đem lại thông tin tức thì cho người dân về bản chất của chế độ và vấn nạn ngoại xâm của đất nước và gọi lên trong lòng người dân tâm tình với đất nước mà không cần những bài vết dài dòng. Đặc biệt, vấn đề Trường Sa-Hoàng Sa là gót chân Achille của chế độ. Họ rất lúng túng với người dân khi phải đối mặt với chuyện bán nước rõ ràng của họ. Chúng ta hãy tập trung khai thác điều này.

Khi chúng ta phản đối quyết liệt và tức thì hành động sách nhiễu của an ninh, truyền thông tin hữu ích cho người dân, bày tỏ thái độ nghiêm khắc với an ninh trước sự chứng kiến của đông đảo mọi

người, thì giá trị của nó bằng một cuộc biểu tình nhỏ. Bởi vậy, mỗi người tranh đấu và yêu nước hãy tận dụng từng tình huống đúng độ cụ thể với an ninh để bày tỏ lòng yêu nước và tố cáo chế độ. Nếu làm được vậy, chúng ta có thể biểu tình mọi nơi, mọi lúc, không cần định trước địa điểm và thời gian.

Lại nói về chuyện biểu tình. Năm nay, từ cuộc biểu tình ngày 1 tháng 7 cho tới nay, Sài Gòn chưa có thêm cuộc biểu tình nào nữa. Người dân còn quá sợ hãi, hệ thống trấn áp của Nhà cầm quyền thì quá hùng hậu, nên thiết nghĩ ngay cả một người có uy tín và danh tiếng lớn cũng khó có thể tập hợp những con người đầy sự hãi ấy thành đám đông biểu tình. Trong tình hình đó, phải có một nhóm người (trong đó có một người có uy tín và được nhiều người biết đến) đến địa điểm biểu tình sớm, đứng ở nơi dễ thu hút sự chú ý, có những hành động khoa trương một chút, giương khẩu hiệu để đẩy tình hình nóng lên đến mức lực lượng an ninh phải ra tay bắt giữ. Khi bị bắt, nhóm người này đừng để bị bắt đi trong im lặng, phải giằng co với an ninh càng lâu càng tốt để thu hút những người xung quanh địa điểm biểu tình và cả người đi đường. Ở các thành phố, việc giằng co và cãi cọ với công an có thể hình thành một đám đông lớn vì có nhiều người tò mò muốn xem sự việc. Khi đám đông đã hình thành, những người đã chuẩn bị biểu tình từ trước (không bị bắt) chỉ cần giơ cao biểu ngữ, hô khẩu hiệu và di chuyển ra khỏi hiện trường vụ bắt bớ. Vậy là cuộc biểu tình có thể diễn ra. Do sợ hãi, đám đông khó hình thành, nhưng khi đám đông đã hình thành (bằng cách ấy) thì khó giải tán và sự sợ hãi cũng tan biến. Phải có những người làm "mồi nhử", chịu bị bắt giữ để những người còn lại được biểu tình, như thế phong trào của chúng ta mới không bị cắt đứt.

Những cuộc biểu tình không chỉ để biểu tỏ lòng yêu nước, gây sức ép cần thiết lên chế độ để họ có

những hành động giải quyết trước tình hình biến đảo đất nước bị Trung Cộng xâm lăng; mà còn tạo những cơ hội tốt để người dân Việt Nam tập sống như những công dân mạnh mẽ. Nhà cầm quyền quá sợ hãi đám đông nên họ tìm mọi cách trấn áp dù những cuộc biểu tình chỉ tập trung những người yêu nước đơn thuần hay có cả những nhân vật đối lập. Trong khi tất cả chúng ta

đều căm phẫn lẫn hồi hộp chờ đợi không biết Trung cộng sẽ tiếp tục có những động thái xâm lược nào tiếp theo, và Nhà cầm quyền đang toan tính những gì. Tàu cộng quá nguy hiểm, Việt cộng quá hèn nhát, còn dân ta thì quá sợ hãi. Nhưng đất nước này mất đi, chúng ta, gia đình và con cháu chúng ta sẽ sống ở đâu? Chúng ta vẫn tiếp tục sợ hãi như thế hay sao? 🇺🇸🇻🇳🇻🇳🇻🇳🇻🇳🇻🇳🇻🇳🇻🇳

GIẶC ĐÃ ĐẾN TRƯỚC NHÀ TA ĐỐT BIỂN

Hàng mấy vạn chiến thuyền treo lưới cá
Dùng biển người giặc đang cướp biển Đông
Sao Bộ quốc phòng lại ngồi tri ân giặc ?
Hưng Đạo vương ơi, đâu Hội nghị Diên Hồng ?
Đâu Dã Tượng, Yết Kiêu, đâu hàng triệu cánh tay Sát Thát ?
Đâu cọc nhọn Bạch Đằng, đâu kẻ sách Bình Ngô ?
Giặc đến nhà sao vẫn ngồi ca hát ?
Bốn nghìn năm còn giữ nổi cơ đồ ?
Máu Sông Hồng đỏ ra mà cứu nước
Biển cấm hờn dựng sóng cả Trường Sơn
Trăm dãy núi đều lao về hướng giặc
Muôn rừng thiêng bão nổi ngựa tung bùm
Dân tộc hôm nay không có Lý Thường Kiệt, Quang Trung, Trần Hưng Đạo
Sao lại thừa Lê Chiêu Thống trời ơi !
Từng đàng lúa cũng mang hình gương áo
Biển Đông như chảo lửa cháy chân trời
Xin Đức Thánh Trần về giúp cháu con cứu nước
Đại họa nghìn năm nô lệ ... lại ngồi im ?
Xin những dòng sông vạn hết thừng hết chèo
Hương biển Đông trối tàu giặc chết chìm
Trái tim Việt ghen lời nhìn giặc cướp
Hãy sôi lên những đường phố biểu tình
Mặc kệ những mưu đồ Trần Ích Tắc
Dân đen còn đất nước sẽ hồi sinh
Giặc đã đến trước nhà ta đốt biển
Những quả đồi tung nắm đấm ra quân
Những mỏ dầu hãy bật tung thiêu giặc
Biển Đông ơi hãy nổi giận sóng thần...

Trần Mạnh Hào Sài Gòn đêm 02-8-2012

TUYÊN NGÔN CỦA MỘT NGƯỜI LÀM THƠ CỰU CHIẾN BINH

Quý vị muốn làm gì thì làm
Muốn mị dân muốn yêu nước muốn bán nước bằng môm thây kệ
Tôi không thù người Tàu cũng chẳng ghét xứ Trung Hoa
Nhưng đũa nào xâm lược nước tôi là chết ngay tại chỗ.
Quý vị cứ việc đi đêm cứ việc sửa lại bản đồ lịch sử
Cứ việc quên bằng ải Nam Quan cho Nguyễn Trãi đội mồ
Nhưng đũa nào bứt cửa thân nhân tôi sợi tóc
Là tôi đập nát đầu chứ không đập bằng thơ.
Quý vị cứ việc chơi gôn cứ việc sắm sửa phi cơ
Cứ đầu cơ địa ốc cứ kiếm tiền vì vút
Nhưng đũa nào bắt dân ngu cu đen thay quý vị ở tù
Là tôi đào mã ba đời quý vị lên trét cứt.
Quý vị cứ chà đạp lên quyền làm người xuất sắc
Cứ hung hăng như Gaddafi trước khi rúc vô ống cống đê hèn
Quý vị cứ việc xem dân nghèo như rơm như rác
Nhưng lúc đường cùng đừng nản nỉ tôi ghen !
Quý vị cứ việc rửa tiền qua ngân hàng Thụy Sĩ cực êm
Cứ tậu nhà dưỡng lão ở Bắc Kinh, sắm điện trang ở Mỹ
Quý vị cứ thẳng thiên cùng giá điện giá xăng
Bất chấp thôn nữ thiếu ăn phải bán thân làm đĩ !
Quý vị phải như vậy mới là quý vị
Vô cảm vô lương vô đạo đức vô thần
Tôi rách rưới như một thằng thi sĩ
Nhưng hiểu thế nào là sức mạnh nhân dân !

Bùi Chí Vinh tháng 8-2012

THÂN PHẬN CÔNG NHÂN VIỆT TẠI NGA

.....**Mạng Lưới Nhân Quyền-CAMSA 07-08/2012**.....

**BẢN LÊN TIẾNG
của Mạng Lưới Nhân Quyền
Việt Nam và Ủy Ban Bảo Vệ
Người Lao Động VN
về việc một trăm công nhân
xưởng may Vinastar ở ngoại
thành Mát-xcơ-va (Moskva) bị
hành hạ và bị đối xử tàn tệ.**

Kính gửi :

- Các cơ quan đấu tranh cho Nhân quyền
- Các cơ quan đấu tranh cho Người Lao động để tương
- Nhà nước Việt Nam
- Nhà nước Nga để yêu cầu giúp đỡ
- Các cơ quan truyền thông để yêu cầu được đăng tải

Trong những ngày qua, tại ngoại thành Moskva của Liên bang Nga đã xảy ra những vụ vi phạm trầm trọng những điều khoản trong Công ước Quốc tế về Nhân quyền và Luật Lao động của nước Nga khi một trăm công nhân lao động Việt Nam đang làm việc cho xưởng may Vinastar ở tại làng Savvina tỉnh Moskva của chủ nhân Việt Nam (tên là Tuấn và Trần Thị Kim Dung) bị hành hạ và bị đối xử tàn tệ, họ có nguy cơ thiệt hại đến tính mạng :

Một trăm công nhân VN đã bị lừa gạt với những lời hứa hẹn về công ăn việc làm, về lương bổng và điều kiện làm việc do chủ nhân VN ký kết với họ để đưa số công nhân này sang Nga.

Mặc dầu tất cả các điều đã được ký kết trên giấy trắng mực đen nhưng khi qua đến Moskva thì tất cả những hợp đồng này đã không được thực hiện thay vào đó chủ nhân đã áp đặt những điều khoản hoàn toàn bất lợi cho công nhân VN.

Vì điều kiện làm việc, sinh hoạt, nơi ăn chốn ở quá tồi tệ, nên các công nhân phản đối thì bị chủ nhân dùng các đầu gấu đánh đập tàn tệ, thậm chí có người bị mang đi mất tích. Các đồng nghiệp và thân nhân của họ tại VN không biết hiện nay số phận những công nhân này ra sao.

Công nhân đã nhiều lần khiếu nại với Sứ quán VN tại Moskva mà không được Sứ quán giúp đỡ để giải quyết nhằm bảo vệ công nhân nhưng trái lại đã bênh vực chủ nhân để mặc cho công nhân bị hành hạ. Từ ngày 26 tháng 7 năm 2012, có 89 công nhân đang bị nhốt chặt trong một phòng

chật hẹp không có cả đến những điều kiện sống tối thiểu và họ bị bỏ đói (mỗi ngày chỉ cho một bát cháo, một cái bánh mì và một cốc nước). Tính mạng của 89 người này hiện đang bị đe dọa nghiêm trọng.

Chính vì vậy, chúng tôi, Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam, trụ sở tại Hoa Kỳ và Ủy Ban Bảo Vệ Người Lao Động VN trụ sở tại Bỉ Quốc cực lực tố cáo trước dư luận quốc tế và dư luận Việt Nam những vi phạm nghiêm trọng Công ước Quốc tế về Nhân quyền và Luật Lao động của nước Nga và của Việt Nam.

Chúng tôi tha thiết yêu cầu các cơ quan hữu trách của Nhà nước Nga hãy kịp thời kiểm tra lại tình trạng này để sớm giải thoát cho 89 công nhân Việt Nam đang bị giam giữ và đang có nguy cơ bị chết đói. Cũng xin các cơ quan hữu trách của Nhà nước Nga kiểm tra các cơ quan chính quyền và cảnh sát Nga ở địa phương có xưởng Vinastar để chống lại tình trạng tham nhũng của một số quan chức đã bị chủ nhân xưởng mua chuộc để bảo vệ cho họ.

Chúng tôi yêu cầu Đại sứ quán nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam tại Liên bang Nga kịp thời giải quyết việc này để giải thoát công nhân nước nhà và sớm đưa họ trở về Việt Nam.

Chúng tôi yêu cầu Nhà cầm quyền Việt Nam khẩn cấp bắt và xử tội đích đáng những chủ nhân xưởng may Vinastar đã vi phạm luật pháp, cũng như sớm điều tra và truy tố những kẻ cầm đầu đường dây buôn người từ VN sang Nga dưới danh nghĩa xuất khẩu lao động.

Chúng tôi yêu cầu Nhà nước Nga khẩn cấp điều tra về những doanh nghiệp hoạt động trên đất Nga nhưng vi phạm luật lệ của nước Nga như trường hợp hãng Vinastar. Điều tra về sự câu kết giữa những các quan chức Nga bắt lương với những tay buôn người VN hiện đang hoành hành trên nước Nga.

Làm tại Hoa Kỳ và Bỉ, ngày 30 tháng 7 năm 2012

**Mạng Lưới Nhân Quyền VN
Ủy Ban Bảo Vệ Người Lao Động VN**

**NÔ LỆ VIỆT Ở NGA
CAMSA, ngày 3/8/2012**

Trong những tuần qua một vài diễn đàn đã đưa tin về tình cảnh thảm thương của 102 công nhân Việt bị lường gạt, giam cầm, bóc lột, và bỏ đói bởi công ty may mặc VINASTAR ở gần Moscow, Nga. Đây không phải là trường hợp độc nhất. Tình trạng buôn lao động từ Việt Nam sang Nga rất phổ biến và qua đường dây mafia gồm xã hội đen với sự hợp tác của một số giới chức chính quyền và nhân viên công lực.

Sáng ngày 31 tháng 7, Bộ Di trú, Bộ Nội vụ và Cảnh sát Liên bang Nga thực hiện cuộc giải cứu cho các nạn nhân VINASTAR. Nhưng chỉ họ chỉ giải cứu được cho 69 người. Số còn lại đã bị bọn buôn người di chuyển đi chỗ khác trước đó. Một số người Việt có lòng ở Nga đã đóng góp không nhỏ cho việc can thiệp và giải cứu này.

Các nạn nhân, có người sang Nga từ 2 năm nay và có người mới sang vài tháng, đều bị lường gạt. Một số đóng tiền cho các công ty xuất khẩu lao động. Một số đóng tiền cho các cá nhân môi giới và chỉ được cấp chiếu khán du lịch để sang Nga. Họ phải vay công mượn nợ để đóng phí dịch vụ.

Khi đến Nga, họ bị tịch thu tất cả giấy tờ tùy thân, bị bắt lao động 15-16 tiếng và đôi khi 20-22 tiếng một ngày ở công ty may mặc VINASTAR. Lương nhận chỉ đủ để trả tiền ăn ở, tiền nợ do chủ áp đặt. Họ không có tiền để gọi về cho gia đình trả nợ. Mùa đông lạnh cắt không có máy sưởi; mùa hè nóng hầm không có máy điều hoà. Bệnh thì phải tự chữa trị. Nếu nghỉ bệnh thì bị phạt tiền. Một ít người bỏ trốn, khi bị bắt thì bị đánh đập, tra tấn dã man và rồi đưa trở lại lao động khổ sai.

Họ và thân nhân ở Việt Nam nhiều lần liên lạc với những công ty xuất khẩu lao động và người môi giới đi để xin can thiệp nhưng vô hiệu. Họ gọi cho toà đại sứ Việt Nam ở Moscow cũng không được giải quyết. Ngày 15 tháng 6, họ viết đơn kêu cứu đến các giới lãnh đạo trong chính quyền Việt Nam. Nhưng cũng vô ích.

Không còn cách nào khác, giữa tháng 7, các nạn nhân đình công. VINASTAR cô lập và bắt 8 người chủ chốt đem đi mất. 20 công nhân khác lần lượt bị đưa đi tra khảo và đánh đập. Sợ hãi, một số công nhân chấp nhận lao động trở lại. Số còn lại bị giảm thực phẩm, giảm nước uống, và bị cắt điện nước.

Thân nhân ở Việt Nam của một số

THỦ THIÊM-máu và nước mắt

—Truyền Thông Chúa Cứu Thế 06-08-2012—

nạn nhân đã cùng nhau đi khiếu kiện với Bộ Ngoại giao ở Hà Nội và liên lạc giới truyền thông trong nước và quốc tế để cầu cứu. Một vài nạn nhân may mắn trốn thoát về nước cũng lên tiếng tố cáo. Báo Tuổi Trẻ số ngày 20 tháng 7 chạy tin về sự kiện này.

Đại diện của Toà Đại sứ Việt Nam ở Moscow đến thăm công nhân, nhưng cáo buộc rằng công nhân vi phạm hợp đồng khi đình công và kết luận: "Chúng tôi chỉ giúp những người tin vào Đảng và Nhà nước chứ không giúp người 'phân biệt' Nhà nước", rồi đứng dậy bỏ về.

Một nhóm người Việt có lòng ở Moscow bắt liên lạc với các công nhân bị bỏ đói và tiếp tế cho họ, và vận động được các đài BBC, RFI và RFA loan tin.

Thôi thúc bởi công luận, chính quyền Liên Bang Nga nhập cuộc và thực hiện cuộc giải cứu ngày 31 tháng 7 vừa qua. Chính quyền và cảnh sát địa phương không được thông báo về cuộc giải cứu này.

Đây là trường hợp hi hữu được giải cứu. Đầu năm nay, qua Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ và Toà Đại sứ Hoa Kỳ ở Moscow, Liên Minh CAMSA đã thông tin cho chính quyền Nga về hai trường hợp tương tự, gồm tổng cộng trên 150 nạn nhân người Việt bị đưa sang Nga lao động tại một xưởng may và một công ty xây cất đều do người Việt sống lâu năm ở Nga làm chủ. Họ vẫn chưa được giải cứu.

Đối với các nạn nhân VINASTAR vừa được giải cứu, Liên Minh CAMSA ngỡ ý với chính quyền Nga là sẵn sàng giúp hồi hương các nạn nhân nếu như chính quyền Việt Nam không thi hành trách nhiệm của họ. Liên Minh CAMSA cũng vận động chính quyền Nga luôn thể điều tra và truy quét toàn bộ đường dây buôn người lao động từ VN sang Nga.

Liên Minh CAMSA kêu gọi các tổ chức người Việt ở các quốc gia trên thế giới tự do tham gia cuộc vận động này bằng cách liên lạc với Toà Đại Sứ Nga ở quốc gia nơi mình sinh sống. Để lấy tài liệu vận động, xin liên lạc: bpsos@bpsos.org.

Có thể Thủ Thiêm trở thành "Tiên Lãng 2" là nhận định của người thường xuyên theo dõi tin tức về Thủ Thiêm. Đến hôm nay, tại Thủ Thiêm đã có 4 bom xăng phát nổ làm bị thương hai công an và một cán bộ.

Sự việc xảy ra ngày 28-07-2012, lúc 9 giờ sáng, một nhân viên công an tên Dung chỉ đạo nhóm côn đồ đánh bà Tám Bay. Đại úy Linh cũng đánh bà Tám một cái. Hai bên (công quyền và nhân dân) đều chửi tục mắng tao, không còn là nhà nước làm việc với dân. Nhóm côn đồ cùng công an xô đẩy, tấn công bà Tám khoảng 5 lần. Sự việc xảy ra tại khu vực đất ở của bà con khu phố 1, phường Bình Khánh, quận 2. Theo người dân Thủ Thiêm, sự việc căng thẳng ngày 28-07 này do sau khi tiến hành kiểm điểm từng cá nhân cấp cơ sở đảng theo tinh thần nghị quyết 4, ông Lê Thanh Hải, bí thư thành uỷ Sài Gòn, uỷ viên bộ chính trị, người chủ mưu biến dự án Khu Đô Thị Mới Thủ Thiêm thành dự án bóc lột, để cướp tài sản của nhân dân, đã chỉ đạo thuộc cấp là ông Tất Thành Cang phải san bằng và tiêu diệt hết mọi dân oan trong khu đô thị mới Thủ Thiêm.

Sự việc cưỡng chế tiếp tục diễn ra ngày 31-07-2012, khi Công an quận 2 thực hiện quyết định cưỡng chế thu hồi đất của cô Nguyễn Thụy Trúc Ly, một bà bầu 6 tháng.

Cô Trúc Ly là chủ sử dụng căn nhà và đất số 23/16B, Trần Nãi, khu phố 1, phường Bình An, quận 2; diện tích: 140,36 m². Cô đã sinh sống ổn định và có nguồn gốc sử dụng lâu dài từ năm 1991. Cô thực hiện nghĩa vụ đóng thuế đầy đủ. Nhưng khi giải toả chỉ đền bù 428.807.700 VNĐ (tức 1m² tại khu Bình Khánh được tính dưới 4 triệu đồng VN). Quyết định áp giá này chưa có hiệu lực pháp luật, nhưng vẫn bị công an, dân quân cưỡng chế. Sau đó đem mảnh đất này bán lại khoảng 15 tỷ VNĐ. Khoản lợi nhuận chênh lệch lớn hơn 30 lần số tiền đền bù.

Lực lượng công an được mua chuộc bằng chính lợi ích của họ, nên từ lực lượng bảo vệ pháp luật, bảo vệ lợi ích hợp pháp chính đáng của nhân dân, họ thành lực lượng chính quy, chuyên đi cướp đất thuê. Khi to chuyện, họ cho rằng chỉ làm nhiệm vụ giữ an ninh trật tự!

Trước lực lượng hùng hậu gồm: công an, dân quân, các cán bộ, ban, ngành và nhiều quân chủng "tự phát" do chính quyền điều động, khiến bà bầu phải chấp hành lệnh cưỡng chế. Cô Trúc không tự nguyện đi đời và xin tiếp tục khiếu nại.

Việc cưỡng chế nhà, không bố trí tái định cư, đẩy dân ra đường là bất hợp pháp và đi ngược lại chủ trương, chính sách, vi phạm nghiêm trọng Điều 60 Nghị định 84: Việc cưỡng chế thu hồi đất chỉ được thực hiện khi có đủ các điều kiện qui định tại các Điều 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58 và 59 Nghị định 84/2007/NĐ-CP!

Cũng trong ngày 31-07-2012 tại phường Bình An lực lượng tự nhận là bạn của dân, đày tớ nhân dân còn cưỡng chiếm thêm 4 căn nhà khác.

Ngày 01-08-2012 tiếp tục cưỡng chiếm nhà của một người tàn tật Nguyễn Đình Đệ. Số CMND: 020732580. Địa chỉ nhà đất bị giải toả: Thửa 31, một phần thửa 30, tờ bản đồ số 18, khu phố 6, phường An Khánh, quận 2. Khoảng 2400 m², có ao nuôi cá, có chuồng trại chăn nuôi, có nhà ở.

Cùng ngày này, có thêm 2 căn nhà của dân nghèo tại phường An Khánh cũng bị giải toả.

Ngày 02-08-2012 tại khu phố 2, phường Bình Khánh một vụ "Tiên Lãng 2" đã xảy ra:

Khi công an và dân quân có ý định san phẳng miếng đất của gia đình bà Đặng Thị Ngọc đang sử dụng hợp pháp nhà và đất số: Thửa 14, tờ bản đồ số 26, khu phố 2, phường Bình Khánh, quận 2. Diện tích: 314,68 m². Công an tùy tiện phá hàng rào, định xông vào phá công, cho xe ủi vào cưỡng chế, mà

VIỆT NAM

thừa mức vỡ nợ quốc gia nhiều lần

.....**Blog Dự Báo Kinh Tế VN 09-08-2012**.....

không có quyết định cưỡng chế thu hồi đất bằng văn bản, hay bất cứ giấy tờ gì liên quan, chỉ nghe lệnh của ông Vũ Hoài Phương, chủ tịch UBND phường Bình Khánh. Ông Phương này thường nói với nhiều người: "Tao là luật, luật là do tao".

Khi máy bộ máy cầm quyền xông vào, gặp sự chống cự quyết liệt của bà Ngọc, họ liền đập đánh bà Ngọc gãy chân, khiến các con bà nổi giận. Một người con gái của bà, vội chế được 4 quả bom xăng, ném thẳng vào lực lượng cưỡng chế, khiến 2 công an viên và 1 thanh tra xây dựng bị dính xăng, bị cháy. Tức tốc, nhà cầm quyền điều động xe cứu hỏa, vòi rồng, kêu lực lượng đặc công đến tiếp sức, nhưng gặp sự chống trả quyết liệt của nhân dân và người con gái của bà Ngọc. Cô này đã đeo bình ắc quy và tưới xăng lên người, để sẵn sàng chết cháy chung với công an. Lực lượng cưỡng chế hốt hoảng, gấp rút rút lui cùng các phương tiện cơ giới.

Khi rút lui, nhóm cưỡng chế bắt 3 người: Ông Nguyễn Phi Thường, ông Phạm Thế Vinh, cùng người con rể của bà Ngọc tên Quang. Họ đối xử rất thô bạo với ba người này.

Trong lực lượng cưỡng chế, không phải mọi người đều xấu xa, gian manh, xảo quyệt. Nhiều người tham gia vì bị bắt buộc, có người đã cung cấp cho dân những bằng chứng, hình ảnh mà họ ghi được. Vì để đảm bảo an toàn cho họ, nên chúng tôi chỉ công khai một vài hình, số còn lại có cả hình ném bom xăng và hình người đeo bình ắc quy rồi tưới xăng, sẽ công khai khi có điều kiện.

Hành động của con gái bà Ngọc là để bảo vệ mẹ, bảo vệ tài sản của gia đình, sẵn sàng chết cháy và thiêu đốt cùng những người xấu khiến bọn côn đồ núp dưới danh nghĩa công an nhân dân, chính quyền nhân dân, phải khiếp vía bỏ chạy.

Vào ngày 07-08-2012 sẽ có cưỡng chế tiếp tại phường Bình Khánh. Chắc chắn lại có bom xăng, bom gaz, axít... và nhiều thứ khác nữa.

Nguồn : LHD

Việt Nam đã vượt xa ngưỡng vỡ nợ quốc gia. Nợ công VN hiện đang ở mức ít nhất là 288.02 tỉ USD = 272% GDP

Nợ quốc gia bằng trái phiếu tăng 4,16 tỉ USD trong 6 tháng đầu năm, và tăng 3,89 tỉ trong năm ngoài.

Như vậy trong 18 tháng qua, nợ quốc gia **bằng trái phiếu mà thôi** đã tăng 8,05 tỉ USD, theo tin công bố sau đây (dùng tỉ giá 1 USD = 21000 VND): "...*Theo Sở giao dịch Chứng khoán Hà Nội (HNX), thị trường trái phiếu chính phủ trong sáu tháng đầu năm 2012 tăng mạnh, tổng khối lượng trúng thầu đạt 87.464 tỷ đồng trong khi cả năm 2011 là 81.716 tỷ đồng...*" (Gafin, 17-07-2012)

• Và đây là trên số nợ quốc gia vô cùng khổng lồ qua việc in tiền tung ra thị trường cứu giúp các ngân hàng, công ty, tổng công ty, cứu BĐS, cứu CK, v.v....

Khó biết chính xác số tiền này là bao nhiêu. Theo nhiều nguồn tin, trong 6 tháng đầu năm đã tung ra ít nhất 300 ngàn tỉ đồng, tức 14,29 tỉ USD, để mua vô 9 tỉ USD và cho các mục đích trên (Vef, 08-06-2012).

Trong 6 tháng cuối năm, ược lượng sẽ tung ra 70 ngàn tỉ đồng/tháng, tức là 420 ngàn tỉ đồng cả thảy, tương đương thêm 20 tỉ USD (Vef, 14-06-2012).

Như vậy, chỉ tính các nguồn trên, thì nợ quốc gia VN tăng thêm 34,29 tỉ USD trong năm nay bằng tiền mặt mới in ra, và cộng thêm số trái phiếu bán ra trong 6 tháng qua thì nợ quốc gia đã tăng 38,45 tỉ USD trong năm nay.

Trong 6 tháng cuối năm, nếu trái phiếu lại được tung ra bằng 6 tháng đầu năm, thì năm nay nợ bằng VND của VN **tăng thêm 42,62 tỉ USD**.

Tính theo tiền VN, đó là [(87464 ngàn tỉ) x 2] + 300 ngàn tỉ + 420 ngàn tỉ = 894.928 tỉ.

• Xin nhắc lại lần nữa, **tiền mặt là một loại nợ quốc gia**.

In tiền mặt tung ra không khác gì in trái phiếu ở chỗ cả 2 loại đều là nợ quốc gia, tuy có khác là tiền mặt không được trả tiền lời, còn trái phiếu thì phải trả.

CP Việt Nam in tiền ra vô số kể, họ không tính vào nợ quốc gia. Đó là một sự lừa bịp vĩ đại mà tại VN không một kinh tế gia nào hiểu nổi

và/hoặc có can đảm vạch ra.

Và số nợ trên đây còn chưa tính số nợ trước đó, nợ các cty, tập đoàn quốc doanh đang thiếu trong nước (1 triệu tỉ đồng, tức 47,62 tỉ USD), nợ các nơi này thiếu nước ngoài, v.v.... (Dân Trí, 02-07-2012)

Trong khi đó, nợ quốc gia bằng ngoại tệ vẫn tăng đều đều. Không có con số chính xác, dứt khoát, nhưng khó dưới 50 tỉ USD.

• **Nói tóm:**

1. Nợ quốc gia bằng trái phiếu VND tính tới cuối tháng 9-2011: 321.112 tỉ, tức 15,29 tỉ USD (Asia Bond Monitor, 11-2011).

2. Nợ quốc gia bằng trái phiếu VND tăng thêm trong năm nay: 8,32 tỉ USD (dự đoán 6 tháng cuối năm bán ra bằng 6 tháng đầu năm) (Gafin, 17-07-2012).

3. Nợ quốc gia bằng tiền mặt in ra tính đến cuối năm 2011, theo ông Giàu từng tuyên bố, là 125% GDP VN, và theo chính VN công bố thì GDP VN là 106 tỉ USD. Như vậy, tiền mặt tính đến cuối năm 2011 tương đương 132,5 tỉ USD.

4. Nợ quốc gia bằng tiền mặt **tăng thêm** trong năm nay: 720 ngàn tỉ đồng, tức 34,29 tỉ USD.

5. Nợ quốc gia bằng ngoại tệ: trên 50 tỉ USD.

6. Nợ quốc doanh (cty, tập đoàn 100% sở hữu nhà nước) bằng VND: 47,62 tỉ USD (Dân trí, 02-07-2012).

7. Nợ quốc doanh bằng ngoại tệ: chưa rõ.

Chỉ tính 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 trên đây, thì nợ công VN hiện đang ít nhất là 288.02 tỉ USD = 272% GDP.

Nợ đè trên dân